

HIỆN TƯỢNG BÁO ỨNG NHÂN QUẢ

Nhiều tác giả
Hạnh Đoàn dịch thuật

LỜI NGƯỜI DỊCH

Cuốn sách này được tuyển dịch từ kinh nghiệm, có thật của nhiều tác giả. Xét thấy nội dung rất có ý nghĩa nên tôi cố gắng dịch các chuyện xảy ra ở quốc ngoại và sẵn dịp thuật luôn những chuyện quốc nội (có liên quan đến đề tài nhân quả) để chia sẻ cùng mọi người. Trong đây có tác giả ghi rõ danh tính và có tác giả ẩn danh. Nội dung tác phẩm này đa phần là khuyến khích tạo phúc hành thiện.

Người Trung Quốc xưng hô có thói quen gọi họ chứ không gọi tên, chẳng hạn như: “Trần tiên sinh, Kha thái thái”... Vì vậy nếu thấy những nhân vật đề cập trong sách được gọi bằng tên, xin độc giả hiểu giùm tên đấy là do người dịch tạm đặt ra cho độc giả dễ phân biệt, tiện theo dõi; vì tác giả xin giấu tên nhân vật đó.

Tôi đã băn khoăn rất nhiều khi thực hiện cuốn sách này, không biết độc giả sẽ đón nhận nó như thế nào? Liệu tác phẩm này có đem đến ích lợi cho người đọc? Giúp người ta sống thiện, tốt lành hơn?

Trước tiên tôi xin giải thích một chút: Đài Loan là xứ rất thịnh hành Phật pháp, nơi có nhiều bậc cao tăng, thánh nhân trú ngụ và hoằng pháp rộng rãi về mọi mặt. Các ngài thuyết pháp, tạo phúc, hướng dân hành thiện theo tiêu chí “phúc huệ song tu” và đem pháp truyền khắp nơi, từ cung đình đến nhà giam, len lỏi vào mọi góc ngách trong tầng lớp dân chúng. Thậm chí các Đại sư, nhạc sĩ còn đem Phật pháp vào âm nhạc, thi ca, truyền ra mạnh mẽ, nên người dân Đài Loan phải nói là cuộc sống họ thấm đẫm Phật pháp, tâm hồn họ đa số thuần lương hiền thiện.

Vì vậy những hoạt động hành thiện của họ rất chân tình, bộc phát tự nhiên khi chứng kiến cảnh người gặp không may, bất hạnh. Song song với việc tạo phúc họ rất tin nhân quả, mục đích việc tích đức tạo phúc là giúp người vơi khổ, họ quan niệm sẽ bảo vệ bản thân, gia đình, con cháu bằng việc hành thiện, sống thiện. Không những thiện nơi hành vi, mà thiện trong tư tưởng, lời nói. Do vậy mà việc tạo phúc của họ có báo ứng kỳ diệu rất nhanh. Họ hành thiện, tạo phúc thực tâm, không gian dối, vì tin sâu nhân quả – Ở nơi không thấy không nghe họ vẫn cẩn trọng tự răn dè mình, thậm chí tin là dù không ai thấy việc họ làm nhưng vẫn có trời Phật thần linh nhìn thấu hết.

Người ta sống nếu biết tin nhân quả sẽ rất có ích. Vì khi hiểu gieo nhân xấu sẽ chiêu lấy khổ đau, con người sẽ chùng tay làm ác. Có tin nhân quả, người ta mới biết sợ, dè dặt cẩn trọng khi gieo nhân, sẽ lựa toàn điều tốt mà làm.

Ở Việt Nam ta, vẫn có vài tổ chức hành thiện, nhưng không được tin tưởng, do người thực hiện không tin nhân quả, không có lòng thương thực sự.

Bằng chứng là đọc báo, ta thấy đảng tin thương binh bị ăn chặn tiền trợ cấp, những cây cầu miền núi do nước ngoài tài trợ không được xây đúng chuẩn, bị rút vật liệu, bị cắt xén, ăn bớt những món tiền khổng lồ.

Ngay cả đến vài chỗ nuôi cô nhi, vẫn thấy báo đăng những khoản tài trợ các bé không được hưởng mà lại rơi vào túi của chủ nhân chúng. Rất nhiều điều đáng buồn xảy ra, do người ta không tin nhân quả, không tin tội phước nên mặc tình tạo ác, mặc tình làm sai, vì nghĩ rằng chỉ có mình họ biết không ai thấy. Nhưng rồi việc cũng dở lỡ, điều xấu không sớm thì muộn cũng bị phát hiện, bại lộ. Người phạm lỗi cuối cùng mất hết thanh danh, vướng vòng lao lý, thậm chí nét hạnh xấu của họ cũng di họa đến cháu con, Vì “thượng bất chánh thì hạ tắc loạn”.

Do mất lòng tin, mà bạn bè tôi ở Việt Nam, đa số khi muốn hành thiện đều đích thân làm, đi tới tận nơi khốn khó để giúp tận tay, đưa tận mặt; hoặc rủ bạn bè đồng chí hướng cùng vào bệnh viện đích thân nấu món chay cung cấp thức ăn miễn phí cho người bệnh và thân nhân nuôi bệnh nghèo khổ.

Và chắc chắn những nghĩa cử hành thiện xuất phát từ lòng thương, muốn làm người vui đau khổ, muốn thiện hóa bản

thân lẫn môi trường chung quanh, sẽ đem lại kết quả tốt lành xứng đáng.

Giáo lý căn bản chư Phật dành cho chúng sinh là: “Không làm các điều ác, siêng làm các điều lành, thường tự tịnh tâm ý” ... Nhưng Phật cũng nhắc nhở chúng sinh bằng mấy câu: “Tu phước không tu huệ, bạch tợng đeo châu báu; tu huệ không tu phước, La-hán ôm bát không!”

Câu này dẫn khởi từ tích xưa: “Có hai anh em, người em ưa làm phúc, bố thí nhiều nhưng không tu sửa thân tâm. Người anh lo tu huệ nhưng không hề bố thí. Kết quả vì thiếu trí em sinh làm loài vật, nhưng nhờ phúc bố thí, em sinh làm con voi cưng của vua, thụ hưởng vật chất đủ đầy, đeo châu ngọc từ đầu tới chân (điều này cũng giải thích cho ta hiểu vì sao có những con chó, con mèo, khi chủ nhân chết để lại gia tài hàng triệu đô la và nhiều của cải bất động sản cho nó). Còn người chỉ tu huệ, không hề tạo phước nên chứng quả La hán rồi mà đi khát thực không có ai cúng, lúc nào cũng đói meo”.

Do vậy mà Phật đề xướng phúc huệ song tu, hai điều này không thể thiếu.

Hãy nghĩ xem, nếu ta chỉ bố thí mà không đem chánh pháp hướng dẫn người tu sửa thân tâm, sống tốt, thì những người được cứu tế không hề biết đến đạo pháp kia, một khi đã hồi phục sức khỏe hoặc tiêu trừ thống khổ rồi, nếu họ sống mà làm toàn điều xấu bậy thì rất đáng tiếc. Cứu giúp triệt để

là song song với bố thí, ta còn phải tận dụng cơ hội khuyên người tu sửa, góp phần giáo dục nhân tâm, giúp người thăng hoa thân trí, giữ gìn nhân cách phẩm hạnh cao quý. Con người nếu biết gieo nhân tốt thì cuộc sống họ sẽ sáng đẹp. Vì vậy mà pháp thí được xem là bố thí cao nhất vì có công năng cứu độ tình thân, giúp người ngưng tạo ác, đây gọi là giúp tận gốc. Còn bố thí tài vật là chỉ cứu thân xác người, nên gọi là giúp phần ngọn (cạn cọt bên ngoài). Con người dù được no đủ mà không biết tu sửa tâm, trau dồi nhân cách thì sẽ tạo khổ cho mình và người chung quanh.

Vì vậy vừa bố thí giúp người, vừa in ấn kinh Phật và các sách thiện góp phần đẩy lùi phong hóa xấu, để người thức tỉnh tự thăng hoa thân trí, tự giữ gìn nhân cách, tự bảo vệ mình bằng lối sống thiện: nghĩ lành, nói lành, hành động chân chánh... Như vậy thì việc giúp người mới có thể xem là tốt đẹp mỹ mãn, không uổng phí.

Trong xã hội chúng ta hiện nay, cái ác đang bành trướng và tăng trưởng rất nhanh, đáng báo động và thở dài. Lật một tờ báo ra, chúng ta thấy nhan nhản những tin tức thương tâm: thâm tình giết nhau, thiếu niên 16 tuổi hiếp bé gái 2 tuổi, người ta cướp bóc, lợi dụng lòng tin của nhau mà lường gạt, hành hạ loài vật dã man...

Tất cả đều do con người bị ảnh hưởng văn hóa, sách báo, phim ảnh đồi trụy và không tin nhân quả. Vì không tin nên không sợ, không răn dè mình, nên ác nào cũng dám làm.

Lên một trang net, chúng ta thấy có đủ hết, có những lời thuyết pháp quý giá và có những mục chuyên khơi dậy bản năng thấp hèn. Người biết tự bảo vệ mình sẽ không ăn những thực phẩm có độc. Văn hóa đòi truy sẽ giết chết tinh thần, làm băng hoại phẩm chất thuần khiết thiện lương. Vì vậy hãy tự bảo vệ mình bằng cách không xem những sách báo, phim ảnh hay những trang net khơi gợi điều xấu, khơi gợi dục vọng thấp hèn. Dù không muốn chúng ta rất dễ tiêm nhiễm, ảnh hưởng – giống như đi vào chợ cá thì thân lây mùi tanh, đi vào vườn hoa thì cũng thấm mùi hương.

Xem cuốn sách này hạn đọc có quyền tin hay không, nhưng nếu nó tạo cho bạn ấn tượng sống thiện hay đem đến lợi ích tâm linh thì đó chính là tâm nguyện và niềm hạnh phúc của người dịch.

Xin cảm ơn cô Nguyễn Tâm, Diệu Ân, Hồng Minh Châu, Hoàng Thị Hương đã trợ giúp tôi rất nhiều về vật chất, lẫn tinh thần để tôi có thể tròn tâm nguyện dịch thuật, biếu tặng cho đời những cuốn sách hay. Công đức này đầu tiên tôi xin hồi hướng đến chư vị, bào tử Nguyễn Huy Phượng, hương linh em Carol Chi Phan. Ke đến là xin cầu cho tất cả chúng sinh đều được biết chánh pháp, luôn an lạc hạnh phúc.

Mùa hạ, 15/7/2012

Hạnh Đoan

LỜI TỰA

Tôi từng du học và sống tại Mỹ, hiện nay đang giảng dạy cho Đại Học Sư Phạm công lập trong nước. Tôi tự cho mình đã học qua nền giáo dục cao đẳng, vốn quen với môi trường khoa học hiện đại, nên đối với các chuyện quái lạ thần kỳ dẫu có được nghe, tôi luôn nghĩ là hoang đường phi thực tế nên chẳng lưu tâm tới. Nhất là mấy cái lý luận “Nhân quả báo ứng” tôi càng cho rằng đó là do các nhà tôn giáo bịa đặt, nguy tạo ra với mục đích tuyên truyền đạo, rằng đó chỉ là mị thuật! Bởi vậy từ đầu đến cuối, tôi đều không chú trọng đến.

Nhưng mấy năm gần đây, tôi đã trải qua và chứng kiến nhiều kinh nghiệm này, vì vậy mà bắt đầu có nhận thức mới, chịu quan sát khách quan hơn, rồi thăm thẳm cảm thấy trong vũ trụ quả thật có tồn tại nhiều hiện tượng thần bí mà khoa học không sao giải thích được.

Tôi do công việc, vào năm 1977, cả nhà phải chuyển đến Gia Nghĩa (Đài Loan). Không bao lâu phát hiện ra vùng đất này cực kỳ phức tạp, “hắc đạo nhập vật”¹ nhưng điểm chính là ở đây có không ít nhân sĩ thiện tâm, nhiệt tình lặng lẽ làm việc từ thiện khiến người hết sức kính mộ.

Nhờ người bạn thân gần nhà giải thích, tôi mới biết tại Gia Nghĩa có nhiều đoàn thể từ thiện đủ cả lớn nhỏ. Nổi danh nhất là đoàn từ thiện sửa đường xây cầu. Nghe nói hiện nay số hội viên có hơn mười ba ngàn người. Ai nấy đều xuất tiền, bỏ công, góp sức xây cầu cho các thôn nghèo nơi xa xôi hẻo lánh. Tới nay đã xây hơn 140 cây cầu, công tác từ thiện của họ giúp ích cực lớn, làm chân động cư dân khắp nơi, ngay cả chính phủ cũng phải ngợi khen tán thán.

Còn một đoàn từ thiện khác tên “Hành Thiện Đường” cũng rất quy mô. Cứ hai tháng họ tổ chức bố thí định kỳ một lần, đối tượng chủ yếu là Cô nhi viện, Dục ấu viện, hoặc Dưỡng lão viện . Mỗi lần bố thí hơn 600 bao gạo, 90 vạn tiền, số hội viên có khoảng hai-ba ngàn người. Hiện phạm vi bố thí đã nói rộng đến các khu toàn tỉnh.

Còn có “Hội từ thiện nhân ái” thường đem tài vật giúp người lâm nạn không may ngoài việc cứu tế các thiên tai hoạn nạn cấp bách ra họ còn giúp người bần khốn, thí thuốc men, quan tài, v.v... hơn nữa họ còn thường phiên dịch in ấn số lượng lớn kinh, sách báo thiện, tặng người đọc miễn phí để khuyến nhắc thế nhân. Do cách làm nhiệt tâm, rất hiệu quả nên số hội viên gia nhập cực kỳ đông.

Cư dân ở đây rất xứng với tên Gia Nghĩa – “Gia” là tốt đẹp phúc lành, “Nghĩa” – là nghĩa cử nghĩa khí – dân ở đây tâm địa tốt, rộng tay hành thiện lại rất giàu “Nghĩa” khí.

Sau khi tôi biết rõ mọi chuyện, không ngần ngại được cảm phục tận đáy lòng, giờ xin được giới thiệu những hoạt động của họ với mọi người, và kể ra những câu chuyện có thực, cảm động.

Vân Hạc

NHÂN DUYÊN PHÁT SINH CÁC ĐOÀN TỪ THIỆN

Nghe kể tại Hoa Liên xảy ra một việc thế này: Có mấy cư dân trên núi khiêng một người bệnh nặng hạ sơn, họ lội bộ đường đèo suốt 8 tiếng, khó khăn lắm mới tới được bệnh viện tỉnh. Ngờ đâu do họ vô phương nộp tiền bảo đảm, nên bệnh viện đã từ chối chữa trị, mặc cho những sơn dân này khẩn thiết van xin, song người trong bệnh viện vẫn không chút động lòng.

Các sơn dân này vô cùng thất vọng, đành khiêng người bệnh quay trở về núi. Một vị Phật giáo đồ nghe được tin này, lòng quá xót xa, bèn quyết tâm phát huy tinh thần từ bi cứu giúp những người không may trong xã hội theo lý tưởng của đức Phật. Sau một thời gian dốc hết tâm huyết, nỗ lực hợp sức cùng những người đồng chí hướng, cuối cùng họ đã thành lập được một cơ sở cứu tế tuyệt hảo mang tên “Hội từ tế công đức”. Hiện nay được nhân dân khắp

nơi nhiệt tình hưởng ứng, số hội viên gia nhập cực đông, Nhờ vậy mỗi tháng hội có thể xuất ra bốn-năm trăm vạn để cứu trợ hơn 1.500 hộ nghèo, khiến bản dân được hưởng sự sẻ chia dài hạn ấm áp tình người.

Ngoài ra, hiện nay hội còn đang xây dựng một bệnh viện ở Đông Bộ cực kỳ quy mô, có thiết bị tối hoàn thiện, để tiện phục vụ chẩn trị cho người dân bản khổ. Có thể thấy “việc tại người làm, hữu chí tất thành”. Kết quả, hội đã tạo phúc cho vô số dân nghèo, khiến mọi người vô cùng kính phục.

Còn hội từ thiện thứ hai được thành lập bắt nguồn từ Hà tiên sinh ở Gia nghĩa, số là mười mấy năm trước, ông có người bạn thân đi đường bị sụp hố sâu, gây thương tích nghiêm trọng. Sau khi ông Hà đến bệnh viện thăm bạn rồi, cảm thấy con đường nhiều ổ gà, ổ voi kia quá nguy hiểm, có thể gây hại chết người, nên ông đã rủ một số bạn thân, cùng đem cuốc, ki v.v.. đến sửa các chỗ lồi lõm trên đường. Họ lấp bằng chỗ trũng, tu bổ lại cây cầu treo, tự đóng góp, xuất tiền mua đủ thứ vật liệu sửa cầu, đường... cho tốt, công việc tu bổ tự nguyện này họ đi làm khắp nơi, cứ thế kéo dài được ba năm.

Đến năm Dân Quốc 60 (1971), họ nghe tin tại một vùng hẻo lánh nơi thôn Thạch Lộ, huyện Gia Nghĩa, có hai anh em do địa phương không có cầu, đã mạo hiểm qua sông và bị chết đuối.

Quá đau lòng, không muốn xảy ra tình trạng thảm thương tương tự, nhóm Hà tiên sinh đã vội vã đến vùng đất hẻo lánh ấy, góp tiền, góp sức, quyết tâm bắc cầu.

Hà Quang Sinh cùng hai mươi mấy người bạn hảo tâm, chia nhau quyên góp, đem thân mình làm gương, tự tay xây dựng cầu, kết quả việc làm của họ thu hút được thêm một số người trọng nghĩa tranh thủ ngày nghỉ cuối tuần, kéo nhau đến phụ giúp. Cuối cùng, vào tháng 6 năm 1971 họ đã hoàn thành cây cầu đầu tiên tên “Huệ Sinh Kiều” dài 9m8.

Tổng cộng suốt mười mấy năm nay, họ đã liên tục kiến tạo hơn 140 cây cầu và công việc chỉ mới dừng lại vào tháng 5 năm nay (1983) những cống hiến của họ đã đem lại lợi ích rất lớn. Quả là công đức vô lượng.

Gia Nghĩa có đoàn hành thiện quy mô tên “Hành Thiện Đường” hội đủ các thành phần sĩ, nông, công, thương. Bình thường ngoài việc cứu trợ những người bị thiên tai, bần khốn, hoạn nạn bất hạnh ra, hội còn đến khắp các cô nhi viện toàn tỉnh bố thí gạo, mỗi chuyến đi được dân hưởng ứng nhiệt liệt. Nếu không bố thí gạo thì họ sẽ đích thân giao tiền, hành sự minh bạch rõ ràng. Đa số hội viên là công nhân, viên chức nhà nước hoặc các xí nghiệp có thu nhập thấp, nhưng nhiệt tâm giúp người của họ thì cực kỳ lớn.

Trong đây có một bà lão tuổi “cổ lai hi”, lưng còng lom khom, hàng ngày đẩy xe bán hàng rong, cho dù bà già yếu, sống cô độc nghèo khổ, nhưng luôn tiết kiệm nhìn ăn nhin xài để có tiền bố thí. Chuyến hành thiện nào bà cũng có mặt, sốt sắng đóng góp, chẳng chịu thua kém ai. Các tu sĩ và đạo cô nơi chùa miếu, bình thường không có thu nhập gì, cũng phụ đóng góp cho hội hành thiện.

Có một nữ công nhân bình thường may giày gia công cho xí nghiệp, thu nhập rất thấp, nhưng chuyến bố thí nào chị cũng đóng góp rất nhiều, rất quan tâm lo cho các em cô nhi. Còn có ông cụ 85 tuổi, không những mỗi lần bố thí đều tới sớm, nhiệt tình hưởng ứng, mà hằng ngày còn lên núi hái thuốc, đem về cứu giúp người bệnh, thuở giờ chưa từng nhận một đồng thù lao. Tấm lòng vị tha của ông làm người ta phải cảm động. Do thuốc trị hiệu quả, nên mỗi ngày có đến một-hai trăm người tới chỗ ông xin thuốc, việc này thu hút nhiều cặp vợ chồng hội viên như Nhan tiên sinh và Lâm tiên sinh v.v... tự nguyện buông hết sự nghiệp, hằng ngày qua chỗ ông phụ xử lý dược liệu. Có lúc họ phải tự xuất tiền để mua thêm thuốc bổ sung vào. Những nghĩa cử nhiệt tâm hành thiện của nhóm này, khiến người ta hết sức cảm động.

Do tôi thường cùng các nhân sĩ hành thiện liên lạc, nhờ vậy mà có cơ hội nghe họ tâm sự, được họ kể cho các câu chuyện kỳ lạ quý báu chưa từng có, thậm chí rất khó tin và khó tưởng tượng, nhưng lại hoàn toàn có thật – ngàn thật,

muôn thật – Giờ đây, tôi xin được kể lại, chia sẻ cùng mọi người.

CHU TIÊN SINH

Chu tiên sinh ở gần nhà tôi là tài xế lái tuyến xe đường dài nam bắc, từng tâm sự: ông gia nhập hội viên “Hành Thiện Đường” từ mười năm trước. Sau mỗi lần tham gia công tác làm phúc xong, lòng ông cảm thấy vô cùng hân hoan, tinh thần lâng lâng hạnh phúc.

Nhờ vậy mà mười mấy năm nay, dù mỗi ngày ông phải lái xe qua lại giữa Đài Bắc và Cao Hùng (miền nam) liên tục, nhưng bao giờ cũng giữ được kỷ lục an toàn tối đa, hầu như không hề xảy ra tai nạn hay bất kỳ sự cố rủi ro nào, vì vậy mỗi năm ông luôn được bầu chọn là nhân vật mẫu mực, được khen thưởng biểu dương công lao.

Không những thế, ông cảm thấy thân thể mình hình như thay đổi – mạnh khỏe cực kỳ – mười mấy năm nay không hề bị cảm hay bệnh hoạn gì. Tất cả những điều này khiến ông cảm thấy thật kỳ diệu.

Chu tiên sinh còn kể, có lần trước khi đi bốc thí ông từng rủ chị Xuân (một đồng sự làm ở khâu bán vé) rằng: – Có muốn tham gia các hoạt động từ thiện chẳng? Chị Xuân vui vẻ ủng hộ, sốt sắng đóng góp.

Sau khi chị Xuân tham dự nhiều chuyến bố thí rồi, hôm nọ chị cùng anh Quan (bạn đồng nghiệp) đồng đi công tác đến Dân Hùng. Anh Quan lái mô tô chở chị, chạy theo đường tắt. Lúc đến núi Song Phú, tới khúc quanh lớn, thì họ bị một xe đồ chạy phía đối diện tông vào, trong khoảnh khắc cả xe máy bị cán nát, anh Quan bị thương té xuống đất, chân bị cán gãy. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là lúc này lại thấy chị Xuân đang ở tuốt từ đằng xa, hộc tốc chạy tới, phụ công tác cứu hộ. Sau đó anh Quan hỏi chị: - Vì sao lúc xe mô tô bị tông, chị không có ở trên xe vậy?

Chị Xuân đáp: – Chính tôi cũng đang thắc mắc, cảm thấy thật khó hiểu đây! Chẳng biết vì sao lúc sắp đến khúc quanh, bỗng có một sức mạnh vô hình thúc giục tôi mau mau nhảy xuống xe, tôi liền nhảy đại xuống... chưa đầy mấy giây thì đã thấy xe anh bị đụng... Quả thực có nằm mơ tôi cũng không nghĩ được là sẽ có chuyện lạ như thế này!

Chị Xuân vì sao có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn như thế? Thật khó mà giải thích theo lý luận thông thường.

KINH NGHIỆM CỦA KHA THÁI THÁI

Tôi ở gần bà Kha. Bà kể chồng bà là nhân viên hãng thuốc Tây, thường xuống miền nam làm việc. Mỗi cuối năm thì ông giám đốc hãng thuốc ở Cao Hùng thường giao chồng

bà một món tiền lớn, có khi lên đến ba mươi vạn, ủy thác ông Kha dùng phương thức ẩn danh, đem về Gia Nghĩa cứu tế dân nghèo hoặc cúng dường chùa vào dịp giáp tết giùm. Thiện hạnh này của ông giám đốc suốt mấy mươi năm nay chưa từng gián đoạn.

Mới đầu Kha tiên sinh rất ngạc nhiên, bèn hỏi ông chủ vì sao mỗi lần làm phúc lại đóng góp nhiều tiền đến thế? ông giám đốc đáp: – Dựa theo kinh nghiệm bao năm nay, tôi nhận ra năm nào đóng góp cứu trợ tha nhân nhiều thì năm đó làm việc rất thuận lợi. Và hề tiền đóng góp càng nhiều, thì khi tính sổ cuối năm luôn thấy lợi nhuận rất lớn, thêm nữa, việc việc thập phần xuôi buồm thuận gió. Những món nợ khó đòi cũng giảm đi, đây là một sự kiện bất khả nghĩ tưởng. Nhân đó để bảo đảm cho công việc thuận lợi, đồng thời có thể giúp những gia đình bần khốn được hạnh phúc, tôi cảm thấy rộng tay hành thiện là việc rất nên làm – Mình vui, người bớt khổ – Đây là điều tốt nhất.

Có người thường hỏi tôi: - Vì sao mấy năm nay làm ăn phát đạt thành công?

Hiện tại, ai nấy đều làm việc rất khó khăn, duy chỉ mình tôi sự nghiệp chẳng những không bị ảnh hưởng, ngược lại càng làm càng phát, rốt cuộc là nhờ vào bí quyết kinh doanh nào? Thực ra tôi tuyệt chẳng có bí quyết gì đặc biệt. Nếu có, thì chỉ là nhờ may mắn thôi.

Tôi vì sao có số may mắn như vậy? Ất là có quan hệ đến việc hành thiện bố thí. Nhưng điều này tôi chẳng muốn tùy tiện kể cho người.

Vợ chồng ông Kha thấy giám đốc trường kỳ rộng tay bố thí, cúng dường; họ xúc động, ngưỡng mộ và bị ảnh hưởng lây nên cũng bắt chước theo. Từ đó họ xin tham gia công tác bố thí của “Hành Thiện Đường”, mỗi lần làm phúc đều dùng danh nghĩa con mình đề gởi tiền cứu trợ cô nhi.

Mấy tháng sau, bà Kha hưng phấn nói với tôi:

-Thực là không thể nghĩ lường, các con tôi gần đây rất ngoan, học tập tiến bộ vượt hẳn lúc xưa. Còn đứa út năm nay 4 tuổi, trước đây rất hay khóc nhè, lúc nào cũng đòi tôi bế, chẳng chịu theo chơi với các trẻ khác, nó làm rộn quấy phá hành tôi đến đừ đẫn, khổ vô cùng.

Nhưng từ lúc vợ chồng tôi tham gia hành thiện rồi, thì cháu bé tự động chịu chơi một mình không còn bắt tôi bế nữa, còn vui vẻ nô đùa với các trẻ khác. Hồi xưa các con tôi thường hay bệnh. Bây giờ hầu như sức khỏe tốt lên rất nhiều, chẳng thường xuyên tìm bác sĩ như xưa nữa. Thật tôi không ngờ là có được những đổi thay kỳ lạ như thế.

Tháng trước, trong một lần trò chuyện bà Kha tâm sự:

– Chồng tôi hồi trước có rất nhiều thói quen xấu như nghiện thuốc, nghiền trà – nghiền rất tợn! Mỗi tháng nội chi tiền thuốc tiền trà cho ông không, tính ra cũng sáu vạn.

Đã vậy ông còn có thêm cái tật ưa bài bạc. Điều này khiến tôi lo đầu đau, nhưng kể từ khi chúng tôi tham gia hoạt động từ thiện định kỳ rồi, thì bất ngờ gặp hên. Có một người bà con may hàng xuất khẩu đến kêu chúng tôi làm giúp họ. Thế là vợ chồng tôi nhận hàng may tại nhà mình vào mỗi tối, cùng dốc sức làm.

Nhờ bận rộn vậy mà ông nhà tôi không có cơ hội đi hút thuốc nhai trầu gì, nên tật ghiền này cũng giảm thiểu, lại đỡ tốn nửa khoản ngân quỹ. Nhưng điều khiến tôi vui nhất là gần đây chồng tôi hầu như hoàn toàn bỏ thói cờ bạc, không ưa theo người tới sòng bài nữa. Đây là điều đáng mừng vô cùng.

Vừa rồi bà Kha còn khoe: – Kể từ năm ngoái, khi vợ chồng họ mở nhà thuốc tại đường Bác Ái xong, thấy công việc ngày càng phát tốt. Mặc dù thuở giờ họ không hề quảng cáo, nhưng hằng ngày luôn có đông người đến mua. Bây giờ do khách hàng tới nườm nượp, họ bán không xuể, phải thuê người đến giúp.

Rồi bà Kha kết luận:

Ông giám đốc nhà thuốc Cao Hùng từng nói: “Hành thiện tất có hồi báo”, quả rất đúng vậy.

CHIÊM GIÁO SƯ

Tôi có chị bạn đồng nghiệp rất thân họ Chiêm, tính ưa hành thiện, nhiệt tình phụng sự công ích.

Có lần chị kể tôi nghe, nhiều thầy bói không hẹn mà đồng đoán y chang nhau, là phụ thân chị (tiền Cục trưởng Cục vệ sinh huyện Gia Nghĩa), vào năm 55 tuổi, sẽ gặp tai nạn lớn, cả nhà phải hết sức cẩn trọng đề phòng, đây là năm then chốt, quan trọng. Bởi vì các bốc sư này nổi danh tiên đoán rất đúng, nên cả nhà chị đều phập phồng lo sợ, tâm luôn bị áp lực nặng nề.

Để tránh tai họa xảy ra cho cha, tất cả anh em chị đều rộng tay hành thiện, xúm nhau lo tạo công đức đề hồi hướng cho phụ thân, họ bỏ ra rất nhiều tiền mua gạo cứu tế cho dân nghèo, và khi đi dạy ở trường, thường lấy danh nghĩa cha mình để cấp học bổng cho học sinh. Đối với hoạt động bố thí của “Hành Thiện Đường”, họ thường gửi tặng các kinh, sách hay v.v... họ làm việc thiện rất nhiệt tình, thành tâm. Đến đúng năm tiên đoán kiếp nạn, phụ thân họ chẳng bị gì, ngược lại thân thể còn rất khang kiện, nhưng mọi người chẳng vì vậy mà ngưng làm phúc.

Ngoài ra, chị Chiêm còn kể tôi nghe những kỳ tích xảy ra cho bản thân mình.

Có lần chị cưỡi mô tô về nhà, đến cua quẹo trái, thì bỗng bị một thanh niên lái xe phân khối lớn chạy với tốc độ cực cao từ phía sau tông thẳng vào chị, làm chị văng ra xa đến

5-6 mét, nằm dài trên đất, chiếc xe bị hư hỏng hết, mức độ tai nạn cực kỳ nghiêm trọng. Khi chị lồm cồm bò dậy, lòng thầm lo lắng không biết mình có bị thương nặng chẳng? Chị rất sợ mặt mày bị tổn hại, như vậy sẽ khổ cả đời. Nhưng thật may, ngoại trừ đầu gối chị bị trầy xước ra, còn lại tất cả đều vô sự, đây có thể nói là trong đại nạn gặp may mắn lớn.

Nhân đây chị bày tỏ: – Một cá nhân nếu như bình thường có thể làm nhiều việc thiện, hay trợ giúp người, tương lai nhất định sẽ thu được phúc lành tương đương. Đây là việc suốt mấy năm nay chị tin sâu chẳng hề nghi.

Chẳng cầu thần cải số

Có lần Chị Chiêm nói với tôi:

– Một người nếu giàu lòng hảo tâm, dốc sức giúp người, thì cho dù họ không cầu thần cải số, vận mệnh cũng thay đổi hay đến không ngờ.

Chị kể mấy năm gần đây mình gặp rất nhiều điều chứng minh tuyệt tốt.

Chồng chị là bác sĩ tại một bệnh viện công, có mở phòng mạch tại nhà, hai vợ chồng thu nhập không đến nỗi nào, nhưng để sắm đủ thiết bị tiện nghi cho phòng mạch và muốn dành dụm tiền để làm từ thiện như: cứu tế người bần khổ, cấp học bổng cho học sinh... thì mỗi tháng phải vợ chồng chị phải chi ra rất lớn.

Chị ngoài đi dạy ra, còn phải thầu hết mọi việc trong phòng mạch. Do phải tiết kiệm tối đa nên chị chẳng muốn người phụ giặt đồ, nấu cơm hay giúp việc nhà. Các công tác quan trọng chị và chồng đều đích thân làm lấy, vì vậy, họ rất cực và bận bù đầu.

Để tiết kiệm, chị đi chợ luôn tìm mua chỗ rẻ, giá bình dân. Hai vợ chồng ăn uống rất thanh đạm. Nếu cần sắm y phục, xưa nay chị chẳng hề vào các shop cao cấp, chẳng se súa hàng hiệu, toàn là mua ở các quầy bình dân. Nhờ khéo tiết kiệm nên phòng mạch bọn chị sắm đủ thiết bị tiện nghi.

Hiện nay nhiều người xúm nhau đi du lịch nước ngoài và hễ ai xuất ngoại nhiều thì cảm thấy hãnh diện, vinh dự. Chị thừa biết ra nước ngoài du lịch thì dĩ nhiên là cực kỳ thú vị. Nhưng tính ra, mỗi chuyến đi chơi như vậy tốn tiền không ít. Nếu chị không đi, ắt có thể tiết kiệm được các khoản đó, bỏ ra làm việc thiện, như vậy sẽ hay hơn. Vì sẽ có biết bao người bất hạnh, nhờ đây mà giảm khổ, được quan tâm chăm sóc. Sẽ có biết bao trẻ mồ côi đáng thương được tiếp tế sống vui.

Do nghĩ như vậy mà hồi nào tới giờ chị chẳng đi du lịch nước ngoài, cũng chẳng ước ao, mơ được tham quan khắp nơi trên thế giới như bao người. Chị nghĩ, chỉ cần mình có đủ khả năng giúp đỡ người bất hạnh thì tâm tư chị cũng hạnh phúc và hạnh phúc này vượt hẳn thú vui hưởng thụ sơn hào hải vị, ăn mặc gấm nhung, được khoác áo lông

chôn đất tiên hay lái xe đời mới hạng sang, ngụ trong biệt thự xa hoa lộng lẫy...

Gặp các bệnh nhân nghèo, kinh tế khó khăn, thì chị giúp thuốc men hoặc giảm miễn thu phí. Nếu họ cần tư vấn thì chị tùy theo hiểu biết của mình mà sẻ chia. Chị luôn sẵn lòng giúp họ mọi điều. Nhiều người bệnh được chị hướng dẫn, cư xử thân thiện, quan tâm... đa số đều nhanh chóng hồi phục, vực lại niềm tin và ý chí muốn sống, giúp cho việc trị liệu phát tốt, khả quan hơn.

Có lẽ nhờ ngày thường chị nhiệt tình tạo phúc, giúp người; nên trong cuộc sống xảy ra nhiều kỳ diệu lạ lùng đến khó tin.

Chẳng hạn như chị muốn mua nhà, trải qua bao chọn lựa, cuối cùng mua xong. Sau khi chuyển đến nhà mới, chị bỗng nổi lên ý nghĩ muốn tạo ao phóng sinh, một điều xưa nay chị chưa từng nghĩ đến, và không làm thì không được, thế là chị liền lập ao phóng sinh rất đẹp, có chỗ cho loài thủy tộc sống an.

Do chồng chị tài giỏi xuất sắc, nên được cử đến bệnh viện lớn giảng dạy. Năm sau anh về lại cố hương phục vụ. Lúc này các bệnh nhân tấp nập đến khám, do người đến khám quá đông, phòng mạch nhỏ chẳng đủ đề thu nạp. Thời may, có hộ láng giềng sát bên tự động xin bán tầng lầu cho họ, nhờ vậy họ mở được thêm một tầng trị bệnh.

Được mấy năm thì nhà lán giếng ở phía sau cũng ngỏ ý xin bán cho họ, khiến y viện của chị lại có dịp mở rộng quy mô, lúc này chị thấy nơi vùng đất trồng mới mua có một cái giếng cung cấp nguồn nước dồi dào, tràn trề, xài mấy cũng không cạn, việc này giúp ích rất nhiều cho kinh tế gia đình chị.

Hồi trước, tình cờ có vị bác sư nói với chị, số chồng chị bị thiếu nước, nay nhờ trụ ở chỗ có nguồn nước phong phú, lại thêm có hồ phóng sinh cho thủy tộc bình an ngao du, ắt sự nghiệp hậu vận sẽ ngày một thăng tiến, không ngừng phát huy.

Đến sau này, khi chị mua được nhà đất, vô tình ở nhằm nơi phong thủy tốt, sau đó còn dễ dàng mua thêm nhà đất khác, có giếng cung cấp nước bất tận. Cho dù trong vô thức mà chị tạo hồ phóng sinh, nhưng tình cờ lại phù hợp, nên việc việc tiến triển cực tốt.

Những chuyện này đã ứng nghiệm lời cổ huấn lưu truyền từ lâu: “Đất tốt người có phúc ở”. Trời cao đối với người sống thiện hình như luôn an bài môi trường, hoàn cảnh ưu đãi, khiến cho mỗi mỗi đều phù hợp với nhu cầu họ cần.

Vừa rồi chị tâm sự, gần đây phòng mạch họ càng ngày càng nổi tiếng, thái độ cư xử ba mẹ chồng chị cũng chuyển xoay 180°. Hồi xưa họ đối với chị rất lạnh nhạt, thậm chí luôn bắt bẻ đủ điều, nhưng giờ lại thay đổi, hết sức yêu thương và khen ngợi chị.

Sau khi chị kết hôn, có một thầy bói từng bảo là số chồng chị nhất định không con nối dõi. Nhưng hiện thời chị đã sinh được ba cục cưng khả ái, cực kỳ thông minh lanh lợi.

Những điều chị Chiêm gặp chính là bằng chứng tuyệt hảo của việc hành thiện tích đức. Nếu người ta sống mà không chịu hành thiện tích đức, cứ y vào số mệnh, hoặc nghĩ là chỉ cần thay đổi họ tên hay sửa phong thủy là có thể vờ phúc báo may mắn tới, thì đây là quan niệm rất sai lầm.

HỌC SINH HỌ VƯƠNG

Trong trường tôi dạy có nam sinh họ Vương, trước đây do tinh thần em bị chấn động mạnh, không ổn, nên em bị đưa vào một Viện tâm thần trí danh nơi bốn địa để điều trị.

Em sinh ra trong gia đình cực kỳ bản hàn, người cha sống dựa vào nghề giúp việc, mẫu thân cũng chẳng khả quan hơn. Em là con trưởng, cũng là niềm hi vọng mai sau duy nhất của cha mẹ em. Nhưng em lại mắc phải túc bệnh² trường kỳ, khiến người vừa nhìn cảm thấy rất tội.

Có lần Lâm tiên sinh, – trưởng đoàn “Hành Thiện Đường” – biết việc này rồi, liền đến gặp cha mẹ em Vương, dựa theo kinh nghiệm của mình, khuyên họ nên dốc sức xả thân làm phúc, nếu thường xuyên làm như thế thì tình trạng con họ sẽ cải thiện, tương lai có thể hồi phục bình thường.

Cha mẹ em Vương nghe khuyên nửa tin nửa ngờ, nhưng vì con trai, họ cố gắng, luôn tham gia các công tác bố thí của “Hành Thiện Đường” đúng hạn.

Thật không ngờ, mấy tháng sau, khi tôi vào viện thăm em Vương, thấy em đã tiến bộ rất tốt, em không ngừng khẩn cầu, van xin tôi giúp em giải thích cho bệnh viện hiểu, để họ cho phép em xuất viện về trường đi học lại, để việc học của em không bị dở dang. (Lúc này vừa hết hạn nghỉ hè, mới khai trường không lâu).

Khi đó tôi cùng em trò chuyện rất nhiều, biết em đã thực sự hồi phục không đáng lo nữa. Vì vậy tôi đề nghị nhà trường thu nhận em vào học tiếp.

Trước đây, em Vương tinh thần bị bệnh nghiêm trọng, nhưng bây giờ, em đã lành bệnh, hồi phục mạnh khỏe, có thể tiếp tục đi học trở lại, nhiều người cho rằng em thật may mắn.

Trước khi em Vương tốt nghiệp có nhiều việc tôi cần kể rõ. Một lần em đi xe đò, đột ngột đến nhà tìm tôi, trong lúc trò chuyện, em thổ lộ gần đây tinh thần em cực kỳ bất an và thống khổ.

Tôi hỏi: – Vì sao?

Em kể mấy tháng nay, tại ký túc xá khuya nào em cũng nghe trên sân thượng vang lên tiếng chân người đi và âm thanh

cửa cây ôn ào. Có lúc em cùng những người bạn bạo gan lên sân thượng kiểm tra thì không thấy gì.

Thông thường em có thói quen 2 giờ sáng mới ngủ, mỗi lần về phòng ngủ em luôn cảm giác có người theo sau mình, điều khiến em sợ hơn nữa là, có lúc em còn nhìn thấy rõ ràng một người mặc đồ đen đi vào phòng mình, nhảy lên bàn học của em giẫm đạp loạn xạ, sau đó hấn đi đến giường em vén mùng lên, rồi dùng toàn thân đè lên em, em thấy hấn ta lưỡi le dài, miệng đầy máu, kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh, toàn thân em run bần bật, nhưng không hiểu sao, em chẳng thể kêu lên thành tiếng.

Em cứ gặp mãi tình trạng này, để giúp em không bị khổ não, cha mẹ em đã đi lễ bái khắp nơi, tìm bốc sư nhờ xú quẻ, nhờ ông viết bùa dán lên cửa phòng ngủ, bàn học, giường nằm của em, còn cho em đeo túi thơm hoặc tượng thần phù hộ bình an, nhưng tất cả đều không ăn nhằm gì. Hằng ngày mỗi khuya em đều nghe những âm thanh kỳ quái nổi lên kèm theo tiếng chân người bước, và luôn bị bóng đen đến vén mùng, hành hạ. Do vậy mà tinh thần em hoảng loạn, vô phương chuyên tâm học tập, em cảm thấy hết sức khốn khổ, em kể ra mọi chuyện, hi vọng tôi có thể giúp em.

Tôi rất thông cảm hoàn cảnh em, bèn động não nghĩ cách giúp. Tôi suy đoán, sở dĩ em gặp ác báo như vậy, nếu giải thích theo theo luật nhân quả của nhà Phật thì chính là do đời trước bản thân em đã tạo ác nghiệp, khiến người bị hại ôm lòng căm hận, đeo theo báo oán. Giờ phải nghĩ cách

tiêu trừ tiền oan nghiệp xa xưa mới mong đạt được kết quả tốt. Và phương pháp giải trừ oan nghiệp trực tiếp hữu hiệu nhất, chính là mau mau hành thiện tích đức để chuộc lỗi xưa.

Muốn chứng minh lý luận này thực sự cở đáng nương hay không, tôi quyết định thử một lần.

Chiều đó tôi ra bưu điện gửi tiền ấn tổng 100 cuốn sách thiện hồi hướng cho oan gia Vương sinh và cầu cho em sớm hồi phục mạnh khỏe bình thường.

Ai dè mấy tháng sau, em Vương bỗng đến tìm tôi, hơn hờ bày tỏ, từ lúc tôi nhận lời giúp đỡ cho em rồi, thì hằng ngày, tối đến em ngủ được rất an ổn, và bóng đen kia cũng không còn xuất hiện, tinh thần em nhờ vậy không bị hoảng hốt, có thể chuyên tâm học tập tốt.

Em rất muốn biết tôi đã dùng phương thức gì để hỗ trợ cho em, khiến em nhanh chóng có được sự cải thiện tốt như thế? Lúc đó tôi chỉ cười, không giải thích. Hứa là sau này khi em tốt nghiệp xong, tôi sẽ kể cho nghe.

Lần nọ, em Vương lén hút thuốc bị hiệu trưởng bắt được, ra quyết định trừng phạt em. Do Vương sinh từ lúc bị nạn tinh thần đã không ổn, tính tình tương đối làm lì cô độc, chẳng thể cùng đồng học ở chung (do các biểu hiện của em khó được cảm thông). Suốt thời gian trung học em thường hay bị kiểm điểm xử phạt.

Lần phạm lỗi này, nếu bị phạt nữa có thể em sẽ bị cho thôi học hoặc ép phải chuyển trường, kết quả đương nhiên rất xấu.

Vương sinh biết họa lớn sắp ập xuống, liền hướng tôi báo cáo sự tình, hi vọng sẽ được tôi giúp nữa. Tôi nghe xong, hiểu là “Vương sinh tự làm, tự gánh”. Nhưng lòng cảm thấy tội nghiệp khi nghĩ đến tiền đồ của em nên ráng giúp. Ngoài việc cố gắng giải thích cho em hiểu về cách xử thế và đạo lý “Sống thiện được trời, người phù trợ” ra, tôi còn hứa sẽ giúp em.

Lúc đó tôi cho rằng Vương sinh tình thế trầm trọng đã qua, căn cứ theo nguyên tắc và thái độ làm việc gần đây của hiệu trưởng mà xét, thì tất nhiên Vương sinh khó tránh bị kỷ luật bắt thôi học, trừ phi có kỳ tích xuất hiện. Vì vậy trong lòng tôi hết sức bất nhẫn nhưng chưa biết phải làm sao. Rồi tôi chợt nhớ đến phương thức mình từng giúp Vương sinh lần trước, thế thì tại sao lần này lại không làm giống vậy lần nữa? Nếu có thể giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này, khiến em hoàn thành việc học thì đối với tiền đồ, cha mẹ và xã hội quốc gia, nói chung đều là việc tốt. Chỉ ít cũng tránh phát sinh các sự cố nghiêm trọng khó lường cho em (Vương sinh từng tuyên bố: “Nếu như tiền đồ bị hủy, em tuyệt chẳng cam tâm, sẽ báo thù”... Thậm chí có thể đưa đến tình trạng kéo nhau vào tử lộ, em cũng không ngại).

Tôi nghĩ “cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng”, nên quyết định sẽ giúp đến cùng, đồng thời cũng nghĩ mình thử thí nghiệm lần nữa xem sao?

Ngay hôm đó tôi ra bưu điện gửi tiền bố thí, cầu cho Vương sinh gặp dữ hóa lành, chuyển nguy thành an. Do lần này sự tình trầm trọng, cấp bách, nên tôi đóng góp một khoản tiền to gấp bội.

Thật không ngờ, qua chiều hôm sau, tôi tỉnh cờ gặp Tổng giám hiệu, ông mời tôi vào văn phòng trò chuyện, tôi linh cảm sẽ phát sinh việc đặc biệt.

Ông Tổng bày tỏ là nghĩ đến hiệu trưởng sẽ thẳng tay trừng trị việc phạm quy của Vương sinh, nên sau đó đã cho trưng cầu ý kiến các giáo sư. Cuối cùng ai cũng nghĩ Vương sinh sắp tốt nghiệp, phải lấy tiền đồ của em làm trọng, nên đã đồng thuận, cho em cơ hội sửa đổi bản thân.

Ông Tổng nói xong đưa hồ sơ xử lý Vương sinh cho tôi xem, tôi đọc xong không ngăn được kinh ngạc lẫn cảm động sâu sắc. Sự việc diễn tiến quá diệu kỳ, biến hóa như hí kịch. Rõ ràng kết quả cầu nguyện của tôi đã chẳng uổng công, sự thực hiện bày trước mắt khiến người ta không thể không tin.

Vương sinh trong kỳ học cuối cùng, không ngừng xảy ra nhiều vấn đề quái nhiễu, khiến nhà trường và các giáo sư phải đau đầu, tôi vì giúp em thoát phiền học đến tốt nghiệp,

nên đã áp dụng các phương thức giúp đỡ giống như trước. Và tôi ấn định mỗi tháng đều rúng bỏ tiền làm phúc giúp cho em.

Trời xanh không phụ người khổ tâm lo, cuối cùng Vương sinh đã vượt qua bao trắc trở, khổ nạn trùng trùng đáng sợ (nhưng không đến nỗi nguy hiểm), bình an lãnh bằng tốt nghiệp.

Phần tôi, ngoài việc thực hiện tròn tâm nguyện, cũng chứng minh được hiệu quả của hành thiện là không thể nghĩ lường.

NHỮNG KINH NGHIỆM BÁT KHẢ TƯ NGHỊ

Do tôi phải đi làm việc, mấy năm trước từ quê nhà (huyện Vân Lâm thôn cổ Khanh) chuyển đến Gia Nghĩa. Có lần tôi về thăm quê, thấy hai vợ chồng người bà con (độ 70 tuổi) đang mắc phải túc bệnh. Trong số họ có một vị bệnh rất nghiêm trọng, nằm trên giường rên rỉ đau đớn, mấy đứa con ở sát vách bên cạnh nhưng chẳng hề thăm nom hỏi han. Hai cụ già cô khổ này phải nương nhau mà sống.

Giờ đây, do họ bệnh đã lâu ngày, thiếu người quan tâm chăm sóc, cả đến tiền chữa chạy cũng không có. Tôi thấy tình cảnh họ rất tội nghiệp nên cố gắng an ủi, biếu họ một khoản tiền, rồi hôm sau lo thuê xe rước một bác sĩ giỏi

trong đám danh y từ Gia Nghĩa (cũng là bạn thân tôi), năn nỉ anh nhìn chút thời gian về quê khám cho họ. Sau khi chẩn trị xong, bệnh họ có đỡ nhưng rất chậm. Do tôi không thể lo trường kỳ nên họ phải nhờ bác sĩ tại địa phương khám. Nhưng phí thuốc men hằng ngày quá lớn, mà hương thân quyến hay bạn bè vay mượn lại càng khó khăn.

Mấy tháng sau thì họ lâm vào cảnh cùng đường. Mỗi lúc tôi về thăm, họ đều khóc ròn, khóc rất to, biểu lộ nỗi thương tâm bất tuyệt khiến người nghe không ngăn được cay mũi.

Lúc đó tôi nghĩ: Muốn giúp họ mà chỉ cầm tiền cho thì không thể giải quyết dứt vấn đề, hướng chi năng lực kinh tế của tôi có hạn. Phải tìm cách hay xử lý tận gốc, giúp họ mạnh lành, vừa giảm thiểu bệnh tật thống khổ mà còn giảm bớt gánh nặng thuốc men.

Theo kinh Phật dạy về nhân quả báo ứng, một người nếu trường kỳ bị bệnh, luôn gặp bất hạnh không may; là có liên quan đến nghiệp chướng quá khứ. Vì vậy muốn tiêu trừ những thống khổ hiện tiền, ngoài việc mời bác sĩ trị bệnh ra, họ phải nỗ lực làm phúc, tích đức để chuộc lỗi xưa. Có khả năng đây là con đường tắt trực tiếp, hữu hiệu nhất. Thế là tôi quyết định làm một thí nghiệm. Tôi về tới Gia Nghĩa thì ra bưu điện gửi tiền bố thí, tạo phúc cho hai vị, cầu vợ chồng họ tiêu trừ oan nghiệt, tật bệnh sớm lành.

Sau đó độ nửa tháng, tôi về quê thăm thì thấy bệnh họ đã thuyên giảm không ngờ. Họ đã có thể ngồi dậy trò chuyện, sắc mặt rất tốt, giọng nói nghe sang sảng.

Tôi thấy lần bố thí hồi hướng cho họ vừa rồi hầu như có hiệu quả, muốn họ nhanh chóng mạnh khỏe, sau đó ngoài việc liên tục ấn tống kinh, sách cầu cho họ ra, tôi còn tham gia công tác bố thí định kỳ của “Hành Thiện Đường” hồi hướng cho công đức cho họ.

Sau đó mỗi lần về quê thăm, thấy thân thể họ lần lần khang kiện, sức khỏe dần hồi phục hết sức kỳ diệu.

Bệnh của vợ tôi

Lòng bàn chân vợ tôi bỗng mọc một mụn cứng, đi đứng rất đau. Đầu tiên nàng nghĩ là có iễ do chân đạp gai còn mắc kẹt lại trong thịt. Nhưng đi khám thì không phải vậy. Bất kể dùng thuốc gì đều vô hiệu. Nhiều bác sĩ cho là có thể vợ tôi bị bướu ác tính, phải mổ cắt bỏ đi mới khỏi. Nhưng vợ tôi tính nhát, rất sợ đau, nhất quyết không cho mổ.

Tình hình thập phần khó xử. Sau đó tôi nghĩ đến kinh nghiệm từng làm cho người thân ở quê: rằng tạo phúc có thể hồi phục sức khỏe, nên quyết định thử nghiệm tiếp.

Thế là tôi ra bưu điện, lấy danh nghĩa bà xã gửi tiền bố thí, hồi hướng cho nàng chân đau sớm lành.

Ai ngờ sau khi bố thí không bao lâu, thì tình trạng đau chân của vợ tôi liền giảm. Sau này trải qua ba lần bố thí liên tục (mỗi tháng một lần), thì bệnh chân vợ tôi đã khỏi hẳn. Không chỉ thế, nhiều bệnh lật vặt khác như cảm mạo, ho, đau răng, táo bón, thậm chí, các bệnh đốm nám đen, mụn sởi gì cũng giảm rất nhiều. Thật kỳ diệu ngoài sức tưởng!

Không ngờ hành thiện lại đem đến hiệu quả tuyệt như vậy. Thế là vợ tôi vì muốn cả nhà đều được mạnh khỏe, việc việc được bình an, nàng quyết định sẽ bố thí mỗi tháng.

Ngoài việc ấn tống sách thiện ra, nàng còn tham gia chương trình bố thí định kỳ lẫn bất định kỳ của “Hành Thiện Đường”, tham gia luôn chương trình góp tiền tặng sách của “Đội Xuân Phong Hoa Vũ”, thậm chí còn đi làm từ thiện tại “Trung tâm nuôi dưỡng cô nhi” v.v...

Mặc dù những hoạt động này làm gánh nặng kinh tế gia đình tăng gia không ít, nhưng tôi cho rằng: thay vì bo bo lo tích trữ tài sản cho giàu có, ta nên bố thí và phụng hiến thật nhiều, bởi vì hành thiện giúp những chúng sinh bất hạnh trong xã hội được cứu trợ, thọ hưởng tình người ấm áp, và ngay phút giây hành thiện ta cũng tự chiêu phúc đức tới, bằng chứng là tâm luôn cảm thấy an lạc, vui sướng vô biên khi làm lành.

Còn một thu hoạch khác rất tuyệt nữa là, từ lúc cả nhà chúng tôi tham dự những hoạt động hành thiện thì nhờ

thông qua đây mà quen biết được rất nhiều bạn tốt hiền thiện; khiến cuộc sống càng thêm thi vị hạnh phúc.

LƯU NỮ SĨ

Sau khi sách của tôi xuất bản không lâu thì có nữ độc giả họ Lưu tìm đến thăm, trong lúc trò chuyện cô bày tỏ: Ngày xưa cô rất muốn hành thiện tạo ích cho xã hội, nhưng chẳng biết cách làm, vì vậy rất hối tiếc.

Gần đây tình cờ đọc quyển sách này, trong tâm cô bỗng mở sáng, đối với các hoạt động làm phúc nêu lên trong sách cô cảm thấy hết sức gần gũi, rất muốn được tham dự hàng ngũ từ thiện.

Tôi thấy cô ta thành khẩn và nhiệt tâm, nên chân thành trao đổi kiến giải. Từ đó trở đi, cô thành một người nhiệt tình làm phúc bền bỉ.

Mấy tháng trôi qua, cô Lưu lại đến thăm kể rất nhiều kinh nghiệm bất ngờ của bản thân, nghe thực cảm động.

Cô nói sau mỗi lần tham gia bố thí rồi, lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc, mặc dù thuở giờ cô chẳng có ý muốn cầu gì, nhưng thực tế vẫn xảy ra liên tiếp hai-ba chuyện kỳ diệu khó giải thích. Khiến cô cảm thấy đối với người hành thiện,

trong vô hình vẫn có hồi báo, dù lòng mình không vọng cầu..

Chuyện thứ nhất là: Trước đây do mua nhà mà cô bị mắc nợ, để giảm nhẹ gánh nặng trả lãi, cô rao bán đất. Nhưng hai năm nay, bất kể cô nỗ lực thế nào, đều chẳng được như ý, nên lòng rất lo. Ai dè từ lúc tham gia hành thiện rồi thì chưa đầy bốn tháng, bỗng có người đến thỏa thuận mua đất, nhờ vậy mà cô giải quyết xong mối lo nhiều năm nay.

Chuyện thứ hai là, mùng 4 tết vừa qua, cô cùng hai con đến Đài Trung, ông anh họ chở ba mẹ con cô đi thăm người thân, đến giao lộ Bắc Đôn, quan sát chung quanh thấy rõ ràng là không có xe, nên họ liền băng qua đường, ai dè ngay lúc đó có một xe đò đột nhiên lao đến, chỉ nghe “âm” một tiếng, bọn họ bị tông ngã, toàn bộ chiếc xe và cả năm người đều té nằm trên đất. Dân chung quanh bu lại xem, ai cũng cho là lành ít dữ nhiều, nhưng sau đó thấy các nạn nhân lồm cồm bò dậy, trừ một người chân trái bị thương ra, còn lại thấy đều bình an.

Lúc đó có một cư dân kể cô nghe chỗ này đã xảy ra tai nạn ba lần, lần nào cũng có người chết, nên đây được xem là điểm đen, cực kỳ không lành. Bọn họ lần này bị tông rất nặng, vậy mà không bị thương gì, có thể nói đây là kỳ tích, quả thật bọn họ phước lớn, mạng lớn!

Chuyện lạ thứ ba, cả đời cô rất khổ, suốt mười mấy năm nay luôn bị thống khổ dày vò, gần đây mọi việc đều được

cải thiện khiến cô cảm thấy hết sức an ủi. Cô kể sau khi kết hôn xong, không bao lâu thì mắc bệnh phụ nữ rất khó nói, có thể gọi là một chứng nan y. Để chữa trị cô đã tiêu tốn hết mấy mươi vạn, nhưng không hiệu quả gì. Cô đành đi khắp nơi lễ bái thần thánh, xem bói, thậm chí cầu bốc sư giúp cải đổi số mạng, kết quả tốn công vô ích. Vì vậy mà cô thường khóc thầm, tự than oán, có lúc cảm thấy khổ không chịu nổi.

Nào ngờ trong lúc tuyệt vọng buồn rầu, tình cờ cô xem được cuốn sách này, khiến cô có được cơ hội đổi mới. Sau khi tham gia hoạt động ấn tống kinh hay, sách thiện, và bố thí xong, không những tinh thần cô cảm thấy vui vẻ, mà chứng bệnh từng hành hạ làm khổ cô, giờ đây nhờ được người giới thiệu cô gặp đúng danh y chuyên trị bệnh này, kết quả khả quan vô cùng.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy an ủi nhất là, thái độ ông chồng gần đây đối với cô đổi thay 180°. Hồi xưa ông rất lãnh đạm, hoàn toàn không ngó ngàng đến cô, nhưng bây giờ lại thay đổi hẳn, ông lo lắng chu đáo, hằng ngày mỗi tối đều đích thân tự pha một ly sữa cho đem đến cho cô uống, khiến cô hết sức cảm động.

Những điều này, ngày xưa cô chưa bao giờ dám mơ tới, vậy mà giờ đây tất cả đã thành sự thực, một sự thực quá đổi kỳ diệu.

Do cô muốn kiếm thêm tiền bố thí, nên nhận giặt giũ mướn cho người. Bốn-năm tháng trước, hằng ngày cứ 5 giờ sáng là cô thức dậy đi giặt mướn cho ba gia đình, quyết tâm và nghĩa cử này của cô thật khiến người cảm động.

11 tháng giêng năm ngoái, cô kể cho tôi nghe, có một người trong xóm Na đời, do quá nghèo không cách chi lo hậu sự, nên cô đã nhìn ăn nhịn mặc giúp tiền mua quan tài cho họ.

Sau việc này được ba ngày, cô bỗng phát hiện bệnh phụ nữ của mình đã có chuyển biến tuyệt tốt. Cô nói hồi trước bị bệnh như thế rất khổ, từ lúc cô chăm chỉ hành thiện thì bệnh đã giảm hết năm phần. Nhưng sau đó bất kể cô dùng thuốc gì, đều chẳng khả quan, nên cảm thấy buồn khổ âm thầm.

Nhưng gần đây, sau khi bố thí xong, cô thấy trong người cực kỳ nhẹ nhàng hạnh phúc, các chứng bệnh cũ khác, năm phần cũng giảm hai phần.

Đây là kinh nghiệm thần kỳ, thật khiến người khó mà tin, cô không hiểu vì sao lại được như thế. Chỉ có thể nói theo luật nhân quả, chứ rất khó giải thích theo lối thường.

CHUYỆN CÔ GIÁO DIỆP

Trong trường tôi có cô giáo Diệp, chồng cô là hiệu trưởng một trường quốc lập. Có lần báo đăng cở thể ông sẽ đắc

cử chức Cục trưởng giáo dục huyện. Tôi đọc tin xong, liền gọi điện chúc mừng. Ai dè cô đáp ngay:

– Đây là chuyện không thể!

Tôi hỏi: – vì sao?

Cô nói chồng cô xưa nay chẳng ưa “xỏ giày vận động”. Nói cách khác, nghĩa là bình thường ông chỉ biết làm tốt việc trong trường. Chưa bao giờ vì muốn thăng quan tiến chức mà bỏ công đi vận động, và thực ra ông cũng chưa từng có ý muốn đứng ra tranh cử.

Xét bản thân ông cũng chẳng có đủ điều kiện, huống nữa hiện giờ đang có một đối thủ, từng phục vụ bản địa, tiết lộ là sẽ ra ứng cử chức Quận trưởng và ông ta đang liên kết với toàn thể nghị viên, dốc sức giành cho bằng được chiếc ghế quý này. Vì vậy chuyện chồng cô đắc cử là rất khó, họ hoàn toàn không nghĩ đến.

Tôi nghe rồi, dù không đồng ý với quan niệm của cô, nhưng vẫn nói: – Cho dầu tình huống hiện thời đôi bên chênh lệch quá xa, đại cuộc hầu như đã định rồi. Nhưng... vợ chồng cô ngày thường xuyên phụng sự công ích, đối với các hoạt động từ thiện đều làm rất nhiệt tình. Có câu rằng: “Hành thiện ắt được thiện báo” ... Biết đâu lần này chồng cô đắc cử cũng chưa biết chừng...

Một tuần sau, những suy đoán của tôi bỗng thành sự thực. Khi mọi người nhận được tin ai cũng chung hửng, bất ngờ.

Tôi thừa hiểu nguyên tắc tuyển nhân tài của chính phủ, đồng thời do đã thể nghiệm nhiều nên luôn tin rằng “Người tốt chắc chắn được thiên báo”.

Có lần con trai cô Diệp bị xe đụng gãy chân. May là không bị chấn thương sọ não hay thương tích nghiêm trọng gì. Trải qua một thời gian dài trị liệu, chỗ xương gãy chưa lành nên đi lại trát đau, sau đó chỗ chân bị thương dần dần bị sưng tấy lên. Vì muốn chữa trị hiệu quả, nạn nhân được chuyển đến bệnh viện lớn. Kết quả lần nào khám bác sĩ cũng nói là chân cháu sẽ bị tê liệt, hiện chưa có cách để trị.

Con trai cô nghe nói vậy quá tuyệt vọng bi quan, nảy ý chán nản buông xuôi, không còn muốn học tập hay làm gì nữa... Tính tình cháu cũng đổi thay, luôn nóng nảy cáu gắt, khiến cả nhà rất buồn.

Sau đó, một người bạn mách chuyện này với tôi. Nghe xong, tôi hướng cô Diệp đề nghị: – Nếu chữa bệnh chưa thấy hiệu quả thì hãy thử dùng danh nghĩa cháu làm phúc xem sao?

Cô Diệp cho là có lý, trưa hôm đó bèn ra bưu điện gửi hai ngàn đồng tặng cho cơ quan từ thiện giáo dục.

Sau đó cô nói với tôi, cô vừa bố thí được một tuần thì tình cờ gặp một thầy giáo mách cho biết: – Có ông Du Tại làng

Lục Cước, giỏi nắn xương, y thuật rất cao, những người bị các bệnh viện lớn bó tay, đều đến nhờ ông chữa trị.

Cô Diệp nghe nói còn hồ nghi, nhưng vì muốn con mau hồi phục, cũng tìm đến nhờ ông Du chữa. Ông ta khám kỹ lưỡng xong, nói: – Xương cốt cháu bị trật khớp nên khó lành, cần nắn lại cho đúng. Sau đó ra ông tay chỉnh sửa, tất nhiên lúc đó thằng con đau hết sức, nhưng xong việc, bệnh đỡ lất nhiều. Sau đó, trải qua nhiều lần chữa trị, cái chân bị thương đã xuất hiện kỳ tích, hoàn toàn hồi phục. Đi lại cũng không thấy dị dạng hay có tật gì, nhờ vậy mà thằng con lấy lại niềm tin, yêu đời, nói cười vui vẻ như xưa.

Còn nữa, con trai trưởng cô Diệp đã vào đại học, (bình thường cháu rất tin Phật, ưa bố thí). Trong lúc lái xe đi chơi, do không cẩn thận bị rơi xuống vực sâu. Các bạn đồng hành đều hoảng kinh, kêu thất thanh, cho rằng nạn nhân dữ nhiều lành ít.

Ngờ đâu sau đó thấy cháu tự động bò lên, không bị chút thương tích nào, cả chiếc xe cũng không hề hư hỏng, ai cũng ngỡ người kinh ngạc, khó mà tin rằng đây là sự thật.

Sau đó cháu kể ngay giây phút té xuống sơn cốc, tựa hồ như có một sức mạnh đặc biệt giữ cháu lại, nhờ vậy mà tránh được thảm nạn. Gần đây con gái cô Diệp sau khi tốt nghiệp đại học, đã được trường giữ lại mời phụ giảng và giao cho chức vụ cực tốt, công tác em được thuận lợi như ý, khiến

bao người thềm muốn ước ao (vì nhiều đồng bạn của em hiện vẫn không tìm được việc).

Do cô Diệp và gia đình đã trải qua nhiều điều kỳ diệu, nên đối với chuyện làm phúc càng nhiệt tình hơn xưa.

QUẢ BÁO THIÊN CỦA HỌ TRẦN

Có lần tôi tham gia một tour du lịch, và quen với bà giáo họ Trần ngồi cạnh bên. Sau khi trò chuyện lâu và tìm hiểu kỹ càng, tôi phát hiện gia đình bà giáo này cực kỳ đặc biệt.

Chồng bà là tiến sĩ nông học, cũng là Hiệu trưởng trường quốc lập chuyên khoa nổi danh. Bà có ba con, mỗi mỗi đều là thiên tài, khiến người thán phục. Chỉ số IQ (thông minh) của đứa đầu, đứa giữa đồng nhau (đều từ 130 trở lên), riêng đứa thứ ba thì cao hơn (IQ đạt đến 153). Trường y khoa danh tiếng rất khó thi vào nhưng cả hai đứa đầu đều trúng tuyển.

Riêng chàng út mặc dù rất thông minh, nhưng tính ưa thể thao, không khoái học. Mãi đến gần thi đại học chàng mới vội vội vàng vàng chuẩn bị trong nửa tháng, rồi cũng thi đậu vào ngành địa chất. Càng hiếm có hơn nữa là, các con bà không hề y mình thông minh, có học lực siêu quần mà kiêu căng tự phụ. Ngược lại chúng rất ôn nhu lễ độ và cực

kỳ có hiếu với cha mẹ, chúng biết tôn kính thầy, cư xử tốt với người, Vì vậy ai cũng mến mộ ngợi khen.

Ông Thanh (anh bà Trần) là Viện trưởng bệnh viện tỉnh, cũng là một bác sĩ nổi danh, ông từng gặp qua một chuyện lạ, kể ra thật khiến người khó tin.

Theo lời bà Trần thì ông Thanh ngày xưa từng qua Nhật du học tại Đại học y khoa nơi Nagasaki, lúc đó là cuối thế chiến thứ hai, máy bay mỹ thả bom tại Nagasaki, điểm đạn lạc trúng ngay nơi trường, vì vậy mà toàn trường, bao gồm lớp học lẫn nhân viên, đều bị thiêu thành tro bụi. Khi tin này truyền đến Đài Loan rồi, cả nhà bà Trần đều cho rằng anh bà khó tránh thảm nạn nên buồn đau không nguôi.

Nào ngờ, mấy tháng sau khi chiến tranh kết thúc, anh bà lại quay về cố hương. Người nhà thấy ông Thanh thoát chết trở về, vạn phần kinh ngạc và bất ngờ; xúm nhau tíu tít hỏi thăm sự tình đã xảy ra.

Anh bà nói sớ dĩ ông may mắn thoát được tai nạn, chính là nhờ một chuyện lạ bất ngờ, khó tưởng tượng, hết như thần linh đã an bài.

Ông kể trong thời gian học, rất cố gắng chăm chuyên, chưa bao giờ bỏ tiết học. Hôm ấy, có cô gái bên phòng phía đông của ký túc xá, trong lúc ra ngoài du ngoạn đã làm rơi chiếc ví nhỏ, vì vậy cô nài nỉ ông hãy đi tìm cùng cô.

Mới đầu, ông Thanh lấy lý do tiết học là quan trọng nên từ chối, nhưng cô này cứ lần một, lần hai, năn nỉ mãi. Cuối cùng ông đành miễn cưỡng đáp ứng, chịu cùng cô đi tới vùng núi xa thăm phụ tìm vật đã mất.

Nhưng ngay lúc họ rời trường học đến vùng thâm sơn, thì bỗng thấy một góc trời sáng rực khác thường, tiếp theo sau là nghe một tiếng nổ “ầm” to kinh khủng, rồi tối sầm bao phủ... bọn họ tuyệt không biết được rằng chuyến đi ra ngoài bất đắc dĩ đó đã cứu họ thoát khỏi thảm nạn kinh hoàng.

“Nhà tích thiện tất có thừa niềm vui”, một gia đình có đầy đủ may mắn mỹ mãn như thế, tôi tin rằng mọi chuyện xảy đến đều do “giao nhân thiện gặt quả thiện”.

Tôi đã tìm hiểu thêm về gia thế và hành vi của tổ tiên họ, và tất cả không ngoài dự đoán của tôi.

Gia đình bà Trần nổi tiếng là gia đình gương mẫu, bất kể là nhà mẹ chồng hay mẹ đẻ, hầu như họ đều thuộc dạng cha từ con hiếu, anh em thuận thảo, ai cũng có tính hào hiệp trọng nghĩa, từ bi giúp người.

Bà Trần là một phụ nữ mẫu mực, thuộc dạng vợ hiền mẹ đảm trong gia đình. Tại trường, bà được mọi người công nhận là một giáo viên giàu từ tâm, yêu thương học trò hết lòng, rất tận tụy với chức vụ.

Chồng bà giảng dạy tại trường chuyên khoa, kiêm luôn ba chức: Tổng vụ, Giáo vụ và Chủ nhiệm. Ông là người rất có tinh thần trách nhiệm, nét hạnh liêm khiết thẳng ngay, (một hạt cải chẳng lấy), do phẩm hạnh tốt nên tiếng lành đồn xa, ai cũng ca ngợi. Ông rất được mọi người tín nhiệm (từ Hiệu trưởng cho đến bạn bè). Vừa rồi ông thuyên chuyển đến chỗ mới nhậm chức, khiến mọi người ở nhiệm sở cũ bùi ngùi nuối tiếc mãi. Vì mền mộ tài năng, người ta tiến cử ông qua Nhật tu nghiệp và chỉ trong thời gian ngắn ông đã lấy được bằng tiến sĩ Nông học. Sau đó Bộ giáo dục cực lực đề cử ông làm Tổng giám hiệu.

Kết quả “thiện hữu thiện báo” là đương nhiên, **người tốt dù có ở vị chót thì cũng được đôn lên đứng đầu**, chồng bà Trần không bao lâu lại tiếp tục vinh thăng thuận lợi.

Ngoài ra, có thể lấy nhân thân ông Khánh, cha chồng bà Trần để làm gương.

Xưa kia ông Khánh gia cảnh không khá, nhưng vẫn nói bước cha, siêng năng cần kiệm, gắng duy trì nếp nhà, ông Khánh quan tâm chăm sóc các em mình chu đáo và nuôi dưỡng họ đến thành nhân.

Sau đó, đến khi phân chia gia sản, ông Khánh đã nhường toàn bộ vùng đất tốt đẹp nhất cho các em, còn riêng mình nhận lấy phần đất cằn cỗi nhỏ bé ven sông. Tinh thần xả kỷ vì người, quan tâm hi sinh cho các em như vậy, đã khiến

láng giềng và thân tộc đều quý mến, yêu thương và ngưỡng mộ ông.

Sau đó, do ở quê nhà vô phương làm ăn sinh sống, ông Khánh đành rời cố hương đến Gia Nghĩa, nhậm chức trong trường học. Lúc đó ông Khánh bị đãi ngộ lạnh nhạt, lại thêm có con cái cực đông (tám đứa), nên sinh hoạt rất thanh khổ. Nhưng trong thời gian này, ông vẫn không ngừng cố vũ, khích lệ con của các em lên Gia Nghĩa học.

Đối với bốn đứa cháu từ quê lên Gia Nghĩa học, ông không những lo hết nơi ăn ở, bao cả học phí, mà còn làm điều hiếm có hơn nữa là, luôn dành cho chúng mọi hưởng dụng ưu tiên, hết lòng yêu thương, ai biết chuyện cũng cảm kích quý mến ông.

Vì vậy, khi một người tốt bụng cực kỳ như ông Khánh tạ thế, thì tất cả huynh đệ tử muội, thân bằng quyến thuộc, thậm chí đến người láng giềng, không ai mà không rơi lệ tiếc thương, buồn đau không nguôi. Có những người đường đường là đại nam nhân, nhưng vẫn khóc lóc kêu gào đến ngất xỉu trước linh đường, có thể thấy ông Khánh ngày thường cư xử quá tuyệt, nên mới được người ái kính nhiều như thế.

Nhà Phật nói: “Trăm thiện hiếu đứng đầu”, một người nếu biết hiếu thuận cha mẹ, yêu thương anh em, xem trọng ngũ luân, giáo dục con cháu cẩn thận, luôn đặt mình vào vị trí người để giúp đỡ, cảm thông: tâm từ tỏa khắp, thì có thể

nói đây chính là mỹ đức căn bản giúp thành đạt, cũng là thiện hạnh có ý nghĩa nhất. Nhà hiếu đê ắt luôn có được thể hệ con cháu nối dõi thiện lành, hiền ngoan.

Nhiều người không rõ điều này, do chẳng hiểu thấu đáo nên khi sống họ không biết tạo phúc để hộ thân và gia đình, đôi khi còn nhầm lẫn dùng hành thiện như công cụ giúp mua danh, thật là đáng tiếc.

XUỞNG GẠCH PHÁT ĐẠT

Tôi có người bà con họ Diệp, ở Huyện Vân Lâm phố Đấu Lục, là chủ hãng vật liệu xây dựng.

Ông Diệp hiền như bụt, tính tình trung hậu, tâm địa thiện lương, ông không khéo thù tạc xã giao nhưng đối với những việc lợi ích chung luôn rộng tay đóng góp, ủng hộ.

Ông thường hiến cúng vật liệu xây dựng các chùa, miếu, trường học, rất được người tán thán.

Suốt mấy mươi năm ông không ngừng đóng góp phụng sự công ích, nên kỳ tích phát sinh nhìn rõ mồn một.

Có nhiều bạn hàng cũng buôn giống như ông tại địa phương này, nhưng nếu họ không gặp cảnh sản xuất dư thừa, tiêu thụ khó, thì lại vấp phải ảnh hưởng thời vụ. Nhiều

tiệm phải giảm sản xuất số lượng cực lớn, lại còn bị xào xáo vi đình công, thậm chí những tiệm phải đóng cửa, đình chỉ kinh doanh không phải là ít.

Nhưng riêng ông Diệp, từ lúc lập xưởng đến nay, buôn bán ngày càng thịnh, nhất là mười mấy năm gần đây, hăng ông không hề bị ảnh hưởng thời khí, mà hàng sản xuất còn bán rất chạy, luôn gặp cảnh cung chẳng đủ cầu. Quanh năm thường bị khách mua hàng thúc hối, tranh nhau đặt hàng trước. Có lúc do ông giao hàng theo thứ tự, giữa các khách hàng còn xảy ra lắm cảnh tranh giành.

Những việc này tôi đều đích thân chứng kiến. Người dân quanh đó thường đem chuyện ông Diệp ra bàn luận và luôn ước ao mình được giống vậy.

Nhưng theo tôi biết thì ông Diệp không có bí quyết gì, ông chưa từng học qua trường quản lý kinh doanh, cũng chẳng giỏi về giao tế, càng không có phương thức bí truyền tổ tiên để lại, cũng chẳng có kỹ thuật riêng gì. Việc làm ăn cực phát của ông chỉ có thể dùng từ may mắn để giải thích.

Điều khiến người nghĩ không ra – là hiện tượng phát đạt này kéo dài đã lâu, ngót hai mươi năm rồi – cho đến nay vẫn hưng thịnh, chẳng hề thua kém ngày trước. Hiện tượng này không phải là sự tình cờ ngẫu nhiên đơn thuần, Vậy thì nhân tố trọng yếu nằm ở đâu? Sự thực rất đáng cho người ta nghiên ngẫm, tìm hiểu kỹ.

Gần đây, tháng 10 năm 1984, Diệp tiên sinh không may qua đời. Theo lời người nhà kể, ông Diệp từng cúng dường tiền xây chùa lẫn miếu. Và ngôi đền “Thụ Thiên Cung” to lớn quy mô gần đây (cũng do ông cúng đất và vật liệu xây nên)

Diệp tiên sinh vừa tạ thế thì ngay hôm sau trong buổi lễ ở đền Thiên Cung, Đức Đại Thánh đã giáng cơ khen rằng: “Hôn Diệp tiên sinh mười đời hành thiện, công đức viên mãn, đã được chư thần rước đến Nam Thiên nhậm chức cầm Y Vệ Sứ Giả. Vì vậy tang lễ của ông Diệp bắt buộc người nhà phải thay hết tất cả đèn cây và tràng hoa màu trắng thành màu hồng, cầm rước đạo sĩ đến, chỉ được mời cao tăng đến tụng kinh ngày đêm. Bắt buộc phải đãi tiệc chay, không được phép sát sinh, ngày đưa linh cữu, sẽ có long đoàn theo trợ, thánh nhạc đồng tấu, (do ông Diệp thăng thiên nên mọi người phải hoan hỉ cung tiễn) cầm kêu la khóc lóc.

Tôi đến dự đám tang, tận mắt nhìn thấy ông Diệp chết hai ngày rồi mà sắc mặt vẫn đầy đặn hồng hào, tướng mạo cực kỳ trang nghiêm, toàn thân mềm mại lạ thường, tuyệt không có hiện tượng thân thể cứng đờ gì.

Nhiều đoàn tụng kinh hộ niệm cho ông cũng bày tỏ: – Suốt thời gian họ đến đây tụng kinh, thường nghe phảng phất mùi hương thơm kỳ diệu. Hơn nữa, tuy cả ngày tụng kinh mà họ có cảm giác chẳng giống như mọi khi, không hề bị

mỏi mặt, ngược lại còn thấy tinh thần vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngoài ra, trước ngày đưa linh, các nơi trong tỉnh đều bị mưa dầm, nghe đài khí tượng báo là có cơn bão sắp đến. Vì vậy mà người nhà ông Diệp hết sức lo. Nhưng đúng hôm đưa linh, sắc trời bỗng chuyển đổi cực kỳ tốt đẹp, ai chứng kiến cũng cho là chuyện lạ.

Diệp tiên sinh một đời hành thiện, tích đức, thân, người khâm phục, nhờ vậy mà lúc tạ thế cực kỳ trang trọng hiển vinh. Đây chính là bằng chứng “thiện hữu thiện báo”.

TRỊ BỊNH MẮT

Hành thiện tích đức giúp vận mệnh bản thân phát tốt, đem lại ảnh hưởng lành cho bản thân, gia đình, lân đời sau.

Hồi trước tại cố hương, tôi có quen một cô trụ Irl ngôi miếu họ Âu, mấy năm trước cô bị bệnh mắt nghiêm trọng, con người bị màn đen che phủ, vô phương nhìn thấy ngoại vật.

Sau đó cô đến Gia Nghĩa để trị, tốn mấy vạn rồi mà bệnh vẫn không đỡ. Nhiều bác sĩ nhãn khoa nói I.lượng bệnh này rất khó trị, nên cô Âu buồn vô cùng.

Lâm tiên sinh là người chủ trì “Hành Thiện Đường” ở Gia Nghĩa, sau khi biết chuyện liền khuyên cô:

– Tu huệ không vẫn chưa đủ, cô nên tu thêm phúc, việc tạo thêm công đức bên ngoài như bố thí, cúng dường v.v... cũng sẽ giúp cô tiêu trừ tiền khiên, giảm khinh nghiệp chướng. Khi đó nếu có bệnh nan y khó chữa, cũng có thể dần thuyên giảm, hoặc khỏi hẳn. Vì vậy, muốn trị khỏi bệnh, ngoài việc đi khám bác sĩ ra, cô còn phải xả thân hành thiện. Nghĩa là – Nếu người ta chịu trích một phần tiền trị bệnh ra bố thí, ắt không những giúp thân thể sớm hồi phục mạnh khỏe, mà còn có thể tiết kiệm được một số lớn phí trị bệnh nữa – bởi vì, nếu người ta dám bỏ ra một số tiền lớn để đóng bảo hiểm, thì cũng nên trích một phần để hành thiện, tích đức. Đây gọi là “biết phòng ngừa trước vẫn hay hơn là chờ chuyện xảy ra rồi mới bỏ cứu” ... thêm nữa, sau này, cô còn có thể tránh được nhiều nguy hiểm bất ngờ ập tới. Những kinh nghiệm quý báu này chính bản thân chúng tôi đã thực hành và kiểm chứng, nên mới dám khuyên cô...

Cô Âu thấy ông Lâm nói có lý, lập tức tham gia hoạt động bố thí của “Hành Thiện Đường”.

Sau khi cô tham gia bố thí mấy lần, chứng bệnh mắt liền xuất hiện kỳ tích, diễn tiến khả quan hơn, mấy tháng sau thì nhãn lực cô hồi phục kháng kiện bình thường.

Trải qua linh nghiệm này, cô Âu trở thành hội viên rất nhiệt tâm, không những lần nào cũng tham gia bố thí, mà còn khuyên người hưởng ứng theo.

HỘI VIÊN ĐƯỢC THIỆN BÁO

Tôi cũng có riêng vài thể nghiệm tự thân đủ chứng minh “Hành thiện tối lạc” (làm thiện là rất hạnh phúc) và hiện tượng “Thiện hữu thiện báo” là có thật.

Năm 1978, tôi cùng các bạn thân đồng chí họp nhau thành lập một đoàn thể nhỏ, đặt tên là “Đội xuân phong hoa vũ”. Hằng tháng mỗi người xuất ra một-hai trăm đồng, mua những truyện có ý nghĩa giáo dục cao, gửi tặng cho các nhi đồng khắp các trường tiểu học trong nước, mong giúp các em nghèo có được món ăn tinh thần phong phú.

Chúng tôi cứ mỗi tháng biếu tặng sách thiện cho trường học, tính đến nay (cuối năm 1984), đã duy trì việc tặng biếu này được cho 80 trường. Mặc dù chúng tôi kinh phí hữu hạn, mỗi tháng chỉ có thể dành dụm được ngàn đồng, mua được trăm quyển sách và mỗi tháng có thể tặng cho mấy trường.

Nhưng sau mỗi lần tặng biếu, ai cũng cảm thấy mình đã dốc hết tâm ý đối với sự nghiệp giáo dục và giúp các nhi đồng nghèo khổ, nên lòng rất vui.

Song song với công tác quyền hiến được duy trì bất đoạn, tôi phát hiện, việc thiện này ngoài giúp hội viên chúng tôi tình thân càng thêm khăng khít ra, trong vô hình cũng phát sinh nhiều hiện tượng lạ đặc biệt.

Chẳng hạn như mỗi năm trường tôi thường đề cử thăng cấp, cho Trợ giáo thăng làm Giảng sư, Giảng sư thăng chức Phó giáo thọ, Phó giáo thọ thl thăng làm Giáo thọ... do danh sách đề cử rất ít nên lắm lúc xảy ra cạnh tranh kịch liệt.

Nhưng lạ một điều là danh sách thăng chức thường rơi trúng vào đội chúng tôi, nhất là những hội viên nhiệt tâm phụng hiến. Thêm một điều đặc biệt nữa là, mấy năm nay chuyện duyệt xét cấp thưởng, tăng lương... cũng đều là hội viên trong đội được nhận.

Không những thế, bản thân các hội viên còn trải qua những chuyện lạ bất khả tư nghị.

Giáo sư họ Trương lái xe không cẩn thận, bị xe lửa A-lý-sơn đụng văng ra khỏi cầu, rớt xuống vực sâu, kết quả mặc dù xe hơi bị đụng hư, ngoại trừ chân con trai ông giáo bị thương nhẹ ra, còn lại tất cả đều vô sự.

Còn nữ giáo sư họ Chiêm cười mô tô từng bị tông đến hai lần, mỗi lần bị đụng, xe hư hại nặng nề, nhưng người lái chỉ bị thương nơi đầu gối.

Có một việc rất thú vị nữa là, có một hội viên hiện đang phục vụ tại Âu trĩ viên, bình thường do bận phụng hiến quá mức, không rảnh để tìm đối tượng kết hôn. Quá tuổi cưới vợ rồi mà vẫn phòng không gói chiếu, mọi người đều tội nghiệp ông.

Vậy mà sau bao tháng năm dài trường kỳ phụng hiến, nỗ lực hành thiện, gần đây ông thông báo mình sắp đính hôn, mà đối tượng lại cực kỳ lý tưởng, các thân hữu ai cũng mừng giùm ông, thậm chí còn cho là lạ lùng.

Còn chuyện lạ khác nữa, nhiều nữ hội viên trong lúc mang thai, nếu ai ước ao sinh nam hoặc nữ gì, thì kết quả xảy ra luôn đúng như ý họ muốn.

Có lần giáo sư Trần là đồng sự của tôi, ngỏ ý muốn cho đứa con đầu của ông tham gia đội từ thiện. Tôi hỏi: – Vì sao muốn nó tham gia?

Ông Trần kể mấy tháng trước, sau khi ông âm thầm cho thằng con thứ tham gia đội từ thiện rồi (cậu thứ tử hiện đang phục vụ trong quân ngũ). Những lần về phép cậu hay kể về sinh hoạt trong quân đội, gần đây đã bày tỏ rằng, không hiểu vì sao thái độ của vị trưởng đoàn đối với cậu đột nhiên thay đổi thân thiết lạ kỳ hơn trước, khác hẳn với tác phong nghiêm khắc hồi xưa, nhờ vậy mà thời gian vừa qua cậu sống rất vui vẻ, có lẽ nhờ cậu hành thiện mà có được kết quả kỳ diệu như vậy.

Do đó mà ông Trần muốn con trai trưởng mình cũng vào đội nhà làm việc, để cùng chia hưởng kinh nghiệm này.

Bởi công tác giáo dục là sự nghiệp trăm năm trồng người. Theo ông, nếu sớm ban cho các con nền giáo dục lương hảo, thì tương lai quả lành chúng thu được càng lớn.

Nếu chúng ta có đủ sức mua sách thiện (ưu mỹ tốt lành) biếu tặng cho các nhi đồng xem, vừa giúp đề cao quốc văn quốc ngữ, đồng thời cũng giúp các em tu bồi tri thức thiện lương cực tốt, giúp các em học tập, huân vào phong cách xử thế cao thượng, trở thành người tốt có ích cho gia đình, xã hội, quốc gia. Hỗ trợ các em định hướng tương lai noi theo các nhân vật cao thượng vĩ đại, đây cũng là đóng góp rất tốt cho việc giáo dục.

Tôi hi vọng các vị có lòng trong xã hội, sẽ chú trọng, phát huy, cố gắng duy trì việc mua sách tặng sách hữu ích này, giúp cho các nhi đồng cải thiện nhân cách, trở thành bậc anh tài cho đất nước, nhân loại.

HÀ NỮ SINH

Trong trường tôi dạy có nữ sinh họ Hà, vì muốn mở rộng lòng nhân phục vụ cho những người bất hạnh trong xã hội, nên em liên kết với các học sinh toàn trường cùng thành lập “Hội Từ Quang”. Sau khi hội thành lập, được hưởng

hứng nhiệt liệt, trở thành là Hội lớn nhất trường. Chư hội viên thường tận dụng ngày nghỉ, đến các viện cô nhi, viện dưỡng lão, viện trẻ tàn tật để thăm viếng, an ủi. Mỗi lần đến thăm họ luôn tặng quà, đem đến cho những người bất hạnh này vô hạn niềm vui và sự ấm áp.

Ngoài ra, nhiều hội viên trong đoàn còn tổ chức làm phúc định kỳ, cận tết thì phát động chiến dịch từ thiện toàn trường, cả thầy lẫn trò đều xúm nhau đóng góp tiền bạc, y phục, tài vật, sách đọc... tặng cho dân nghèo không may.

Tóm lại, trưởng đoàn và hội viên có thể nói là đã vắt hết tinh thần tâm trí, phục vụ không tiếc công, khiến người thập phần cảm phục.

Hà nữ sinh sau khi tốt nghiệp, đã nộp đơn xin thi vào Viện Quốc Lập. Trường thông báo ngành em ứng thí chỉ tuyển duy nhất có một người, trong khi số thí sinh ghi tên có đến một trăm, do luật tuyển chọn quá gắt gao, em Hà xem như không còn hi vọng gì.

Hai tháng sau, em quay về kể với tôi. Em đã bất ngờ vượt qua cửa ải, đánh bại trăm người tài, độc chiếm giải đầu, vinh dự trúng tuyển.

Tin truyền ra rồi, mọi người ai cũng xúc động. Em Hà còn kể, có một vị có từng du học Nhật bản, hơn nữa, đã vượt qua hai đợt thi tuyển cao cấp, khi đó đang giữ chức chủ nhiệm đốc học Đài Bắc, do thực lực bản thân quá tốt nên

sau khi ứng thí rồi thì đương sự hoàn toàn tự tin, tự đắc vô cùng

Đến khi có kết quả thi, thật bất ngờ là vị đó lại nhận điểm thấp, cực kỳ chênh lệch với một tiểu nha đầu mới ra trường như em Hà. Đây là một chuyện lạ khiến ai cũng sửng sốt ngạc nhiên.

Do tôi thường cùng em Hà liên lạc, biết rất rõ về em. Em Hà vốn tốt bụng, nhiệt tâm vất sức phụng sự, em tuyệt không có thiên tài và chẳng phải là tay giỏi về thi cử. Sở dĩ em có được vận đỏ, có số phận may mắn bất khả tư nghị như thế, thì chỉ có thể giải thích theo thuyết “đức năng thắng số” mà thôi. Em không giàu bằng cấp, học lực, nhưng em rất giàu lòng nhân, và phúc đức tích lũy này đã giúp em đỗ đầu.

TÂM LÒNG ĐỘI VIÊN

Năm ngoái tôi đảm nhiệm giảng dạy Ban Tiến Tu trong trường. Một học viên xem bài viết của tôi, hăng hái ngỏ ý muốn tham gia đội hành thiện.

Để hoạt động tiến triển hữu hiệu, bọn họ thành lập một đoàn thể lấy tên là “Đội nhân tâm”. Mỗi tháng hội viên đóng một-hai trăm đồng cho đội trưởng. Mỗi tháng họ ráng hiến một ngàn đồng cho “Đội Xuân Phong Hoa Vũ” của

tôi ra, còn tận dụng ngày nghỉ cuối tuần, cùng nhau đến các Dục ấu Viện thăm các em cô nhi. Ngoài việc tặng bánh kẹo, bút sách ra, có khi còn làm bánh cho các em ăn, sau đó kể chuyện, tổ chức trò chơi... khiến các em được hưởng tình người ấm áp vui vẻ.

Ngoài ra nếu như đội viên thấy láng giềng bị tai nạn xe cộ hoặc gặp rủi ro, vô phương sinh sống... cần giúp đỡ, thì sau khi điều tra hội sẽ lập tức hỗ trợ.

Đội trưởng có nhiệm vụ thông báo tình trạng thu chi mỗi tháng, ra kế hoạch hoạt động tiếp theo cho cả đội v.v... lập danh sách hồ sơ lý lịch có hình từng đội viên. Mọi người giữ liên lạc tốt, giao tình với nhau rất hậu.

Năm ngoái, trong thời gian nghỉ đông, Ban Tiến Tu này cùng họp nhau một nhà. Mọi người cư xử thân thiết như chị em ruột thịt, nhiều đội viên còn kể những kinh nghiệm hay lạ cho nhau nghe

Một vị họ Bạch ở huyện Nam Đâu xã Tín Nghĩa, nói: – Từ lúc tham gia Đội Nhân Tâm rồi, tôi thường cảm thấy rất hạnh phúc, việc việc luôn thuận lợi, còn phát sinh một việc khiến tôi rất kinh ngạc. Đó chính là thượng cấp muốn đề bạt tôi làm hướng dẫn viên công sở, do chức này được đãi ngộ rất tốt, địa vị tương đối cao, nên nhiều người ước ao tranh giành.

Riêng hoàn cảnh tôi tự xét mình không đạt yêu cầu, nên chẳng bao giờ dám mơ đến, tôi cũng chẳng có tính ưa đút lót (đi công sau), vậy mà cấp trên lại bất kể, cứ khăng khăng nhất quyết cất nhắc tôi, khiến tôi cảm thấy thật vinh hạnh, bất ngờ và lạ lùng.

Còn cô họ Hoàng kể: Nhà cô ở Bành Hồ, lần này đến đây tham dự khóa học trong Ban Tiến Tu, nên bé theo con gái bốn tháng tuổi đến ở nhà anh nơi Đài Nam, nhờ bà ngoại trông chừng.

Hôm đó mùng 2 tết, cô đến Gia Nghĩa, vào lớp học, còn anh trai và chị dâu thì rủ nhau ra ngoài chơi.

Đến 6 giờ sáng khi anh chị cô đến hãng xe du lịch thì thấy người đi quá đông, vì vậy họ không lên xe, mà quay về nhà đợi ban tổ chức sắp xếp lại.

Khi bọn họ về đến nhà thì phát hiện bé gái con cô Hoàng đang nằm trên giường mặt trắng bệch, da phát ban đỏ, đo nhiệt xong, thấy sốt cao đến 42 độ. Anh cô lập tức thuê xe đem bé vào bệnh viện lớn, trên đường, họ không ngừng hô hấp nhân tạo để cấp cứu. Cuối cùng cũng giành được mạng sống cháu bé từ tay tử thần... Nếu như hôm đó, anh và chị dâu cô sáng sớm ra đi thuận lợi, còn trong nhà chỉ có một bà ngoại 70, tuổi già sức yếu, thiếu hiểu biết về cấp cứu, sẽ vô phương ứng phó với tình trạng khẩn cấp này, kết quả chắc chắn bi thảm hết biết. Nhưng lần đó cháu bé được cứu kịp thời, thật là may mắn vô cùng.

Điều khiến cô thập phần an ủi nữa là, dù hồi đó bé phát sốt rất nguy hiểm, nhưng đến nay đã mạnh khỏe, chẳng có di chứng gì đáng lo. Trải qua kinh nghiệm này, cô Hoàng cho rằng thường ngày nên làm nhiều việc thiện, rất có ích.

Còn Nữ trưởng đoàn họ Thái, một tối nọ cưỡi Honda ra ngoài, bỗng bị một xe khách tông vào khiến xe cô bị hư hỏng nặng, người bị văng tuốt vào lề đường, nhưng lạ lùng là cô thấy mình hầu như chưa từng bị té xuống, cũng không bị ngã trên đường, nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng.

Dù xe gây ra tai nạn đã lập tức chạy đi ngay (họ quá ác). Nhưng điều khiến cô cảm thấy an ủi là mình thật may trong cảnh rủi ro, toàn thân bình an vô sự, không hề bị thương tích gì, đây là một sự kỳ diệu khó giải thích.

Do đó, các đội viên không hện mà đồng cho rằng, mở rộng lòng nhân làm việc giúp người thật rất có ý nghĩa.

Hiện nay hội viên gia nhập đoàn, mỗi lúc càng tăng, công tác và thành quả ngày càng hiển hiện, khiến người ta cảm thấy rất an ủi.

HÀNH THIỆN CON CHÁU ĐƯỢC PHƯỚC

Tôi tin vào bằng chứng và kinh nghiệm thực tế: “Nhà tích thiện có thừa điều vui – Hảo tâm tất được đền đáp”.

Tôi có người bà con là Chị Lan, sau khi xuất giá thì cùng chồng dạy con chu đáo, tính chị siêng năng cần kiệm, nghiêm trì ngũ giới, chí thành lễ Phật, rất ưa bố thí. Chị thường âm thầm đem gạo bố thí, tiếp tế trường kỳ cho bản dân, quả phụ, người già vô phương mưu sinh... Suốt mười năm không thay đổi, vì vậy làng xóm láng giềng hết lời ca ngợi.

Chồng chị là giáo viên tiểu học, sau này thăng làm hiệu trưởng, bản thân chị không học cao, nhưng sáu đứa con của chị thấy đều đỗ đạt thành tài, tốt nghiệp từ các trường danh tiếng.

Con đầu học tại Viện Nghiên Cứu số Học thuộc Đại Học Quốc Lập Thanh Hoa, (tốt nghiệp rồi, lại được cấp học bổng qua Mỹ học ngành đào tạo chuyên sâu. Đầu năm ngoái cháu đã lấy xong bằng tiến sĩ triết học, toán học).

Ba thằng con còn lại thi thi đậu vào đại học: Dược, Y, Nha ... trứ danh. Thật là “nhất môn xuất tứ kiệt”, một nhà sinh bốn anh tài, thành tựu phi phàm.

Có lần, giáo viên tiểu học họ Cao ở quê chị từng mách tôi, các con chị ông đã từng dạy qua. Hồi tiểu học, thấy chúng bình thường, không có gì xuất sắc. Vậy mà sau khi chúng học xong cấp một rồi thì bỗng chuyển mình đổi cốt, thi đậu vào các trường nổi danh nhất miền Trung, việc này khiến người ta không dám tin là chúng có thể làm được như thế.

Chuyện thăng con đầu chị Lan thi đậu đại học, được tuyển thẳng vào Viện Nghiên Cứu, lại được cấp học bổng xuất ngoại du học, tốt nghiệp tiến sĩ... thực là ngay cả năm mơ ông cũng khó mà tưởng tượng ra.

Vì sao những đứa bé thời thơ ấu chúng biểu hiện hết sức xoàng, tầm thường, nhưng tương lai lại dần biến thành nhân tài ưu tú kiệt xuất, cuối cùng đạt được học vị tối cao, người người thán phục ngợi khen? Đây là nhờ nguyên nhân nào chứ? Việc này thực kỳ diệu, rất đáng để cho mọi người tìm hiểu, noi theo.

Còn tân giám khảo – Phó viện trưởng Lâm Kim Sinh hiện nay – (tiền nhiệm là bộ trưởng giao thông) cả nhà ông gồm bảy anh em thì hết sáu người đã là tiến sĩ, có thể nói là nhất môn thất kiệt, trên đời hiếm thấy,

Họ Lâm sở dĩ con cháu được kiệt xuất như thế, căn cứ theo nhiều người bốn xứ kể lại thì công này phải quy về tổ tiên. Nhờ cha, ông... họ trọn đời dốc sức hành thiện nên bây giờ mới thu được kết quả con cháu hiển vinh.

Nghe kể hồi đó mỗi cuối năm, ông nội họ Lâm luôn rộng tay bố thí gạo cứu tế cho rất nhiều dân nghèo, mãi đến khi trong nhà chỉ còn hai đấu gạo ông mới dừng. Vì vậy ông được tôn là “bậc đại thiện sĩ”, vị Phật của muôn nhà. Do tổ tiên họ Lâm đã gieo hạt đại thiện, tất nhiên về sau phải thu được quả lành cực kỳ phong nhiêu.

Còn một chuyện nữa rất đáng để tham khảo. Tôi quen một bác sĩ họ Trần ở huyện Gia Nghĩa, xã Trúc Sơn. ông không những giàu lòng nhân, trị bệnh phúc hậu, mà còn có một mỹ đức hiếm có: rất hiếu hạnh.

Phụ thân ông trước khi tạ thế từng mắc bệnh xơ gan nặng, suốt 3-4 năm dài ông chăm sóc cha không nghỉ, hằng ngày cùng vợ từ Trúc Sơn về Gia Nghĩa, đích thân trị liệu, giúp phụ thân kéo dài thọ mạng. Mặc dù ông có cả thảy 5 anh em, tuy phí trị bệnh phụ thân lên tới một- hai trăm vạn, ông hoàn toàn tự nguyện đài thọ hết, chưa từng so đo cùng anh em hay yêu cầu họ phụ giúp.

Ngoài ra, lúc nhạc phụ lâm chung, ông đã ở cạnh thức suốt 2-3 đêm liền chăm sóc, không nghỉ ngơi, còn chẳng chút kiêng kị, đích thân tắm rửa, làm vệ sinh cho người bệnh, siêng năng giúp đỡ chữa trị, khiến ai nhìn cũng phải xúc động.

Do vị bác sĩ này hiếu thuận nhân từ như thế, nên các con ông sinh ra mỗi mỗi cực kỳ ưu tú.

Điều khiến vợ chồng bác sĩ này thấy an ủi nhất là, hai con trai họ cực kỳ thông minh ngoan giỏi, lại rất hiếu thuận, tâm ý thiện lành. Chúng rất siêng học, cha mẹ chẳng cần nhắc, ngược lại còn phải khuyên con chớ gắng sức thái quá.

Nhà bác sĩ này còn đặc chế ra một loại thuốc cao, nghe nói rất hiệu quả, có thể trị lành các bệnh viêm da mãn tính hay hắc lào, phỏng, đau nhức v.v... nổi danh khắp xa gần, có người cho rằng điểm này cũng chính là hồi báo của trời cao dành cho người thiện tâm.

Hành thiện cải số

Tôi có cô học sinh họ Khâu, nhà ngụ tại xã Khê Khẩu huyện Gia Nghĩa, gần đây cô nhìn nhận: Việc dốc sức tạo phúc có thể cứu vãn đời con cháu (giúp chuyển xoay tình hình bất lợi).

Cô kể khi em trai cô sinh ra, do nó là con trai duy nhất nên cha mẹ cưng chiu lắm. Có lần thầy bói đoán số cho em, nói rằng tính theo ngày giờ, năm tháng sinh thành bé cộng lại thì mệnh em chỉ có hơn hai lượng. Theo sách bói thì “7 lượng 1 là mệnh tốt đẹp, 2 lượng 1 thì tốt xấu”, dựa theo đây mà suy thi tiên đồ của em rất ảm đạm và nỗi gian khổ tự nhiên có thể đoán biết, vì vậy mối thất vọng của gia đình không thể diễn tả hết được.

Phụ thân cô vì muốn cải số cho con trai cưng, nên sau đó không ngừng lấy danh nghĩa nó để làm từ thiện (như bố thí gạo, cứu tế dân nghèo, ấn tống kinh, sách thiện, cúng tiền xây chùa v.v... để hồi hướng cho nó).

Kết quả việc học của em trai cô càng ngày càng thăng tiến, mặc dù lúc thi cao trung (trung học bậc cao đẳng) thành

tích em chẳng lý tưởng, nhưng sau khi tốt nghiệp cao trung xong, thì nó thi đậu vào đại học, tốt nghiệp đại học thì trúng tuyển vào Viện Nghiên Cứu, năm ngoài nó lấy bằng tiến sĩ rồi thuận lợi thi vào một Viện Thương Nghiệp lý tưởng trứ danh.

Cô nói diễn biến tuyệt như thế này quả tình hồi ban sơ cả nhà không ai nghĩ đến. Rõ ràng số mệnh con người ta có thể nhờ không ngừng nỗ lực hành thiện mà thay đổi theo hướng tốt, chuyện em trai cô chính là một bằng chứng hiển nhiên.

ÁC HỮU ÁC BÁO

Độc giả họ Trịnh có lần đến thăm tôi còn xin cho bốn đứa con tham gia “Đội Xuân Phong Hoa Vũ”. Ông kể mình buôn được phẩm, bình thường sống vô cùng tiết kiệm, nhưng đối với các việc từ thiện rất nhiệt tình đóng góp. Bởi dựa theo kinh nghiệm nhiều năm nay, ông cảm thấy hễ ai biết kính thần tin Phật, siêng làm nhiều việc thiện, thì tương lai không hề bị thiệt thòi, mà trong vô hình thậm kín nhất định cũng được trời cao chúc phúc. Bởi vậy hễ có cơ hội là ông tận sức giúp người.

Ông kể có lần ông và bà xã đang nấu cơm thì nồi áp suất bỗng dựng nổ tung nghe “ầm” một tiếng, nóc nhà ông bị

thủng một lỗ to, cửa kính và đồ đạc chung quanh đều vỡ, tình huống rất đáng sợ, bà vợ ông khi đó đứng bên cạnh nòi, ngoài việc bị tiếng nổ làm cho mắt hôn vía ra thì chẳng hề bị thương tích gì, thực là may lớn trong rủi ro.

Còn nữa, có lần ông lái xe hơi từ Trúc Kỳ đến Gia Nghĩa, đang chạy rất nhanh, thì ông có cảm giác xe bất thường nên vội tắt vào lề, dừng lại xuống xe xem thử... thì phát hiện một bánh sau của xe đang rời ra, nó lăn lông lốc một quãng xa trên đường rồi mới dừng lại. Sau việc này, nhiều thợ sửa xe cho rằng gặp tình huống như vậy mà không bị tai nạn nguy hiểm thì quả là chuyện lạ hi hữu khó tin.

Nhưng điều khiến người ta chấn động hơn nữa là chuyện ở quê ông. ông kê gần nhà ông có vị láng giềng tên Hát, bình thường đối người rất khắc nghiệt, tính khinh nghèo, trọng giàu, rất ưa nịnh hót.

Ông Hát đã cưới hai con dâu, cô Lan nhờ gia cảnh giàu có, của hồi môn nhiều, nên được ba mẹ chồng thương yêu. Hễ thân nhân cô Lan có đến thăm thì được ân cần tiếp đãi. Còn cô Nga thì do gia cảnh nghèo, của hồi môn ít nên bị ba mẹ chồng khinh rẻ.

Bởi vậy mà bình thường bất kể cô Nga hiếu kính ba mẹ chồng thế nào, làm việc vất sức ra sao, vẫn luôn bị họ bắt mẫn, nhieć mốć, bắt bẻ đủ điều. Xóm giềng đều tội nghiệp và bất bình dùm cho cô Nga.

Có lần cô Nga do lao lực quá độ nên bệnh, nhưng bà mẹ chồng ác độc cứ bắt cô làm việc suốt không cho nghỉ, khiến cô đuối sức ngất xỉu.

Mẹ cô Nga hay tin, lập tức qua nhà thông gia, năn nỉ họ cho phép bà đem con về nhà dưỡng một thời gian, khi nào thể lực hồi phục sẽ qua công tác lại. Nhưng bà mẹ chồng nhất quyết phản đối không cho, lại còn ngó người nửa mắt ra bộ rẻ rúng miệt khinh. Bà không ngừng cười nhạo gia cảnh nghèo khổ của đối phương. Mẹ cô Nga hết nhẫn nổi nên đã tranh cãi kịch liệt với họ.

Trước khi bỏ ra về, bà còn cầm phần hương nhà thông gia khắc nghiệt nguyên rửa: – Sau này nhất định các người sẽ lãnh lấy kết cục chẳng lành!

Nào ngờ sau đó chừng hai tháng, câu rửa kia đã ứng nghiệm với đôi vợ chồng khinh bần trọng phú này. Hai vợ chồng họ ngồi xe máy từ Gia Nghĩa đến ngã tư thì bị một xe đồ tông ngã nhào.

Ông bị thương nhẹ, còn bà thì lưng bụng lòi ruột nằm rên la oằn oại, máu tuôn đầy đất, thảm đến không nỡ nhìn. Trước khi xe cứu hộ chở đến bệnh viện thì hôn bà đã về âm cảnh.

Sau tai nạn này, nhiều dân làng không敢 được cảm thán, đồng thời cũng cho rằng “Làm ác sẽ bị quả báo”. Đây là bài học đau lòng, nhắc người ta phải cẩn thận.

Ông nhà giàu keo kiệt

Cách đây không lâu có vị độc giả họ Hoàng, nhiệt tình đem mở truyện tranh gửi tặng cho các học sinh nhỏ ở miền xa hẻo lánh, còn liên tục phát biểu: – Sống ở đời cần làm phúc cho nhiều, phải dốc hết sức mà tích đức, còn ích kỷ hại người thì ngàn lần không nên, bởi vì “Thiện hữu thiện báo” có thật không dối.

Ông kể gần thành phố ông cư ngụ hiện đang xảy ra một việc nổi cộm thu hút sự chú ý của nhiều người, đây chính là bằng chứng rõ nhất về nhân quả.

“Có một thương nhân kinh doanh cửa hàng vật liệu xây dựng, (tạm giấu tên), xin gọi là Beo cho tiện³. Bình thường ông bán buôn rất gian xảo, nhưng công việc cực kỳ phát triển cũng nổi danh khắp thị trấn. Gần đây bỗng dưng ông chết bất đắc kỳ tử. Nghe tin, ai cũng ngạc nhiên.

Phụ thương Beo bình thường nhìn rất tráng kiện, hiện nay tuổi chưa tới trung niên. Sự nghiệp đang lên đỉnh điểm, vậy thì vì sao ông lại chết đột ngột như thế? Điều này khiến mọi người rất thắc mắc.

Nhưng nếu biết rõ đầu đuôi sự tình, thì sẽ sự đến dựng tóc gáy.

Chuyện là thế này: “Một công nhân của ông Beo trong lần lái xe đi giao hàng đã tông chết một thanh niên trên đường. Người chết là con trai độc nhất của một bà già nghèo khổ,

bình thường hai mẹ con sống nương nhau, nay con trai gặp bất hạnh qua đời, mẹ già tự nhiên rất bi thống.

Sau sự cố kia, người mẹ tội nghiệp nhiều lần hướng vị phú thương điều đình, nhưng ông Beo bản tính rất keo kiệt, ông thà để tên công nhân bị bỏ tù và nhất quyết không chịu bồi thường. Bà già không biết làm sao, đành lui về.

Lần khác bà lại đến van cầu, xin phú thương vào ngày mùng một và rằm mỗi tháng, hãy làm một mâm cơm chay cúng cho người chết oan uổng kia. Nhưng phú thương cho rằng người chết này không phải là thân nhân của ông, nên thẳng thừng từ chối.

Bà già tuyệt tự cô khổ đáng thương thấy thái độ ông Beo ngang tàng vô lý và những yêu cầu của mình toàn bộ đều bị hất hủi. Trong cơn tuyệt vọng bi phẫn đan xen, quá đau đớn nên bà tự tử.

Bà già chết không bao lâu thì mỗi tối, trước cửa nhà vị phú thương xuất hiện một con quỷ, đầu tét nứt, mặt xanh, mắt lồi, lưỡi thè dài, khiến người trong nhà kinh tâm táng đờm, thập phần bị khủng bố. Vì quá sợ, họ vội dời nhà sang xứ khác. Nhưng dời nhà không lâu, hiện tượng đáng sợ kia vẫn không ngừng tái diễn, theo ám họ.

Lúc này ông phú thương đi khắp nơi cầu thần, thỉnh đạo sĩ đến làm phép yểm tà, nhưng không ăn nhằm gì.

Mấy ngày sau thì ông Beo đột tử. Bác sĩ chẩn đoán ông chết vì đứng tim.

Nhưng có người kể rằng, chính mắt họ nhìn rõ, thấy quanh cái cổ vị phú thương vẫn lưu một dấu như bị bóp cổ, vết hằn thật rõ và sâu. Rốt cuộc là “ai” bóp chết ông? Thực khó thể tưởng tượng và cũng chẳng dám nghĩ đến.

Thánh kinh từng nói: “Dẫu giành được cả thế giới, rốt cuộc vẫn phải trả bằng tính mạng của mình, vậy thì có ích chi đâu?”

Do đó, con người ta khi đối nhân xử thế cần phải lấy từ bi làm bản hoài, tận sức khoan hậu mới đúng.

Tôi có một người bạn thân, nhà ở miền nam. Ông kể, chuyện xảy ra ở quê ông trước đây cũng là hiện tượng báo ứng nhân quả cực rõ, đủ giúp người cảnh giác.

Vào thời Nhật chiếm đóng, có một nhà buôn gạo trứ danh, (tạm giấu tên), xin gọi là San cho tiện. Bình thường ông san khi mua bán đều lên cân thiếu, đến sau này giàu rồi thì bắt đầu nịnh hót, giao kết với đám Nhật Bản quyền quý. ông còn mua chuộc lấy lòng đám xã hội đen đương địa, tác oai tác quái ức hiếp dân làng.

Ông thao túng giá lương thực đương thời để thu lợi lớn. Lúc đó cư dân sợ uy ông nên chẳng dám làm gì, đành cắn răng chịu. Lòng rất căm giận nhưng không dám nói ra.

Báo ứng cũng theo đó mà đến với nhà này. Đầu tiên là con trai trưởng ông San, du học ngành y tại Nhật, tốn kém gia sản vạn ngàn, sau khi học thành tài về nước. Năm sau, ngay lúc cậu cả đang chuẩn bị khai trương bệnh viện để hành nghề thì đột nhiên mắc bệnh cấp tính, chạy chữa thuốc thang đủ hết, nhưng trong chớp mắt đã lìa đời.

Không bao lâu, ông San lại bị đám xã hội đen ông từng kết giao, dọa dẫm bắt chẹt. Có lần do yêu sách của chúng không được đáp ứng, chúng đánh ông đến thất khiếu ra máu, thương tích trầm trọng, không bao lâu thì hồn ông về âm ty.

Lúc này bà vợ ông gom hết tiền của, trốn đi xây dựng tổ ấm với người tình, bỏ lại đám con bất tài, không biết nghề nông gì nên vô phương mưu sinh.

Con gái họ cuối cùng phải hạ mình làm gái, còn mấy đứa con trai thì du thủ du thực, lêu lổng say sưa.

Ngôi không ăn núi cũng lở, sau đó tất cả đều rơi vào tăm tối. Đây là chuyện có thật, người người đều biết.

Do ông San là gian thương, trường kỳ cân non bán thiếu, lại ưa hại người. Hậu quả là nhà tan người mất, tài sản hết sạch. Còn di họa đến con cháu khiến chúng chẳng thể ngóc đầu lên. Đây gọi là trả báo ngay hiện tại.

Tôi đã tận mắt chứng kiến ngay hiện đời, những tác giả viết tiểu thuyết có nội dung đòi trụy, khiêu dâm, muốn phổ biến

điều xấu ác, gieo rắc họa hại cho xã hội... về sau, con cháu họ đều hư hỏng, thậm chí cầm súng đi cướp ngân hàng, còn người phối ngẫu của họ thì phản bội, ngoại tình. IMO ứng hậu vận của họ phải nói là rất bi thảm, cực kỳ tồi tệ.

Trong lịch sử, nhiều bạo chúa giết người tạo ác, cuối đời không những chẳng được chết an, họ còn bị tuyệt tử tuyệt tôn, là chuyện ai cũng thấy.

Phú gia Hành ác

Ngày 21/5/1982, báo Đài Loan đăng một tin chấn động lòng người. Chuyện thế này: Một thiếu nữ 19 tuổi tên Ly⁴ bị xe tông hôn mê bất tỉnh, sau đó thành người thực vật. Bà mẹ Ly đã dốc hết tài sản, thậm chí phải cầm cố mọi thứ để chữa bệnh cho con, nhưng vô phương vực lại sức khỏe cho cô.

Vì chăm sóc con gái bị tai nạn tàn khốc giày vò, mẫu thân cô Ly hoàn toàn đuối sức, bởi bà vốn bị bệnh tim nên hay ngất xỉu, chính bà cũng vô phương chăm sóc bản thân nên cuối cùng chỉ có ông Hanh (là phụ thân cô Ly) gánh hết mọi việc chăm sóc con gái. ông phải luôn túc trực kề cạnh con, cứ nửa giờ thì rút đăm một lần và độ một tiếng là phải trở mình cho con, giúp Ly đại tiểu tiện, phải lau dọn vệ sinh nhiều lần, vô cùng vất vả...

Xem như kể từ đó suốt đời ông Hanh phải chăm sóc, lau dọn tiểu giải, tẩy rửa vệ sinh cho con gái, mãi mãi không có cơ hội để nghỉ ngơi.

Xét về nỗi nhọc nhằn thân xác cộng với niềm đau tinh thần, nếu ví những thống khổ nặng nề này tựa như địa ngục trần gian cũng không nói quá. Nhưng vì sao họ lại gặp chuyện bất hạnh như thế?

Nguyên do là vào năm 1958, ông Hanh từng lái xe hơi đụng một phụ nữ nghèo họ Trần chết thảm khiến 7 đứa con thơ dại của bà chịu cảnh mồ côi. Sau đó, nhờ ông Hanh khéo léo giỏi tìm đường thoát cho mình nên không hề bị pháp luật trị tội, án kia còn được xử hòa. Thậm chí ông Hanh không phải bồi thường hay chịu trách nhiệm gì với gia đình nạn nhân, ông hanh đã cư xử rất vô tình, không hề tội nghiệp, không hề biết quan tâm chăm sóc cho đám trẻ mồ côi đáng thương kia, ông đã khiến chúng lâm vào đường cùng, gặp phải cảnh bất hạnh cực lớn trong nhân gian. Hành động này từng khơi dậy mối căm phẫn của nhiều người.

Nhưng 5 năm sau đó, (1963) con gái ông Hanh đang học cao trung, bị xe đụng bất tỉnh hôn mê. Sau đó dù vợ chồng ông Hanh đã chữa khắp danh y trong nước, dùng đủ thuốc bí truyền, kể cả thỉnh các đạo sĩ pháp lực cao cường, các phù thủy trên núi cao đến lên đồng, làm phép.... Vì quá thương con, họ đã bỏ ra số ngân khoản kếch sù, đưa con qua Mỹ để chữa bệnh, nhưng tất cả đều vô hiệu.

Đến nay, (1983) đã hai mươi năm trôi qua rồi, cô Ly vẫn chưa tỉnh lại, do vậy mà cha mẹ cô và người nhà cứ tiếp tục thọ khổ, bị buồn đau giày vò nung nấu triền miên trong cõi nhân gian.

Rõ ràng cha cô Ly, sau khi gây án xong dù ông bình an thoát lưới pháp luật, không hề bị trừng phạt gì, nhưng ông chẳng thể thoát khỏi sự trừng phạt của luật nhân quả, nên phải lãnh số mệnh bi thảm sau đó. Báo ứng đáng sợ đã hiển hiện, khiến ai nhìn thấy cũng phải cảnh giác.

Nhân đây, bút giả xin nhắc các bằng hữu lái xe, dù là lái xe hơi hay xế nổ, thì phải hết sức cẩn thận! Ngàn vạn lần, chớ nên phóng nhanh giành đường vượt ẩu, tạo lỗi sơ suất nhất thời. Quý vị cần tuân thủ triệt để luật giao thông và phải biết quý trọng mạng người, đừng gây tổn hại cho bất kỳ ai. Hãy cẩn thận để bản thân khỏi bị luật nhân quả đáng sợ trừng trị.

*Hãy nghĩ kỹ xem, nếu như tài xế lái xe không cẩn thận, gây tổn hại cho cha mẹ, con cái hoặc người thân yêu của chúng ta, thì tất nhiên chúng ta sẽ cảm thấy vạn phần thống khổ, sẽ căm hận và phẫn nộ vô cùng. Bởi vậy **những gì mình không muốn thì chớ làm cho người**. Hi vọng ai ai cũng đều nhớ và biết đặt mình vào hoàn cảnh người để hiểu và cảm thông tận cùng, phải biết quý trọng sinh mạng và triệt để giữ gìn an toàn cho người. Có thế mới không tạo ra cảnh bất hạnh.*

Nếu không cẩn thận, chẳng biết trân quý mạng sống, thì “hại người chính là hại mình”. Trong tương lai một khi báo ứng đáng sợ ập đến, lúc đó có hối cũng không kịp, đương sự phải gánh lấy hậu quả cực kỳ thống khổ.

Những chuyện tôi ghi ra đây, đều do nghe kể hoặc tận mắt chứng kiến. Xin chân thành sẻ chia những kinh nghiệm của mình (lần bạn bè) từng trải qua. Nhưng do biên chép có giới hạn, nên tôi chỉ thuật lại vài câu chuyện đại diện tương đối để độc giả tham khảo.

Mặc dù trong đây kể nhiều câu chuyện hành thiện được báo ứng và có một số tình tiết kỳ diệu xảy ra trùng hợp khó tin. Nhưng tôi đoan chắc là những gì mình ghi lại: từng câu từng lời mỗi mỗi đều là sự thật, bởi các chuyện trong đây đều đã được kiểm tra, có chứng cứ chính xác, luôn có người thật việc thật làm bằng.

Mặc dù báo ứng có lớn có nhỏ, có nhanh có chậm; nhưng toàn bộ đều là sự thật đủ đầy, cực kỳ chính xác. Dựa theo tinh thần khoa học, bắt buộc chúng tôi phải tìm hiểu cẩn thận khách quan, không thiên kiến, chỉ tin vào chứng cứ, rồi mới ra kết luận.

Dựa theo những chứng cứ này mà tôi lần lượt viết ra, cộng thêm các kinh nghiệm của bè bạn và bản thân. Luôn luôn trước khi viết, tôi đều thân hành kiểm tra mức độ chính xác hẳn hoi, nhờ vậy mà càng thấm thía lý nhân quả: – “Trồng dưa được dưa, gieo nhân nào gặt quả nấy”. Rõ ràng: Hành

thiện luôn được hồi báo, và hiện tượng nhân quả báo ứng là có thật không thể phủ nhận.

LỜI CHỨNG CỦA SƯ HUỆ THÂM

Ni sư Huệ Thâm chủ trì tiết mục “Từ quang phổ chiếu” trên đài truyền hình, có trình độ Phật pháp uyên thâm. Nhờ có nhiều kinh nghiệm thực tế nên lúc giảng, sư luôn trích dẫn những câu chuyện có thật để chứng minh, rất được thính chúng hoan nghênh.

Gần đây tôi may mắn được quen với sư, được thỉnh giáo trao đổi ý kiến... thu được rất nhiều lợi ích. về những chuyện liên quan đến nhân quả, Sư cũng cung cấp cho tôi nhiều câu chuyện hay cùng với kiến giải quý báu. Tôi cảm thấy những chuyện này rất có giá trị, đáng để chúng ta tham khảo. Giờ xin kể lại, chia sẻ cùng độc giả.

Cả đời Ni sư nghiên cứu Phật pháp hơn 30 năm. Hiện tượng Nhân quả báo ứng là tự nhiên không có gì để hoài nghi.

Sư nói, đức Phật có đủ lục thông, (thiên nhãn, thiên nhĩ, túc mệnh, tha tâm, thần túc, lậu tận thông) Ngài dư biết tất cả mọi chuyện trong tam thiên đại thiên thế giới, thấu suốt hết các cõi, từ quá khứ, hiện tại, vị lai, hiểu rõ tất cả pháp tướng và lịch trình biến hóa của chúng sinh và vũ trụ, Ngài

có khả năng tiên tri thông tuệ cao siêu, từng giảng giải cho chúng sinh hiểu rõ về lý nhân quả báo ứng.

Tất nhiên đây là quy luật chính xác tồn tại hiển nhiên, nhưng do nhiều nhân duyên, yếu tố mà quả báo đôi lúc không ứng hiện liền và thấy có vẻ rất phức tạp, không thể vừa nhìn là hiểu ngay. Điều này khiến nhiều người hoài nghi, cảm thấy mù mịt, khó tin.

Ngay cả nhiều người trong giới trí thức còn cho thuyết nhân quả là bịa đặt vô căn cứ, là hoang đường! Thậm chí họ chỉ trích đây là mê tín, chẳng chịu dùng thái độ khách quan vô tư để tìm hiểu, nghiên cứu.

Kiểu “thế trí biện thông” như vậy (là 1 trong 8 điều chương ngại để tin Phật) là tự đoạn tuyệt với hiện tượng có thực của chân lý, rất đáng tiếc.

Sư Huệ Thâm thẳng thắn kể ra kinh nghiệm tích chứa cả đời, thố lộ vô số chuyện có thật chứng minh thế gian này nằm trong vòng nhân quả.

Sư kể ở Gia Nghĩa có một nam tử (xin được giấu tên) tạm gọi là ông z. ông từng hướng bà sám hối, ông kể thời trung học rất ưa xem các loại sách nhảm nhí, bạo lực, dung tục, ăn chơi (những sách bôi bác người tu và ca ngợi tình dục hoặc những có nội dung tương tự).

Sau đó bị ảnh hưởng những điều trong sách viết, ông hoàn toàn ngộ nhận và có cái nhìn lệch lạc, cho rằng các ni cô

tu trong chùa là hành vi không đúng, không hợp lý. Vì thế đang tuổi còn cắp sách nhưng ông thường chạy tới chùa để rình rập quan sát, soi mói tìm khuyết điểm của các nữ tu. Hễ thấy có chút biểu hiện khả nghi, thì lập tức quay về, rêu rao bôi bác làm lớn chuyện, ông z cố tình hủy báng những điều hay của các tu sĩ cho bằng được (thật là việc làm bất nhân thất đức).

Sau đó không lâu, ông z bị xe đụng, đôi mắt bị mảnh vỡ của kính xe đâm vào, khiến ông mù hẳn. Lúc này ông sực tỉnh và hiểu ra – đây chính là ác báo dành cho hành vi thất đức của ông –

Dù lúc đó ông hết sức ăn năn hối hận, nhưng đã quá muộn.

Trả nghiệp tiền khiên

Thuở xưa, Lương Vũ Đế dốc lòng quy hướng Phật, thường qua lại với các tu sĩ. Có lần vua cùng hòa thượng chơi cờ trong cung, nửa chừng vua chợt bụng, trước khi đi nhà xí ông nhìn thấy nước cờ mình có thể ăn đối phương một con, bèn hô to lên “Giết!” rồi vua bỏ đi giải quyết “tâm sự”. Sau khi xong việc, vua về lại bàn cờ, không thấy hòa thượng đâu, ông liền hỏi người chung quanh:

– Hòa thượng đi đâu rồi?

Lính hầu liền thưa:

-Vừa rồi hoàng đế vừa ra lệnh bảo “Giết”, chúng tôi lập tức tuân lệnh hành sự, đã đem hòa thượng đi xử trảm rồi.

Võ Đế thấy lính hiệu lệnh mà ngộ sát, lòng quá kinh ngạc và cảm thấy mình thập phần có lỗi. Ông hỏi vệ sĩ:

– Hòa thượng lúc sắp thọ hình có nói gì chẳng?

Vệ sĩ thưa: -Hòa thượng rất bình thản, chỉ thở dài nói: - “Đời trước giết oan người, đời này bị giết làm trả lại... Tất cả là nhân quả, phạm việc gì cũng có định số” ...

Sự kiện này ứng hợp VỚI câu nói trong kinh phật: “Giả sử ngàn vạn kiếp, nghiệp đã tạo không mất, nhân duyên hội ngộ thời, quả báo đến tự thọ”.

Có nhiều thánh chúng viết thư kể cho sư nghe những kinh nghiệm bản thân liên quan đến nhân quả, chứng minh rằng nhân quả tuyệt không hư vọng. Sau đây là câu chuyện điển hình:

Một thánh chúng tại miền bắc (xin giấu tên), gửi thư tới kể, bà làm nghề đồ tể, bán thịt heo.

Bình thường buôn bán thì ham có lợi nhuận nhiều, vì vậy mà bà thường xối nước lên nội tạng heo, khiến quả thận từ giá 60 tiền, có thể bán được hơn 100 tiền.

Giá một cân thịt chỉ có 50 lượng, nhưng có lúc ham lợi, đối với heo nái sắp sinh bà cũng ra tay giết mổ, ngay cả các

heo con trong bụng nó bà cũng không tha, giờ nghĩ đến thật là quá sức tàn nhẫn.

Những năm gần đây bà buôn bán rất phát và giàu to, nhưng điều khiến bà khổ nhất chính là các chứng bệnh trên thân hầu như càng lúc càng nặng, không ngớt hành hạ bà.

Hồi hai mươi mấy tuổi, bà cảm thấy bao tử mình bệnh rất khó chịu, nghe như có tiếng nước ở trong, chữa chạy thế nào cũng vô hiệu, đi khám mới biết mình bị sa dạ dày nghiêm trọng.

Từ ba mươi mấy tuổi trở đi thì toàn thân bà đều nhức nhối đau đớn, nhất là lúc bệnh thận phát tác, cảm giác giống như bị xối đầy nước, tưởng chừng da sắp nứt ra, thống khổ vô cùng. Mức độ thống khổ này nếu nói là địa ngục trần gian cũng không quá, khó mà diễn tả cho hết được.

Do nhiều năm bị bệnh hoạn đau đớn giày vò, hiện giờ mặt mày bà tiêu tụy, biến dạng, nhìn chẳng ra hình dáng người nữa.

Ni sư từng nhắc nhở bà: “Gieo nghiệp sát sẽ không có được kết quả lành”, bây giờ bà thấy đúng là như thế.

Chồng bà cách đây không lâu đã lén lút ngoại tình với một ả đã có chồng, sau đó thì họ tự tiện chung sống cùng nhau. Cả hai người này đều có tật mê bài bạc, chẳng quản tới gia đình, bà rất buồn rầu thất vọng, khổ tâm vô cùng.

Có lần bà nghe kể một người bạn hành nghề đồ tể như bả, trước khi qua đời mặt mày sưng phù nhìn giống hệt heo chẳng khác. Hơn nữa bình nhân không ngừng kêu rên thảm thiết khiến ai nhìn thấy đều táng đờm kinh tâm.

Bây giờ nhớ đến chuyện này bà không khỏi lạnh lòng vì sợ. Cảm thấy đối với tội ác sát sinh mình đã tạo, không biết làm sao để bù đắp, cứu chuộc. Bà rất mong pháp sư sẽ khai thị soi sáng, hướng dẫn bà cách cứu chuộc lỗi xưa.

Ni sư cho rằng: “Một người nếu đã biết ăn năn hối lỗi, chịu buông dao đồ tể thành tâm sám hối, dốc lòng tu tâm sửa tính, nguyện triệt để hướng thiện, nỗ lực tu tri, thì nghiệp chướng dĩ vãng cho dù sâu nặng đến đâu cũng có thể giải trừ oan khiên”.

Ngoài việc ngày ngày gắng tu, nguyện hành thiện, dứt ác để tránh tăng gia nghiệp chướng ra, cần phải nỗ lực tu huệ và tu phúc. Tu huệ là học Phật pháp huân vào trí huệ quý báu, thực hành Phật pháp để viễn ly khổ não, đạt đến giải thoát. Tu phúc là dốc sức bố thí, dùng thái độ từ bi để giải trừ tất cả thống khổ cho chúng sinh.

Bố thí có ba loại: tài thí, pháp thí và vô úy thí, và trong đây công đức lớn nhất chính là pháp thí. Bởi chỉ có khuyến người hành thiện, khiến người hiểu rõ đạo lý xử thế, mục đích và Chơn nghĩa cứu cánh nhân sinh, mới có thể khiến người có đủ trí huệ, chẳng còn ngu si làm bậy. Hơn nữa

cần tiến thêm một bước, phát tâm hướng thiện, nguyện làm một người tốt chân chính mãi mãi.

Tài thí cố nhiên là quý, nhưng hãy nghĩ kỹ xem, nếu không có chánh pháp hướng dẫn người ta sống tốt, thì những người được cứu tế do không biết đạo pháp có thể sẽ vô tình tạo ác, phạm đủ tội sát sinh, tà hạnh... Nếu họ gieo toàn nhân xấu, chẳng những không giúp ích được cho xã hội, mà còn tự hại mà còn di họa đến người chung quanh. Vì vậy chánh pháp thí mới có công năng cứu độ triệt để giúp thức tỉnh tâm linh người. Công đức cứu giúp tinh thần đương nhiên phải lớn hơn công đức bố thí tài sản cứu cái xác thân máu thịt.

Do đó, song song với việc làm phúc, hành thiện, ta phải tận dụng cơ hội khuyên người sống lành, tu tâm, gìn giữ thân khẩu ý. Đốc sức giáo hóa chúng sinh hướng thiện, phụ đóng góp, in biếu kinh Phật và các sách thiện... nhằm giúp thăng hoa thân trí, nhân cách con người. Nghĩa là phổ biến những sách báo có ích, hoặc tài trợ các hoạt động diễn giảng giúp tịnh hóa và giáo dục nhân tâm. Chỉ có làm như thế, mục đích bố thí của chúng ta mới được xem là chân chánh, không uổng phí.

ĐỌC GIÁ HƯỞNG ỨNG

Sau khi đọc giả xem bài tôi viết xong, nhiều người sốt sắng tham gia “Hành Thiện Đường”.

Ngày 26/12/1982, sau khi làm phúc xong, gia đình bà Hà gọi điện tới kể cho tôi nghe kinh nghiệm của bà.

Kể từ sau khi bà tham gia công tác bố thí, thì thấy tiệm uốn tóc của mình làm ăn phát hơn trước nhiều, hàng ngày đều đắt khách nên rất bận rộn.

Còn chồng bà (đang xây dựng công trình thủy điện) cũng hướng bà thổ lộ, gần đây ông công tác rất thuận lợi, nhiều thủ tục khó bỗng được phê duyệt nhanh chóng được, chẳng giống như hồi trước luôn bị làm khó kéo dài.

Nhưng điều khiến bà vui nhất là, gần đây ông chồng đối với bà hết sức thân ái, quan tâm chăm sóc, có lúc còn dẫn bà đi du lịch, cùng du ngoạn vui vẻ với nhau như hồi mới cưới. Hiện tượng này xưa nay chưa từng có, quả thực quá lạ lùng.

Còn vợ tôi có người bạn thân là bà Trương, từng tâm sự: “Sau khi bà Trương tham gia hoạt động bố thí mấy lần, nhan sắc bà bỗng dựng mỹ miều đến lạ: da dẻ hồng hào, khí sắc cực tốt. Nhiều bạn đồng nghiệp tò mò, nhao nhao xin bà chỉ bí quyết làm đẹp. Bà nói rằng chính bà cũng không biết vì sao mình lại thay đổi tuyệt như vậy

Bà kể vừa rồi bà bị bệnh tĩnh mạch, một chân sưng phù rất to, các bác sĩ phán là phải phẫu thuật mới trị hiệu quả.

Hôm nọ bà đang tính xin cơ quan nghỉ phép để đến Đài Bắc mổ, nhưng trên đường tình cờ gặp một người bạn, sau khi chuyện vãn một hồi, vị này bảo bà: – Bệnh đó chẳng đến nỗi mổ, chỉ cần mua một loại thuốc đặc chế, dùng trường kỳ là có thể khỏi, nhưng phải chữa kèm với hò sơ trị liệu mới công hiệu... Nhờ người bạn mách chỉ, bà may mắn tránh được mổ xẻ đau đớn, không phải tốn phí phẫu thuật.

Có lần, mẫu thân bà (83 tuổi) bị té xuống giường, nứt xương, khi cử động cực kỳ bất tiện, liên tục ba tháng chẳng thể ra khỏi giường, mặc dù có chạy chữa thế nào cũng không thấy đỡ. Nhưng sau khi bà bố thí cúng dường chùa được hai tháng và hồi hướng cho mẹ, thì bà cụ nhanh chóng hồi phục, hoàn toàn mạnh khỏe.

Năm nay bà có hai con thi đại học và cao trung, trước đó bà cũng lấy danh nghĩa chúng để bố thí. Ngoài ra, mỗi ngày bà đều chí thành lễ Phật, nguyện giữ giới ăn chay cầu Bồ-tát gia hộ việc học con cái được như ý. Đến khi có kết quả thi, thằng con đầu đậu tốt nghiệp với điểm cực cao, vào Đại học quốc lập trứ danh một cách thuận lợi khiến thầy giáo và bạn học của nó đều cảm thấy bất ngờ, kinh ngạc mãi.

Còn đứa thứ hai vốn học giỏi, có nhiều thành tích siêu xuất, cũng thi đậu, danh đứng đầu bảng, xem như ước nguyện đã thành đạt lý tưởng.

Vợ chồng bà Trương tất nhiên hoa lòng nở rộ, hớn hở vui cười. Bà tâm sự: Đứa thứ hai học cao trung, ban thẩm định xét tuyển rất nghiêm, đã xếp cậu là học sinh có tư chất ưu tú, vì vậy cháu rất được thầy trò toàn trường xem trọng mến mộ.

Do gia đình họ hết lần này đến lần khác, liên tục có được kinh nghiệm linh ứng nên họ đồng công nhận là “sống thiện luôn đem lại quả lành không thể nghĩ lường”.

Ngay cả chồng bà vốn tính cứng rắn hay hoài nghi, giờ đây đã rất tin tưởng.

Hoàng giáo sư

Giáo viên họ Hoàng (ở huyện Vân Lâm xã Tứ Hồ) tâm sự, giữa tháng tư năm nay, bạn bè rủ ông tham dự bố thí hành thiện.

Khi đó thằng con trai ông đang học lớp năm, tan học về nó đạp xe không cẩn thận bị té vào cái ao rộng sâu, nước ngập lút đầu, mà cháu lại không biết bơi, gần đó cũng không có ai đi đường để cứu. Cháu vùng vẫy một hồi, thì tự có thể an nhiên bò lên bờ, thoát nạn.

Sau việc này thằng bé kể với người nhà:

– Con té vào cái ao sâu đến hai chân không tài nào đứng đến đáy, cũng vô phương bò lên hoặc chạm đến bất cứ vật gì, do vậy con rất hoảng sợ, nhưng cứ liều mạng nhắm mắt

vùng vẫy, quẫy đạp... lòng thâm nghĩ “Phen này chắc chết, không còn hi vọng gì” ... nào ngờ một lúc sau đã có thể bám vào bờ, an nhiên thoát hiểm. Con cũng không hiểu vì sao lại may như thế.

Vợ chồng thầy Hoàng sau việc này, trừ tạ ơn trời đất ra, càng tin sâu vào việc hành thiện.

Còn nữa, ở miền nam có một giáo viên tiểu học, có đứa con trai đầu học cao trung nhưng không chăm chỉ. Tháng 6 năm ngoái các bạn đồng nghiệp rủ ông đi bố thí. Sau đó mấy tháng, đứa con thi đậu vào trường cao trung lý tưởng dễ dàng, còn may mắn gặp giáo sư chủ nhiệm giàu lòng từ ái, nhiệt tình dạy bảo. Hiện nay con ông đã đổi thay, biến thành một người siêng năng hiếu học, tuân theo quy luật, hoàn toàn thay đổi khác hẳn so với quá khứ. Vì vậy ông Hoàng cho rằng hiệu quả của việc hành thiện thật quá kỳ diệu.

Một độc giả họ La tâm sự với tôi, có một cụ láng giềng họ Vương tuổi hơn 70, bán mía để sống qua ngày, sinh hoạt cực kỳ thanh khổ.

Đứa con duy nhất của cụ lại quá bất hiếu, thường đòi tiền; nếu không đáp ứng, thì nó thẳng tay đánh đập. Vì vậy cụ Vương buồn rầu khóc hoài.

Muốn cụ giảm bớt oan nghiệp bi thảm, bà La khuyên cụ ngày ngày siêng năng niệm Phật và chịu khó hành thiện.

Sau khi cụ tham gia hành thiện một lần, (chỉ góp bố thí một đấu gạo giá 150\$) thì không lâu, kỳ tích liền xuất hiện. Con trai cụ không còn ra tay đánh mẹ, có việc gì thì dùng lời đàng hoàng mà thương lượng, khiến cụ cảm thấy bất ngờ và mừng vô hạn.

Qua đây đủ chứng minh người bần khốn, nếu như có thể hành thiện bố thí, chịu tu tâm, mặc dù bỏ ra số tiền hết sức nhỏ, nhưng công đức vẫn rất lớn, Báo ứng cũng đến rất nhanh.

Còn cô giáo Trần ở Gia Nghĩa tâm sự, phụ thân cô bị ung thư gan đến hồi nghiêm trọng. Bác sĩ cho rằng chẳng còn hi vọng chữa khỏi và bảo cô mang ông cụ về nhà chăm sóc. Thân nhân đều rầu lo nhưng không biết làm sao.

Tôi khuyên cô chẳng nên chán nản, và đề nghị cô dùng danh nghĩa phụ thân dốc sức bố thí và bỏ ra ít tiền ấn tống (kinh, sách thiện hữu ích) cho người và cũng nên thường xuyên tụng Bạch y thần chú, cầu Bồ-tát gia hộ.

Cô nghe theo, sau việc này được mấy tháng, cô mách với tôi: kỳ tích đã xuất hiện. Sức khỏe phụ thân cô hồi phục được phân nửa, ông đã có thể đi lại khắp, so với lúc nằm một chỗ trên giường rên rỉ, thì tình huống này là quá tốt, vì vậy cô càng nhiệt tình tham gia hành thiện, rất bền tâm và tích cực.

Riêng nữ sinh họ Vương, có cô em gái sức khỏe rất yếu, mới vừa phẫu thuật. Lúc này “Hành Thiện Đường” chuẩn bị đến Tân Trúc bố thí. Cô Vương liền khuyên em gái đóng góp. Em cô đồng ý hiến tặng bốn đấu gạo và tiền. Sau đó không lâu, bác sĩ phát hiện bệnh em cô hồi phục nhanh chóng, những người khác sau khi mổ phải nửa tháng mới có thể xuất viện, còn em cô chỉ mười ngày là hồi phục hoàn toàn. Các bác sĩ và y tá đều ngạc nhiên cho đây là chuyện lạ hiếm thấy.

Một nữ độc giả họ Giang bày tỏ, cô làm kiến trúc, có lần do ảnh hưởng phong cảnh không tốt, nên nhà bán không được khiến đồng vốn quay vòng cực kỳ khó khăn, thậm chí ngay cả sinh hoạt cũng phát sinh khổ nạn.

Trong thời gian này, một chiều nọ cô xem tiết mục “Lòng nhân ái” trên truyền hình, thấy đài lượ’ng thuật chuyện một sơn dân vì bất cẩn bị trọng thương nguy cấp, nhưng không có tiền chữa bệnh, hiện đang cần người hảo tâm trợ giúp.

Cô xem xong, thấy tội nghiệp lắm, nhưng lúc đó cô đang rất túng bán, thật sự chẳng có khả năng giúp người nên lòng rất buồn. Sau đó, tình I ừ nhìn lên kệ bếp thấy có hai hộp sữa bột chưa khai, cô liền đem gởi cho đài, nhờ chuyển đến vị sơn dân bất hạnh kia.

Không dè sau đó mấy ngày, bỗng có người tự động đến thỏa thuận mua nhà, dù phòng ốc của cô khách nói chưa

vừa ý lắm. Nhưng do gần đây bạn bè ủy thác nhờ họ mua giùm ngôi nhà một lầu, mà ngôi nhà này tình cờ phù hợp với sở thích của bạn họ, nhờ vậy cô Giang nhanh chóng bán được nhà và trong mấy ngày ngắn ngủi cô đột nhiên có được mười vạn tiền hoa hồng. Qua kinh nghiệm này, cô nhìn nhận rằng: “Hảo tâm luôn được hảo báo”.

Từ lúc sách này in ra cho người xem rồi, độc giả thường viết thư hoặc gọi điện đến tâm sự, kể lại các kinh nghiệm sau khi gia đình họ nguyện hành thiện, sống lành, bỏ ác... tôi nghe thật cảm động và rất vui.

Cũng có không ít độc giả nhiệt tình phát tâm ấn tống sách này giúp lưu truyền thêm rộng. Nhiều độc giả đến tìm tôi để thảo luận, trao đổi ý kiến.

Riêng Từ tiên sinh ở Bắc Cảnh rất đồng cảm, nhiệt tình hưởng ứng; ông hay gọi điện khích lệ cổ vũ tôi, còn rộng tay đóng góp phụ ấn tống sách này. Thậm chí còn tặng tôi một số giấy dầu cao cấp đề tiện gói bưu phẩm gửi sách biếu cho người.

Những tấm lòng đầy ân tình này khiến tôi cảm kích bất tận, rõ ràng là⁵ “Làm phúc không bao giờ cô đơn, luôn được người chung quanh hưởng ứng”.

Hiện nay trong xã hội chúng ta, những việc phạm tội xảy ra không cùng, khiến người trông thấy mà lạnh lòng. Nhưng song song với điều đó, vẫn còn những tấm lòng từ bi

nhân ái khiến người xúc động, kính phục. Đây là một hiện tượng rất đáng mừng và quá an ủi.

CẦU CON

Đầu tháng hai năm nay tôi đến miền nam công tác, đêm ngủ lại tại nhà một người bà con là anh Vinh, anh hiện làm việc tại một hãng đường quy mô ở miền nam.

Anh Vinh kể trong công ty có ông bạn họ Hồ từng xảy ra một việc vô cùng đặc biệt khiến mọi người đều cho là kỳ tích.

Ông Hồ mới đầu sinh liền tiếp 4 tiểu thư. Do tuổi ngày càng cao mà chưa có con trai nối dõi, nên lòng rất buồn, ông đi khắp nơi lễ bái, cầu thầy bói, kết quả cũng không được như ý.

Nhiều bốc sư bảo số ông không có con trai, có người còn quả quyết như đinh đóng cột là ông sẽ sinh liên tục 7 tiên nữ, khiến ông càng thất vọng.

Anh Vinh biết ông Hồ đang khổ tâm, bèn an ủi, khuyên ông thay vì rầu lo thì nên làm nhiều việc thiện như bố thí, cúng chùa, sửa cầu, tu bổ đường... Như vậy tương lai sẽ có chuyển biến tốt. Ông Hồ nghe xong tuy rất hoài nghi, nhưng vì khát con trai nên đành tạm thử một phen.

Ông hành thiện được ba tháng thì vợ ông có mang.

Lúc này anh Vinh khuyên ông nên lễ Phật, phát thệ sống lành và nguyện nếu lần này có thể sinh nam, ông sẽ từ bỏ hẳn sát sinh, không làm các điều ác, chuyên làm việc đại thiện để đáp tạ.

Vợ chồng ông Hồ nghe xong, cho là có lý, cùng hứa nguyện như vậy.

Từ đó họ chú ý tu tâm sửa tánh và quyết định nếu sinh con trai sẽ hành đại bố thí, không bao giờ sát sinh. Và trước đông đảo bạn bè, ông nhờ họ làm chứng cho lời nguyện của ông. Ông còn nói nếu vợ sinh con trai sẽ bỏ ra năm vạn tiền bố thí cho dân nghèo.

Cuối năm, ông Hồ vui mừng vì có con trai, mộng ước nhiều năm đã đạt thành, lòng vô cùng mãn nguyện. Các bạn đồng nghiệp đều ngạc nhiên và công nhận đây đúng là kỳ tích.

NGHÈO VÀ GIÀU

Tôi có người bạn là giáo sư Châu, nhà ở Gia Nghĩa, có lần anh tâm sự với tôi: Đối với nhân quả thoát đầu anh không tin, nhưng xem qua cuốn sách tôi viết rồi thì càng nghĩ càng thấy có lý. Anh nói chỉ cần nhìn sơ chung quanh mình, cũng đủ thấy dù làm thiện hay ác, cuối cùng đều nhận lấy báo

ứng. Những chuyện của bà con anh là bằng chứng sống động nhất. Anh kể:

“Bác Xi là công chức thời Nhật, do gia cảnh sung túc lại cở địa vị, nên bác nghiêm nhiên trở thành nhân vật nổi tiếng ở địa phương. Nhưng đáng tiếc là, bác Xi đối với thân thích bằng hữu tính toán rất chi li, tính trọng lợi khinh nghĩa.

Có lần chú Be, em trai bác làm ăn thất bại, sống khó khăn, đành đến nhờ anh mình giúp đỡ. Nhưng bác Xi chẳng rút hầu bao, còn thông báo bêu rêu khắp cho các bạn hàng biết, để cùng tránh dây dưa liên lụy. Kết quả em trai ông không còn chỗ nào để vay tiền, cùng đường bí lối, sinh hoạt hầu như bị hãm vào tuyệt lộ.

Bác Xi do đối với người quá khắc bạc và tuyệt tình, đến năm 60 tuổi thì sau lưng nổi một lên mụn bươm to bằng cái chén, chạy chữa thuốc thang đủ cách, nhưng không bao lâu thì bác lìa đời.

Nghe bà con kể lại, trước khi chết bác Xi bất bình nói xuống địa phủ nhất định sẽ kiện tên thầy bói đã lừa ông, vì hẳn từng đoan chắc, bảo đảm ông sẽ thọ tới 70. Vậy mà ông chỉ sống tới 60, nên rất bất mãn, không cam tâm.

Còn bác Du, vào thời Nhật chiếm cứ ông có nhiều đất đai nên được xem là đại địa chủ. Mỗi năm ông thu lợi tiền của, sản vật chất đầy nhà, hưởng dụng không hết.

Do vậy bác Du rất tự phụ, dương dương đắc ý. Bình thường ông hay chế giễu, nói: – “Những người bỏ tiền ra đầu tư cho con cái học là quá ngu”. Ông lý luận rằng dù có cho con học nhiều lãnh lắm bằng cấp... thì cuối cùng chúng cũng phải đi tìm việc làm, vẫn phải bám vào đồng lương để sống. Như vậy học nhiều chỉ tốn kém tốn mà chẳng ích chi. Chẳng bằng nhà ông, chỉ một năm là thu nhập đã vượt xa hơn người làm mười mấy năm. Nên ông chẳng cần cho con cái học nhiều.

Bác Du là tỷ phú nhưng bất hạnh, vì giàu mà bất nhân. Có lần em trai ông làm ăn thất bại, đến ông vay tiền. Sau đó kinh tế quá khó khăn, chẳng thể trả nợ đúng như đã hứa. Lúc này bác Du chẳng vị tình thủ túc, chẳng xót thương gia cảnh em trai nghèo đói, đích thân tới nhà em, đằng đằng sát khí, nhất quyết buộc em mình phải lập tức trả nợ, nếu không sẽ xử theo luật pháp.

Mặc dù em dâu đã van xin giải thích, nhưng bác Du không chút động lòng, thậm chí còn lảng mạ, bôi nhọ, chửi mắng em đủ điều. Lúc đó tại hiện trường nhiều người chứng kiến chỉ biết lắc đầu thở dài, cảm thấy rất tội cho cậu em. Có người lên tiếng khuyên:

– Là huynh đệ không nên tuyệt tình như thế, ngày sau nhất định hậu vận sẽ chẳng tốt lành.

Quả thật lưới trời lồng lộng, báo ứng tới rất nhanh.

Chưa đầy mấy năm sau, Đài Loan giành được thắng lợi, không bao lâu chính phủ thi hành chính sách “Cấp ruộng cho người nghèo cày cấy”. Nhiều đại điền chủ bị trưng thu đất đai, sinh hoạt cũng vì vậy mà mất chỗ nương.

Cả nhà bác Du cũng không thoát khỏi. Thêm nữa, do ngày trước ông không cho con đi học, bị thiếu giáo dục, chúng chẳng biết làm gì để sống, vô phương mưu sinh.

Cả nhà chỉ biết ở không, Nhưng ngồi không ăn núi cũng lở(11), kinh tế ngày một túng bần, lúc này bác Du (đã 70 tuổi) cũng phải tập cày cấy trên phần đất nhỏ nhoi của mình, bắt đầu ném mùi khổ hết như tá điền, phải lao động như nhau. Thời quá khứ bác giàu sang một cõi, vinh vang chiếm ưu thế, kiêu căng lãng mạ người dũ tợn. Bây giờ lâm vào cảnh nghèo y hết vậy. Có thể nhìn vào bác mà nói, “Cuộc đời như giấc mộng, sống thất đức sẽ tàn lụi rất mau”.

Sau này do lao lực quá độ, thêm phần già yếu, chưa đầy mấy năm thì bác Du từ già cõi đời, kế đó bác gái bị broun tử cung, lúc này chẳng những không tiền chữa chạy, mà hằng ngày có được bữa ăn cũng khó. Bác gái chỉ có thể dựa vào số bạn bè hiếm hoi, nhờ họ tiếp tế mà sống lây lất...

Vợ chồng bác Du có nhiều con, nhưng do chúng từ nhỏ chẳng được đi học, cũng không được giáo dục tốt, đâu được dạy về lễ nghĩa hiếu thuận... nên chúng sống rất vô

tình, xem cha mẹ như người lạ, đã không phụng dưỡng, cũng chẳng quan tâm chăm sóc. Cuối cùng tất cả bọn họ đều bị nghèo khổ ép ngặt, kết thúc đời trong thống khổ thế lương.

Đây là kết cục bi thảm có thật mà chúng ta nên tránh. Khi giàu sang chẳng nên kiêu căng, khinh người, khất bạc... “chẳng nên cho rằng có tiền là có tất cả”. Nếu sống mà không tích đức tu huệ, không ban cho con cái nền giáo dục ưu mỹ, thì chính là tự hủy diệt mình và quyến thân.

HÀNH BÁT NGHĨA ẮT TỰ DIỆT

Năm 1924 ở Thiểm Tây có một sĩ quan là trưởng trại gia binh, ông sớm đã kết hôn, có ba con.

Tình cờ nhìn thấy vợ mới cưới của viên sĩ quan thư ký trong quân trại, dung nhan rất kiều mị, xinh đến nỗi khiến ông điên đảo tâm thần.

Ông bèn bày mưu tính kế, nghĩ ra cách hại thuộc hạ, liên vu cho viên sĩ quan tội tư thông với địch và xử tử.

Sau đó trưởng quan lập tức hướng vợ mới cưới của viên sĩ quan cầu hôn. Nhưng giai nhân nói rằng nàng chỉ sống cảnh một chồng một vợ, không bao giờ làm lẽ ai. Phải là

chính thê nàng mới chịu ưng. Thế là trưởng quan liền âm thầm ép vợ và các con mình uống thuốc độc chết.

Vợ viên sĩ quan không còn có gì để từ chối, tất nhiên đành chịu ép kết hôn.

Ngày cưới, trưởng quan, tân nương và chư khách, cùng chụp một tấm hình kỷ niệm, mấy ngày sau hình rửa xong, gửi đến ông.

Trưởng quan vui mừng đón lấy xem, nhưng vừa nhìn qua hình thì mặt ông tái nhợt, lộ nét kinh hoàng.

Té ra trên tấm hình của đôi vợ chồng mới cưới và quan khách, phía sau lưng họ hiện hình năm con quỷ có đủ lớn nhỏ. Đầu tiên là viên sĩ quan bị xử tử. Diện mạo hết như lúc còn sống, anh thân mật đứng sát bên tân nương, mặc chế phục, tuy hình dáng hiện lơ mờ, song vẫn nhìn rõ vết thương lúc anh bị xử tử, máu loang đầy mặt.

Còn phía sau trưởng quan hiện thấp thoáng hình ảnh nữ quỷ vợ ông, bà hoàn toàn không mang hình dáng người, đầu tóc xả rũ rượi, đôi mắt lồi ra, mặt nổi gân xanh, mũi cao khoằm xuống, miệng há to, nhìn không thấy hàm dưới, khẻ miệng rộng kéo dài đến mang tai, hay tay bà co quắp đưa ra trước. Cạnh bà là ba quỷ nhỏ, đó chính là các con của trưởng quan, mặt mày chúng nhe nanh hung ác, giống hết mẹ.

Việc này đồn ra, cấp trên biết được, liền tuyên án tử hình ông trưởng quan.

*Trích ĐƯỜNG TƯƠNG THANH
(Nhân quả báo ứng lục)*

Đã có phúc duyên làm người thì không nên cậy quyền ý thế sống ngang ngược kiêu căng làm điều thương luân hại lý. Một khi báo ứng tới thì hối chẳng kịp.

Y ĐỨC CỦA BÁC SĨ

Bác sĩ trị bệnh người, làm vơi đi nỗi khổ tinh thần lẫn thân xác, giúp người phục hồi sức khỏe, đem lại niềm tin và ý chí sống cho người. Vì vậy, bác sĩ mà có y đức, giàu lòng nhân thì vừa trị bệnh vừa ban phúc cho người. Đối với nhân loại, sự cống hiến này quả là công đức vô lượng, đáng cho người tôn kính.

Nhưng nếu bác sĩ thiếu y đức và lòng từ, chỉ biết có tiền, mặc kệ sự sống chết của bệnh nhân, đây chính là kẻ đại ác khiến người cười chê.

Làm thiện hay ác, báo ứng đều hiện rõ, tôi chứng kiến nhiều bác sĩ hành nghề, quả báo ngày sau hầu như không gì mà không ăn khớp với nhân gieo. Xin kể câu chuyện xảy ra tại bốn tỉnh để chứng minh.

Có một bác sĩ nổi tiếng y thuật cao, nhiều bệnh nhân đi khắp các bệnh viện chữa không hết, nghe danh ông, xúm nhau tìm tới chữa trị. Vì vậy hằng ngày số người tới khám rất đông, có thể ví như sóng triều dâng, vượt kỷ lục. Ai muốn khám bệnh, phải đến rất sớm để lấy phiếu, nếu đến muộn, khó mà gặp bác sĩ. Phòng mạch làm ăn rất phát. Đúng lý thì bác sĩ thì phải quan tâm nhiều đến bản dân khốn khổ, thu phí hợp tình. Tiếc là thực tế lại tương phản, bác sĩ này biết rõ phần đông người bệnh đến chỗ ông đã từng khám qua nhiều bệnh viện khác, bị nơi đó bó tay rồi mới tới ông, vì vậy đa số đều là bệnh nặng, nên ông thu phí rất cao.

Nhiều bệnh nhân mới tới lần đầu, do không rành giá, nên tới lúc đóng tiền, họ thường kêu to kinh ngạc, bị lâm vào cảnh tiền mang theo không đủ, vô phương mua thuốc, mặt mày lúng túng.

Có nhiều người bệnh do gia cảnh bản khốn, không đủ sức chi trả số tiền quá cao, đã hướng bác sĩ khẩn cầu xin giảm bớt, nhưng ông chẳng nương tay, còn lạnh lùng mai mỉa, có lúc còn lớn tiếng nặng lời quở trách. Bà vợ ông bác sĩ còn quá quắt hơn, gặp trường hợp này thì tỏ vẻ vô cùng khinh khi, phản ứng gay gắt khiến bệnh nhân rất tủi thân. Sau khi các việc này được đồn ra ngoài, nhiều người không ngần được thở dài cảm thán, họ xúm nhau phê bình, rằng bác sĩ thiếu đức như vậy sau này nhất định sẽ có kết cuộc không tốt.

Do phòng khám bác sĩ ngày một đông nên phí thu càng tăng cao, bổng lộc hưởng dụng vô cùng phong lưu, không nói cũng có thể tưởng tượng.

Vào thời phát tới đỉnh điểm, bác sĩ phải thuê mấy viên chức ngân hàng mỗi tối đến phụ đếm tiền ghi sổ hộ ông.

Nhưng cảnh vinh hoa này không kéo dài, gia cảnh bác sĩ phát được mấy năm thì bắt đầu xuống dốc, số người bệnh lần lần giảm đi, mà số tiền kèch xù nhiều năm do ông đầu tư sai, nên bị thua lỗ liên tục. Thêm phần bà vợ bác sĩ nhiễm phải thói xấu mê cờ bạc, đổ đen nên bị người lừa gạt tống tiền, chẳng bao lâu số tài sản hàng tỉ đã khánh tận.

Lúc này, do người bệnh tới khám quá ít, chỉ còn lác đác, mà mớ cổ phiếu bán ra không được tiền. Sau đó bác sĩ phạm pháp nên bị bắt, tống giam.

Vị bác sĩ này trong thời gian ngắn mười mấy năm, từ cực thịnh mà xuống dốc lụn bại, từ phú gia vạn ức biến thành kẻ nợ nần chồng chất, cuối cùng phải ở sau song sắt, ném cảnh tù đày. Thực đủ để răn người sống mà thiếu y đức, không biết tích phúc.

Nếu như bác sĩ này biết “lấy từ bi làm bản hoài, lấy cứu nhân độ thế làm bổn phận”, thì không những ông sống được tiếng thơm lưu truyền, mà y nghiệp có thể phát thịnh mãi. Đây là kinh nghiệm do chính bản thân tôi tận mắt chứng kiến.

Cũng có vị bác sĩ biết nghĩ cho người bệnh, thu phí cực rẻ, thanh liêm; nhất là đối với người bần khổ hoặc Tăng, Ni xuất gia, ông đều thương và ưu đãi giảm phí, thậm chí miễn giá thuốc men... ông luôn có thái độ thân thiết, tận tâm, cho thuốc tốt hay.

Vì vậy quanh năm, ngoài lúc ông nghỉ phép ra, mỗi ngày luôn có người bệnh đứng xếp hàng dài trước cửa. Vị bác sĩ này kể, hằng ngày ông phải khám cho một-hai trăm người trở lên, các bệnh nhân này thuộc các tỉnh, huyện lân cận tới, có một số được người mách nước hay giới thiệu, họ từ Đài Bắc hoặc Cao Hùng tìm đến.

Những phòng mạch nhân từ, giàu y đức này duy trì trường kỳ, hưng thịnh không suy. Tôi cho rằng, đương nhiên là nhờ y thuật cao, nhưng mặt khác cũng nhờ vào tấm lòng nhân, y đức phúc hậu của bác sĩ đã khiến bệnh nhân phát sinh niềm tin và mỹ cảm, do đó họ càng đề cao, đôn đai về hiệu quả chữa trị.

Nghe kể có nhiều chứng bệnh nan y như tim mạch, cao huyết áp, tiểu đường, viêm ruột v.v... cũng đều nhờ vị bác sĩ nhân từ này dốc lòng chẩn trị, (ông không cần phẫu thuật) mà vẫn đạt được hiệu quả mỹ mãn. Mọi người cho rằng đây có thể là một kiểu thiện báo dành cho bác sĩ nhân đức.

Sai một bước ân hận nghìn thu

Bà Dương AThừa từ nhỏ đã nghèo hèn, bệnh hoạn, đến tuổi về già càng nhếch nhác. Lúc lâm chung, bà kể cho mọi người nghe thế này:

– Đời trước tôi vốn là một bác sĩ, do lúc trị bệnh cho người, hành sự cầu thả mà vấp phải sai lầm khó tha thứ.

Lần nọ, có một nữ bệnh nhân tới khám, nói trong bụng mình có nhiều rãi, tôi không khám kỹ, đã vội cho bà ta uống thuốc xổ cực mạnh, thậm nghĩ làm vậy sẽ giúp bà tống rãi ra hết.

Nào ngờ, sự hồ đồ không cẩn thận của tôi đã hại chết ba mạng. Bệnh nhân và song thai trong bụng đều lìa đời thảm thương. Do tôi khám bệnh lẫm, cho thuốc sai, khiến ba mạng người chết oan. Do vậy mà sau khi chết tôi phải thọ hình phạt ở địa ngục. Mãn hạn rồi, thì bị đầu thai làm nữ nhân, đời này là lần thứ ba. Hơn nữa đời đời kiếp kiếp tôi đều phải sinh ra làm nô tỳ hạ tiện, thường chịu cảnh bán cùng đói khát, rất khổ. Bây giờ, trước phút lâm chung tôi muốn kể chuyện mình ra cho thế gian biết, mong mọi người lấy gương tôi mà cẩn thận. Nói xong, bà Dương tắt thở.

(Trích Báo ứng nhân quả)

HÀNH THIỆN GIẢI NGUY

Tôi có một học sinh là cô Linh ngụ ở Đà Nam, có lần đến thăm tôi, cô Linh kể xem xong sách của tôi, rất tin vào báo ứng nhân quả. Bởi vậy hễ có cơ hội là cô bố thí ngay. Và sau đó đã xuất hiện nhiều kỳ tích.

Đầu tiên cô thấy máy đưa con mình hầu như thay đổi, càng lúc càng ngoan, thông minh lanh lợi hơn, gần đây bất kể dạy chúng điều gì, chúng luôn lĩnh hội nhanh chóng. Có đưa hơi trước hay cảm bệnh, phải đi bác sĩ hoài, giờ đây sức khỏe tốt lên rất nhiều, khiến cô nhẹ đi nỗi lo, cảm thấy vô cùng an ủi.

Mới đây cậu út, em trai cô xảy ra một việc hết sức phiền, khiến người nhà vạn phần lo lắng. Cậu làm cảnh sát, một tối nọ đang lái xe đi tuần thì gặp một gã nát rượu, say lúy túy, đi quàng xiên trên đường. Cậu thấy vậy nên lái xe rất cẩn thận, nào ngờ gã kia say đến độ tinh thần hôn mê, rồi té ngã bị trọng thương trên đường, cậu út liền chở nạn nhân đến bệnh viện điều trị và thông báo cho người nhà gã đến chăm sóc.

Nhưng khi gia quyến đến, họ không những chẳng cảm tạ mà còn nghi là cậu út lái xe đụng người bị thương. Bởi lúc cậu cứu giúp, tại hiện trường không có người thứ ba nào trông thấy để làm chứng minh oan giùm. Còn nạn nhân thì đang hôn mê chưa tỉnh. Do vậy, dù cậu út có phân bua giải thích mấy, đối phương chẳng chịu tin. Còn cho cậu là tên cảnh sát xấu tôi, có lòng dối gian muốn trốn trách nhiệm.

Sau đó, người nhà gã say còn thỉnh một vị đại biểu cấp tỉnh ra mặt, ép buộc cậu út phải nộp món tiền lớn bồi thường thì họ mới chịu hòa giải, nếu không họ sẽ khởi kiện làm cho cậu mất mặt, hết góc đầu lên.

Cậu út lâm vào cảnh này rất khó chịu, vì lòng tốt cứu người không được báo đáp lại còn bị vu khống là thủ phạm, nỗi buồn đó có thể tưởng tượng ra. Gia đình cậu cũng vì vậy mà điên đầu khổ não khó kham.

Đang lúc chẳng biết làm sao, cô Linh bỗng nhớ ra: “hành thiện có thể giúp người chuyển hung thành lành, thoát khổ cảnh”, thế là cô quyết định làm thử.

Hôm sau cô ra bưu điện âm thầm gửi tiền bố thí thay cho cậu út, cầu cho em sớm rửa sạch nỗi oan. Không dè thật hay. Mấy ngày sau gã say tỉnh dậy và xác nhận vị cảnh sát là ân nhân cứu mình nhưng xui xẻo bị đổ tội. Nhờ vậy mà oan tình của cậu út được rửa sạch. Lúc này thái độ gia quyến nạn nhân thay đổi 180°, họ luôn miệng xin lỗi và bày tỏ sự cảm kích áy náy không nguôi.

Cô Linh còn kể, có lần ông cô bị bệnh, tình hình hết sức nghiêm trọng, sau khi nghe bác sĩ nói là không còn hi vọng, thì cô liền âm thầm hành thiện cầu phúc cho ông. Cô bố thí, cúng dường chùa được mấy lần thì gặp được người mách, hướng dẫn cô đưa ông đến chỗ một danh y. Sau khi chẩn trị, tình hình ngày một khả quan, ông dần mạnh khỏe, chẳng bao lâu thì lành bệnh.

Cô nói những chuyện xảy ra kia này hoàn toàn có thật. Còn vì sao hành thiện có thể phát sinh kỳ tích hay như thế thì cô không thể giải thích.

CẢI THIỆN ĐỜI SỐNG

Cô Hoa, một độc giả ở miền nam gửi thư cho tôi tâm sự, kể rằng cô rất khổ, luôn gặp điều bất như ý, từ cuộc sống, sinh kế, hôn nhân đến sự nghiệp của chồng... tất cả đều bất ổn, cô chẳng biết làm sao để cải thiện.

Tôi liền hồi âm, hi vọng cô có thể dùng những câu chuyện và kinh nghiệm có thật ghi trong sách này để tham khảo, nếu như cô có thể phát tâm làm phúc, nguyện giữ thân khẩu ý tốt lành, tương lai sẽ thu được thiện báo giống vậy.

Sau đó cô gọi điện tới bày tỏ, đọc thư tôi xong, cô phát nguyện tu tâm sửa tánh, tham gia các đoàn thể từ thiện, phụ ấn tống các kinh, sách thiện, ngoài ra cô còn thường đến thăm bà láng giềng mù mắt cô đơn gần đó, giải thích nhân quả cho bà nghe, khiến bà hết sức cảm động, mừng vui, nhờ vậy lòng cô cũng thấy hân hoan.

Cô hành thiện được nửa năm, thậm cảm thấy gần đây thái độ chồng mình thay đổi rất nhiều, chẳng hạn như mỗi lần ra ngoài, ông thường nói rõ cho cô biết ông đi đâu, nếu như không về ăn cơm được thì ông luôn gọi điện báo cho

cô biết trước, hễ cô hỏi thăm tình hình làm việc thì ông luôn tường thuật tỉ mỉ.

Mỗi lần về nhà gặp con, thái độ chồng cô cũng vui vẻ thân thiết hơn xưa. Trong nhà mọi việc lớn nhỏ ông đều bàn bạc với cô, còn thân ái chăm sóc quan tâm, những biểu hiện này là điều xưa nay chưa hề có, vì vậy cô cảm thấy rất vui.

Có lần ba đưa con trong nhà cô đều bị viêm giác mạc, mắt đưa nào cũng đỏ như máu, mặc dù hằng ngày họ đều đi xe đò đến Gia Nghĩa trị bệnh, nhưng hiệu quả rất chậm. Thấy chứng mắt đỏ họ không bớt, tôi liền giới thiệu một danh y cho cô. Họ đến đó chữa bệnh được một ngày thì bệnh mắt đã bớt phân nửa, hai ngày thì hầu như hồi phục.

Sau đó, các con cô nếu như bị cảm hay thân không khỏe, một khi đi bác sĩ thì vừa chữa là thấy có hiệu quả ngay, chúng rất nhanh chóng lành bệnh.

Nhưng lạ một điều là gần đó có đưa con nhà láng giềng bị cảm, cô cũng giới thiệu đến đồng một bác sĩ khám trị, nhưng không đạt hiệu nghiệm giống như họ. Tuy cũng đồng chứng bệnh, đồng một bác sĩ chữa trị như nhau, song kết quả con cô mau lành, con nhà kia lại kém công hiệu. Hiện tượng này có thể giải thích là – trừ thể chất người bệnh bất đồng ra, còn bao hàm một nguyên nhân khác thuộc về phúc đức –

Con vị lảng giềng hay bệnh, nhưng rất khó săn sóc, do ông chồng thường uống rượu, tính nóng nảy, hay đánh mắng vợ con trong nhà, vì vậy họ sống rất khổ.. Gần đây họ thấy cả nhà cô Linh đổi thay theo hướng tốt, việc việc thuận lợi, nên rất hâm mộ.

Sự thật, nếu muốn đạt được hạnh phúc lý tưởng, thì không có bí quyết gì đặc biệt ngoài việc nỗ lực hành thiện, quyết tâm tu sửa thân tâm, thăng hoa nhân cách.

NHỮNG CHUYỆN KỶ DIỆU

Năm ngoái có cặp vợ chồng vừa tốt nghiệp tiến sĩ tại Mỹ xong, đồng về nước và dạy tại trường tôi. Tôi và họ cùng học tại Đại học ở Mỹ, giao tình rất thân thiết.

Cách đây không lâu tôi tặng họ tác phẩm này, họ đọc xong, cho rằng hoạt động tặng sách đến các học sinh nhi đồng khắp miền hẻo lánh xa xôi của “Đội Xuân Phong Hoa Vũ” là rất có ý nghĩa, nên xin gia nhập đội, làm thành viên cố định, mỗi tháng góp 200 đồng làm việc nghĩa.

Gần đây chị vợ (tên Bích) tâm sự, vợ chồng họ về nước đến nay chưa đầy mười tháng, đã xảy ra nhiều chuyện lạ. Hễ mỗi lần có sự cố gì khó xử, khiến họ rầu lo ưu phiền, thì chẳng bao lâu, mọi việc đều chuyển hung thành cát, được giải quyết viên mãn, xem ra thật may mắn.

Bản thân chị Bích chẳng biết lái xe đạp lẫn mô tô, cũng chẳng dám để ai chở, hằng ngày chị phải đi xe buýt đến chỗ làm, còn lại thấy đều đi bộ. Vì nhà xa chỗ làm nên chị quyết định thuê phòng gần trường, nhưng tìm kiếm nhiều rồi mà chưa thấy có chỗ trú nào lý tưởng.

Tôi hiểu nỗi lo của họ, liền giới thiệu một nơi gần trường, cảnh trí u nhã, họ vừa nhìn là thích ngay, thế là giải quyết xong vấn đề trú ngụ.

Chuyện thứ ba, lúc về nước chị Bích đi khám sức khỏe, bác sĩ bảo chị có thai hai tháng. Do lần đầu có con, chị cảm thấy thể trạng mình quá yếu thậm chí lo sau này đứa bé sẽ không được mạnh khỏe, thậm chí sợ đến lúc sinh nở sẽ gặp khó khăn, bị sản nạn v.v...

Vợ tôi hiểu tâm tình của chị, liền an ủi bảo chị đừng lo mà nên giữ gìn trai giới, hành thiện bố thí cho nhiều vào, biết đâu chừng mẹ con sẽ được phúc.

Chị nghe rồi, cho rằng làm theo vẫn tốt hơn. Ngoài việc tu sửa tâm, giữ gìn thân khẩu ý... trước lúc sinh mấy tháng chị còn nhiệt tình làm phước, bố thí, cúng dường. Kết quả lần sinh ấy không những chị sinh con trai đúng như mơ ước, mà còn sinh dễ dàng, vì vậy vợ chồng họ rất hạnh phúc, mãn nguyện

Chuyện thứ tư, năm nay khai trường không bao lâu, lúc phòng nhân sự báo lương cho chồng chị, (xưa nay họ lãnh

rất thiệt thòi, dù đã theo đúng lý mà tranh, nhưng không thay đổi được gì). Nào ngờ sau đó bộ giáo dục gửi công văn tới, không biết vị đồng nghiệp nhân từ nào đã âm thầm chủ trì chánh nghĩa giúp họ, đem toàn bộ số lương phục vụ của họ trong quá khứ, cộng lại báo cáo rõ hết. Kết quả lương bổng của họ được cấp trên duyệt xét, liên tục tăng lên gấp mười lần, thu nhập mỗi tháng nhờ vậy mà có thêm 1500 đồng, thật là năm mơ cũng họ cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

Điều kỳ lạ thứ năm là, mấy tháng trước phụ thân chị bụng bỗng đau dữ dội, tình huống cực kỳ nghiêm trọng. Chị hằng ngày do chăm sóc cha và con trai nên hết sức bận rộn, vì muốn cha mau khỏe mạnh, chị thường đi theo phụ thân và mẹ, qua Đài trung đến bệnh viện kiểm tra. Bác sĩ nói, cha chị phát bệnh do bị sỏi mật hoặc loét dạ dày. Cần phải mổ gấp mới có thể lành. Nhưng cha chị bất kể thế nào cũng không muốn mổ, vì vậy chị cứ phải chạy qua chạy lại để chăm sóc.

Mấy tuần sau, không những thân tâm chị cực kỳ mệt mỏi, vì lo cho sức khỏe của cha nên chẳng còn hồn vía, không biết sắp xếp ra sao. Vợ tôi hay được bèn khuyên, chị hãy thay cha hành thiện, tạo nhiều công đức, biết đâu sẽ được trợ giúp không ngờ.

Chị nghe lời, hôm sau gửi một ngàn tiền bố thí, cúng dường.

Một ngày sau, lúc họ đến Đài trung thì bác sĩ báo tin bệnh thân phụ chị đúng là loét bao tử không sai, nhưng nhờ uống thuốc thích hợp, cơn bệnh hành hạ ông cụ mấy tuần nay đã thuyên giảm. Bụng ông đã cảm thấy nhẹ nhàng, đối với chuyện biến tốt quá nhanh như thế này, ai cũng cho là chuyện lạ đáng kinh ngạc.

Sự kiện thứ sáu là hiện nay, bọn họ đến trường dạy, muốn xin vào ở ký túc xá để giảm bớt phí thuê phòng mỗi tháng, đồng thời cũng tránh chuyện di dời nhà phiền phức. Nhưng do gần đây đa số viên chức đều không được hưởng ưu tiên, nên họ chẳng ôm hi vọng nhiều. Nhưng không ngờ, họ được đặc cách sắp xếp cho ở ký túc xá (dù nhiều người khác cũng có đồng điều kiện giống họ mà không được may như vậy). Sau đó, họ càng bất ngờ hơn nữa, vì có được một gian túc xá hết sức rộng rãi.

Tóm lại, bọn họ trong khoảng chưa đầy năm, đã gặp nhiều chuyện may mắn, vì vậy họ ngoài việc cảm tạ trời cao ban phúc ra, cũng thêm cho là những điềm phúc bất ngờ này có liên quan mật thiết đến việc hành thiện tu sửa thân tâm của họ.

Hai vị học giả tiến sĩ này có lần hướng tôi bày tỏ, dựa vào những may mắn tình cờ mà xét, thì thuyết nhân quả “thiện hữu thiện báo” đúng là có thật. Điều mà bọn họ xưa nay không tin. Nhưng giờ đây, thông qua những việc này, đủ thấy trong vũ trụ còn tồn tại nhiều hiện tượng thần bí khó thể giải thích.

ÁC VỚI LOÀI VẬT

Ngày 17 tháng 3 năm 1985 phái đoàn “Hành Thiện Đường” đến viện dưỡng lão Đài Bắc bố thí. Trên đường có một độc giả họ Vương tâm sự rằng sau khi xem sách tôi viết xong, ông đồng ý là có nhân quả báo ứng.

Ông kể ở quê mình có những chuyện thật đặc biệt, nghe rồi sẽ khiến người thêm cảnh giác. Ông nói những chuyện này đều đã kiểm tra chính xác, ngàn thật muôn thật. Chuyện là thế này:

“Mấy năm trước, có nhà lán giềng là ông Nu, mỗi lần cho heo ăn xong, phát hiện số thức ăn còn thừa bị giảm rất nhiều, ông Nu âm thầm điều tra, sau mấy ngày thì phát giác thủ phạm đáng ghét chính là một con heo nái to. Ông nổi giận âm thầm đặt bẫy và tóm được thủ phạm.

Thế là ông trút hết mối hận vào con heo. Ông bỏ nó vào cái bao, cột chặt miệng túi, rồi đem quẳng xuống sông, mặc cho con heo vùng vẫy rồi chết đuối.

Lúc này tình cờ người đi đường nhìn thấy, họ hiếu kỳ điều tra và hiểu đó là con heo do trộm thức ăn mà bị xử tử. Ai cũng bảo ông Nu làm vậy là quá tàn nhẫn, tương lai sẽ bị ác báo.

Một tháng sau, ông Nu đột nhiên nói năng lộn xộn, cả ngày hồ ngôn loạn ngữ, biểu hiện mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Còn chuyện khác nữa, có một thanh niên (tạm gọi là anh Xy cho tiện), sau khi thoái ngũ từ quân đội trở về, không tìm được việc làm, anh Xy được người giới thiệu làm nghề mổ heo mướn, hằng ngày dựa vào đây để mưu sinh.

Hôm nọ anh sắp giết một con heo bự thì phát hiện đó là con heo nái có cái bụng to đùng, bạn bè anh bảo là con heo này chắc chắn đã có mang và chẳng bao lâu sẽ sinh ra lứa heo con.

Lúc này heo mẹ không ngừng rống lên những âm thanh nhưc buốt não lòng, đồng thời mắt nó hiện rõ vẻ van xin, nhưng anh Xy không chút động lòng, vì muốn sớm lãnh được tiền công, anh hung ác cầm dao lên chẳng chút do dự chọc vào cổ con heo nái, lập tức máu phun như suối, nhuộm đỏ hiện trường. Con heo vùng vẫy, không ngừng co giật, rồi tắt thở.

Lúc này bụng con heo không ngừng máy động, rồi phát ra những âm thanh to như trống gõ khiến anh Xy hết sức kinh ngạc. Một người bạn buột miệng nói đùa nhưng cũng có ý chọc cho anh sợ:

– Mày giết chết heo mẹ, hại luôn đám heo con, sau này chúng sẽ tìm mày đòi mạng đấy! Đồ máu lạnh!

Anh Xy nghe rồi, càng nghĩ càng sợ.

Nhưng sau khi xong việc, anh vẫn đứng ngây ra, cứ há miệng trợn mắt, không nói được lời nào.

Thật lạ, từ sau lần mổ heo đó, anh Xy hầu như hóa điên, không còn trạng thái tỉnh táo bình thường. Giờ đây đã mấy năm trôi qua rồi, nhưng anh vẫn còn hiện mãi tướng tâm thần ngây ngốc, cứ há miệng trợn mắt, đần độn, không thể nói năng, không biết gì. Những ai biết chuyện anh, cũng đều sợ hãi.

Vương tiên sinh kể tiếp:

Còn một chuyện khác cũng tương tự vậy, cách đây không lâu thôn trên của ông có anh Man, thấy con mèo mẹ nhà láng giềng hay chạy sang ăn vụng cá nhà mình nên rất tức giận, anh Man liền giăng bẫy. Tóm được con mèo xong, anh lập tức nhốt nó vào lồng, sau đó ném mèo vào bếp lửa đang cháy, khiến con mèo bị thiêu chết thảm thương.

Một tháng sau, anh Man cứ nói lầm thảm trong miệng, hoặc vô cớ cười ha hả, có lúc tự đâm ngực giâm chân; khóc to, nước mắt đầm đìa, anh bệnh cực kỳ nghiêm trọng, nên người thân phải gửi anh vào viện tâm thần chữa trị”.

Thông qua những câu chuyện trên, chúng ta phải cẩn thận. Chỉ cư xử tử tế với người không thôi vẫn chưa đủ, còn phải từ ái với vật. Nghĩa là đối với tất cả chúng sinh, nên lấy từ bi làm bản hoài, phải yêu thương hộ sinh, ngàn vạn lần

không nên ngược đãi hay giết vật tàn nhẫn. Nếu không, về sau sẽ gặp ác báo.

Viết đến đây tôi bỗng nhớ đến chuyện của Lu tiên sinh, một hội viên nhiệt tâm hành thiện từng kể:

“Ông quen một bác sĩ ở bốn tỉnh thuộc miền trung (xin giấu tên) tạm gọi là bác sĩ An cho tiện. Bác sĩ An có hai con trai, học hành ưu tú. Nhưng khi chúng tốt nghiệp đại học không lâu thì lần lượt nối tiếp nhau qua đời.

Bác sĩ An lâm vào cảnh tre già khóc măng, chôn con mà lòng đau thống thiết, bao hi vọng giờ hóa thành bọt sóng, đối với chuyện không may này ông cứ canh cánh ôm mãi bên lòng, suốt ngày mặt mày ủ rũ, thở vắn than dài.

Sau đó, có người khuyên ông nên đi hỏi thần, không chừng sẽ biết rõ nguyên nhân các con tạ thế.

Ông trong lúc buồn rầu cũng hiếu kỳ nghe theo, cùng bè bạn vào miếu lễ bái, hướng thần linh cầu chỉ dạy. Kết quả ông nhận được đáp án, giải thích nguyên do sự bất hạnh của nhà ông chính là do nhân quả báo ứng, đồng thời thần còn giải rõ: Bác sĩ An này vào đời trước, từng giết chết hai con qua nơi dã ngoại. Để chứng minh việc này có thực, thần còn nêu rõ địa điểm, tên họ đời trước, chỗ ông từng cư ngụ, kể rõ danh tánh tên họ vợ con, rằng nhà đời trước nằm ở đâu, nếu đến đó ông còn có thể tìm thấy của cải ông từng chôn dấu là 100 lượng long ngân.

Vị bác sĩ này nghe rồi bán tin bán nghi, nhưng cũng làm theo lời, ông đến ngay địa điểm đã chỉ và tiến hành điều tra tại cơ quan quản lý hộ tịch. Kết quả, đúng thật là có người tên họ đó, ông liền đến chỗ ở kiếp trước, đào lên số long ngân chôn dấu trong ngôi nhà đó. Ai biết chuyện cũng đều sứt xoa khen lạ, cảm thán ngạc nhiên, lúc này không thể không tin tất cả đều là báo ứng nhân quả.

Ông Trịnh, một độc giả ở xã Trúc Sơn từng kể cho tôi nghe câu chuyện thế này:

Làng trên của ông có nông phu Hùng, bình thường cư xử rất tàn nhẫn với con bò ông nuôi. Mỗi lần cột bò ông Hùng đều buộc chặt không để dư dây thừng trên đất, khiến con bò đứng hoặc nghỉ đều cực kỳ bất tiện, ngay cả lắc đầu, đuôi muỗi cũng khó khăn.

Bình thường ông đánh đập bò thậm tệ, khiến người bàng quan nhìn thấy bất nhẫn, thường khuyên ông nên nương tình.

Có lần ông tùy tiện đánh bò, đánh bị thương luôn con mắt nó, do vết thương quá nặng, không lâu thì con bò bị mù không thể tiếp tục công tác, thế là ông liền đem bò bán cho người ta giết thịt.

Sau đó không lâu, ông Hùng cảm thấy thân thể đau nhức, nhức nhích cử động gì cũng khó khăn, ông đi khắp nơi chữa

trị cũng không thấy thuyên giảm, nhưng không thể vì bệnh mà nghỉ làm.

Một hôm ông đánh xe bò chở mía, không cẩn thận bị mía đâm vào mắt gây trọng thương, chạy chữa vô hiệu, không lâu thì mất thị lực, thành là kẻ độc nhãn.

Nhiều người biết việc, ai cũng cho rằng đây là bằng chứng ác báo: “hại mắt đền mắt, tự làm tự chịu”.

Qua các câu chuyện trên, đủ thấy chúng ta không nên tùy tiện làm hại sinh linh, gieo ác nhân, vì tương lai sẽ chiêu quả báo bất hạnh.

ÔNG ĐỒ TÊ

Nơi chợ Bún Tàu thuộc xã Tân Phước Hưng huyện Phụng Hiệp – Tỉnh Hậu Giang (Việt Nam) có gia đình ông Tám chuyên hành nghề đồ tể giết trâu, bò, lợn để bán thịt.

Năm nọ toàn xã mất mùa, đa số người dân đều túng bán, lo chạy bữa ăn. Gia đình ông X cũng vậy, do nhân khẩu quá đông, đất đai sở hữu lại ít, gặp năm thất mùa thu hoạch không đủ ăn nên họ càng lâm vào cảnh khốn đốn. Không nỡ nhìn cả nhà đói khổ nên ông X quyết định bán con trâu già đi (nó đã bầu bạn cày cấy cùng ông hơn chục năm trời).

Ông Tám hay tin, hăm hở đến xem hàng. Do biết rõ tình cảnh thất ngạt của gia đình ông X nên lái buôn Tám tha hồ ép giá. ông X vì muốn cứu đói gia đình, đành gạt lệ bán con trâu với giá 10 bao gạo.

Lúc ông Tám dắt con trâu đi, nó cứ ngoái đầu nhìn chủ mắt rưng rưng. (Hồi nào tới giờ người lạ không thể đến gần con trâu, nhưng lúc này dường như nó biết được ý chủ nên khi lái đến gần thì nó ngoan ngoãn bước theo).

Lúc đó không riêng gì gia đình ông X mà rất đa số người dân phải bán hết gia súc để đổi lấy gạo. Nhờ vậy mà ông Tám “trúng quả” đậm (thu mua được rất nhiều hàng với giá cực rẻ).

Ông Tám sắp xếp sẽ giết con trâu già sau chót. Khi đã bán hết thịt các con gia súc trước, ông Tám quyết định thịt con trâu già!

Chiều đó ông đã chuẩn bị mọi thứ để giết trâu. Ông dùng búa tạ đập đầu trâu, nện được vài phát thì con trâu đau đớn đến lòi mắt ra ngoài, nó vùng vẫy kịch liệt, lệ tuôn đầm đìa và rống la thảm thiết, máu phun ướt đầm mặt đất. Ông Tám vẫn bình thản vung búa lên nện liên tục vào đầu trâu cho đến khi nó quỵ xuống. Nhìn mắt con trâu ướt sũng lệ, khách đi đường đều mũi lòng xót xa.

Vài tháng sau, vợ ông Tám mang thai. Đến lúc lâm bồn, bà ngất xỉu khi nhìn thấy hài nhi. Thằng bé cực kỳ xấu xí, dị

dạng, mắt nó lòi ra (giống hệt mắt con trâu lúc bị đập chết), tay chân không có ngón mà chỉ có 3 móng nhìn y như móng trâu. Do vậy mà thằng bé được đặt tên là Trâu.

Bị sinh ra đũa con như vậy, ai cũng nghĩ là ông Tám sẽ bỏ nghề nhưng ông vẫn tiếp tục giết mổ.

Sau đó, nhà ông liên tiếp gặp tai nạn bất ngờ rồi suy sụp lụn bại, tàn mạt đến chẳng gì có thể cứu vãn. Ông Tám có năm trai, ngoại trừ thằng út Trâu đi xin ăn khắp nơi thì bốn đũa kia đều là hạng phá gia chi tử, bọn chúng nếu không gây lộn đâm bậy thì cũng rượt chém vợ chồng ông.

Ông Tám mới đầu hành nghề đồ tể nhà rất giàu, nhưng tiền của kèch xù ông có được sau này đều bị con cái phá tan, vận rủi luôn đến. Các con ông mặt mày đều hung ác, cực kỳ bất hiếu ngỗ nghịch.

Sau khi tán gia bại sản, vợ chồng ông lâm vào khốn cùng, còn bị bệnh hành triền miên. Con cái thì đũa vào tù, đũa bạo tử.

Đây là câu chuyện có thật. Chuyện nhà ông Tám và đũa con tên trâu dị dạng (ở địa phương này mọi người đều biết) đã chứng minh luật nhân quả báo ứng không sai.

Khi phước hết thì họa ập tới. Làm ác luôn gặp ác báo, nếu hiện đời chưa trả thì tương lai vẫn vẫn phải trả! Không thể trốn tránh.

(Thuật lại theo lời kể của người dân địa phương)

Lời người dịch:

Đọc đến đây ắt sẽ có người nghi ngờ, làm gì giết con trâu, con heo, con mèo, làm mù mắt bò mà bị trả báo nhanh vậy? Cũng có người giết um sùm, thấy có báo... gì đâu?

Trong nhà Phật luôn giải thích, báo ứng đến khi nhân duyên hội đủ, gieo nhân gì gặt quả nấy, không ai thoát được luật nhân quả.

Làm ác không bị báo ứng liền là do đương sự còn nhiều phúc đức. Anh chàng giết heo nái trong truyện, xuất ngũ không tìm được việc (chứng tỏ anh rất ít phúc báo) heo mang bầu nhìn anh van xin, anh không chút động lòng, thẳng tay giết (ác tâm). Xem ra bản thân anh kém phúc nhưng giàu ác tâm, nên phải trả báo liền. Theo giáo lý Phật thì “gieo nhân giết sẽ bị giết”, anh bị điên khùng thì đây chỉ mới là hoa báo, cái quả thực sự phải trả vẫn còn phía sau, tất nhiên là nặng nề.

Thông thường con người, nếu còn nhiều phúc thì sẽ chưa trả báo, chỉ khi phúc đức hết thì họa mới ập đến. Do vậy mà có người trả báo nhanh, có người trả chậm.

Cũng xin giải thích một chút về việc hỏi thần. Phật nói quý, thần cũng có thần thông và không hề ca ngợi thần thông. Ngài luôn nhắc nhở người tu mà chưa sạch phiền não nếu

có thần thông cũng nên xả bỏ, vì điều này sẽ đem đến hại cho bản thân nhiều hơn lợi.

Thổ địa, Đông nhạc, Tài thần v.v... đều thuộc về Đa Tài Quý (quý có thần lực) trong giới Quý thần, còn gọi là Thần đạo, họ không phải là Thánh. Vì quý thần nhờ phúc bố thí hay chút phẩm hạnh tu mà được sinh làm thần, gọi danh thần nhưng tính tham sân si của họ rất nặng. Chuyện thần mách bảo là tự nhiên, thường thấy qua dạng nhập đồng, giáng cơ, hoặc báo mộng... Xin nhắc nhở là chúng ta cũng không nên quá tin hay khư khư bám víu vào đó mà quên mất điều quan trọng là: Chính mình phải tu sửa thân tâm, tự giải khổ cho mình bằng cách thiện hóa bản thân, huân bồi phẩm hạnh tốt.

Việc hỏi quý thần tiền kiếp hậu kiếp chỉ nhằm để giải cơn sầu trong phút chốc (khi người ta khổ, tâm đầy bối rối, não phiền). Nhưng chớ nên quá bám chấp vào đó, cứ xem họ là thánh để phó thác cả sinh mạng mình cho quý thần.

Muốn biết rõ hơn về thần xin quý vị hãy xem câu chuyện dưới đây:

THẦN HỒ CUNG ĐÌNH

Ngài AnThế Cao từng kể về tiên thân của mình là vị tăng A cùng ngụ chung đồng tu với một pháp lữ là vị tăng B. ông

B ưa bố thí cúng dường nhưng tánh lắ m sắ n hắ n. Mỗi khi đi khắ t thực, hễ gặp ai làm trái ý là ông B nổi giận ðùng ðùng. Vị tắ ng A từng khuyề n bảo nhiều lần mà bạn B vẫn không ắ n nắ n sửa ðổi. ðược hai mươi năm, họ chia tay nhau, trước khi từ biệt vị tắ ng A bảo bạn B rằng:

-Tôi đi Quảng Châu ðể trả cho hết tắ c nghiệp. Huynh tuy tinh tắ n, thông hiểu Kinh ðiền nhưng nếu lòng còn chắ t chứa quá nhiều sắ n hắ n thì sau khi chết, e sẽ bị ðọa, vì vậy Huynh nên cẩn thận!

Sau ðó, thần thức vị tắ ng A (vì trả nợ tiền khiề n phải ðể cho người giết xong) thì thác sinh làm vương tử nước An Tức, chính là An Thế Cao. Kiếp này ngài cũng xuất gia, sau khi du hóa Trung Quốc, ðịch Kinh hoắ ng Pháp xong, Ngài đi Giang Nam.

Thuyền đi ðến hồ Cung ðình. Nơi ðây có một miếu thờ thần nổi tiếng rất linh thiêng. Các thương khách đi ngang nếu ai ghé vào cúng lễ, thì đi ðường sẽ xuôi buồm thuận gió, làm ắ n thuận lợi.

Trước ðây từng có người ðến chắ t trộm trúc trông quanh ngôi miếu, chắ t lên thuyền chở đi.

Nhưng thuyền đi ðược một ðôi thì bị lật chìm, trúc trôi về lại nơi cũ. Từ ðó mọi người ðều kinh sự ðồn nhau, không ai ðám mạo phạm ðến miếu này.

Khi An Thế Cao cùng hơn ba mươi người khách đi thuyền ngang qua đây, thì chủ thuyền và vài người đại diện vội mang lễ vật lên miếu cúng tế đề cầu bình an. Thần miếu liền giáng xuống bảo rằng: -Trong thuyền có Sa môn, xin mời lên đây!

Mọi người đều ngạc nhiên, chủ thuyền vội mời An Thế Cao lên miếu.

Ngài vào miếu, thần liền bảo:

– Thuở xưa tôi cùng Ngài xuất gia học đạo. Tôi thích bố thí mà tánh hay sân hận nên giờ đây bị đọa làm thần, cai quản khu vực cả ngàn dặm quanh đây. Tôi nhờ phước bố thí nên được hưởng tài vật dồi dào, song bởi do tính sân hận mà bị đọa làm thần hồ Cung Đình. Nay gặp lại ngài, là bạn đồng tu thuở xưa lòng tôi thật buồn vui lẫn lộn, mừng cho ngài mà tủi cho thân mình...

Ngừng một chút thần nói tiếp:

– Thọ mạng tôi sắp hết rồi, nhưng thân tôi quá to lớn xấu xí, nếu chết ở đây e sẽ làm ô uế sông hồ, nên tôi đang định dờn qua đèo Sơn Tây bỏ xác. Tôi đã hưởng hết phước thân, giờ sắp chết rất sợ bị đọa vào địa ngục. Hiện tôi có ngàn xấp lụa và nhiều bảo vật, xin Ngài nhận lấy dùng vào việc cúng dường, xây chùa... và hồi hướng phước lành cầu siêu cho tôi.

An Thế Cao nói:

– Tôi đã đến đây đề độ ông. Vì sao không hiện ra cho thấy nguyên hình?

Thần đáp:

– Thân tôi quá xấu xa đáng sợ, e sẽ làm người kinh hãi.

Thế Cao bảo:

– Vậy thì ông hiện một phần thôi, như vậy không đến nỗi khiến người hoảng sợ.

Thần liền để cho thế Cao thấy phần đầu của mình. Hóa ra thân là một con măng xà lớn, không biết thân mình dài bao nhiêu, chỉ thấy dù cái đầu nằm phủ phục dưới chân ngài An nhưng độ cao cũng đến ngang gối. Ngài An liền tung vài biển Kinh, măng xà nghe xong, nhớ lại kiếp làm tăng xa xưa, lệ rơi lã chã, một chập thì ẩn mất.

Sau đó, Thế Cao mang hết lụa là bảo vật trong miếu đem xuống thuyền rồi ra đi. Thuyền rời bến, măng xà lên đỉnh núi ngó theo mãi cho đến khi thuyền khuất tầm nhìn. Ngài An đến Dự Chương thì dùng tài sản của thân vào việc xây cất chùa Đông Tự.

Đêm đó, thân mạng chung.

Tối đến, có một chàng trai trẻ đến hiện ra quỉ trước An Thế Cao nhận lời chú nguyện, giây lát thì biến mất. Thế Cao bảo những người chung quanh:

– Thiếu niên hồi nãy chính là vị thần ngôi miếu hồ Cung Đình, nay đã bỏ thân xấu ác, sinh lên cõi lành.

Kể từ ngày đó miếu hết linh thiêng.

Sáng hôm sau người ta thấy một con măng xà rất lớn chết tại đầm Sơn Tây, từ đầu đến đuôi dài mấy cây số! Nơi đó giờ có tên là Xà thôn (làng Rắn) ở huyện Tâm Dương.

KỶ TÍCH KHÓ TIN

Một sáng nọ tôi đang ở nhà thi điện thoại reo vang, bắt phone thì nghe người bên kia xưng họ Dung, ngụ ở Đài Nam, nhân đọc sách nhân quả của tôi mà muốn kết giao, giờ ông đang tới Gia Nghĩa, không biết làm sao tìm ra địa chỉ tôi.

Để ông Dung tìm nhà đỡ vất vả, tôi bèn lái xe ra tận bến để đón. Gặp nhau, đưa về nhà hàn huyên rồi, ông liền kể lể mọi chuyện như sau:

Vừa rồi ông bị người làm tổn thất hai ngàn mấy vạn, do đối tác là bà con nên không thể xử tuyệt tình với họ, nhưng lòng ông rất khó chịu và lo lắng. Lần này đến đây, ông hi vọng có thể tham gia hoạt động từ thiện.

Tôi hỏi: – Hiện thời cuộc sống rất khó khăn, vì sao ông còn muốn bỏ tiền ra làm phúc nữa?

Ông nói nguyên nhân chính là mấy năm nay, ông thể nghiệm nhiều điều khiến ông tin là thật sự có nhân quả báo ứng, vì vậy nếu mình sống chịu nỗ lực hành thiện, tích đức thì tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Hiện tại dù kinh tế ông túng quẫn, bản thân bị thất nghiệp mấy tháng nay, nhưng vừa rồi nhờ có người bạn thân, biết hoàn cảnh ông khốn cùng nên đã bỏ tiền ra tài trợ, để ông có thể gây vốn nhỏ nhỏ làm ăn, khiến ông từ chỗ chết mà được cứu sống. Nghĩa cử của người bạn này khiến ông cảm kích bất tận, vì ngay lúc ông cần giúp đỡ nhất, là có được bạn bè ra tay tương trợ, có thể đây cũng nhờ cha mẹ, anh em ông bình thường ưa bố thí hành thiện, rộng kết duyên với người mà ông được hưởng phúc lây.

Bây giờ ông muốn đổi mới cuộc đời, tu sửa bản thân. Bắt đầu làm lại hết, ông rất muốn hành thiện và việc đầu tiên là cúng dường Tam bảo, sau đó bố thí, trợ giúp người bất hạnh. Đồng thời ông cũng muốn thể hiện chút lòng cảm tạ bạn bè, mong hồi hướng phúc lành này đến họ.

Ông nguyện tương lai, nếu như sự nghiệp phát, kinh tế được cải thiện, nhất định ông sẽ gia tăng tạo phúc, làm việc có ích cho người thật nhiều. Tinh thần từ bi và ước nguyện tốt đẹp của ông thật đáng quý.

Ông nói mặc dù không đọc sách nhiều, nhưng gần đây đã tận mắt chứng kiến người thân làm gì, sau đều có báo ứng. Chính những kinh nghiệm quý báu này đã trở thành động lực cực mạnh thôi thúc ông phải sớm tu sửa cải thiện bản thân. Ông hiểu sâu sắc rằng, một khi đã muốn sống chân chánh, dự định hành thiện thì phải mau mau thực hiện cho sớm.

Ông kể hồi xưa nghe nói cây “Bạch Liên Tiêu”, có thể dùng trị ung thư, giá rất mắc, mỗi cây giá năm ngàn, thậm chí cả vạn. Do vậy nhiều người vì tính quý giá của nó mà đổ xô tìm mua.

Khi đó, cha ông nhờ biết cách gieo trồng chăm sóc, nên “Bạch Liên Tiêu”, sinh sôi nảy nở rất nhiều, nếu như mà bán thì ít nhất có thể thu được từ trăm vạn trở lên. Nhưng phụ thân ông xưa nay chưa hề bán cho ai, ngược lại còn tặng miễn phí nếu thấy người cần đến. Cụ cho rằng cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, do nhà họ trọng nghĩa khinh tài như vậy, hành vi tạo phúc được người khâm phục đồn lan; láng giềng đều tán thán.

Ông nhìn nhận dù gia đình mình không giàu, nhưng phụ tử tử hiếu, toàn gia hòa thuận vui vẻ, mọi việc xuôi buồm thuận gió, sống bình an.

Ông tin gia phong thiện lương có ảnh hưởng rất lớn đến hạnh phúc của con cháu. Bằng chứng là em gái ông mấy năm gần đây trước khi xuất giá, nhằm lúc kinh tế gia đình

suy kém nên em chẳng có được chút của hồi môn. Do vậy lòng rất lo, sợ mẹ chồng hoặc chàng rể sẽ nhìn họ nửa mắt, xét nét khắt khe...

Nào dè sự thật lại tương phản, bên thông gia cực kỳ hiểu việc, hơn nữa đối với cô dâu hiền huệ không ngớt lời khen, yêu thương bội phần, vì vậy mà cha mẹ ông được an lòng, không phải lo lắng.

Còn em trai ông, không những tính nó rất hiếu thuận, mà còn có máu anh hùng, thấy việc bất bình là ra tay ngay, nó rất hay làm việc nghĩa.

Có lần nó đang công tác tại xưởng rèn thì phía trước xảy ra tai nạn xe. Hai sinh viên lái xe bị đụng ngã trên đường, tét đầu chảy máu, người bu quanh xem đông, nhưng chẳng ai ra tay cứu, em trai ông liền đứng ra thuê xe, đích thân đưa nạn nhân đi cấp cứu, cho đến khi bạn họ đến chăm sóc thay, em ông mới ra về.

Lần khác, gần nhà ông có một tiệm sửa xe hơi, ông chủ hăng tình cò than thở, gặp nhiều khách bất lương, sửa xe rồi không chịu trả tiền, còn có thái độ hết sức ác. Em ông nghe nói, tâm bất bình nổi dậy, nhất quyết đứng ra chủ trì chính nghĩa, đòi lại công bằng giúp cho ông giám đốc. Thế là em rủ một số bạn bè đồng chí hướng, ưa làm việc nghĩa, cùng hợp sức tra hỏi những vị khách vô lương kia. Họ khéo léo xử lý, áp dụng cương nhu đủ cả. Cuối cùng đã đòi lại

*được không ít tiền nợ bị thất thu. Tự tay đếm đủ giao lại
đàng hoàng cho chủ tiệm.*

*Ông chủ tiệm tất nhiên cảm kích khâm phục bội phần, vội
mang nhiều lễ vật và tiền bạc đến tạ ân, nhưng em ông tuyệt
đôi không nhận.*

*Qua sự việc này đủ thấy họ là những người chính trực nhiệt
tâm, thừa dũng khí và sống rất có đức. Khi những hành
động trượng nghĩa này đồn ra, họ trở thành những nhân
vật anh hùng khiến cư dân lân cận yêu quý ngưỡng mộ.*

*Có thể nhờ em ông hay làm nhiều việc thiện, hành xử chơn
chánh; nên sau đó dù gặp phải ba nạn lớn, song lần nào
cũng thoát hiểm, tựa như được ân trên gia hộ âm thầm. Ai
biết chuyện cũng cho là lạ.*

*Lần thứ nhất em trai ông đi công tác, lái xe đến một nơi lạ,
vừa queo vào ngõ hẻm thì thấy có đám thanh niên đang
đứng bàn bạc giữa đường, vì không thể chạy, em ông đành
bấm kèn báo cho họ dạt ra.*

*Nào ngờ đám thanh niên ngang đường này đã sai còn thịnh
nộ, chúng ỷ thế đông người lập tức vây quanh xe, lớn tiếng
mạ nhục, chửi rủa, một số khác còn cầm dùi cui và dao
nhọn lao tới đâm em ông. Việc xảy ra quá đột ngột, khiến
em ông không nói được lời nào, cũng không biết xoay sở
ra sao, đang lúc sinh mạng đứng sát cửa tử, thập phần nguy
cấp, bỗng nghe tiếng hét to liên tục: – “Cảnh sát! Cảnh sát*

tới đây!”... Đám thanh niên ác tâm thấy đều chột dạ, ngưng ngay hành động càn quấy, chúng chửi đổng vài câu rồi rút lui, mạnh ai nấy chạy thoát thân.

Diễn tiến của màn hí kịch này đã giúp em ông chuyển hung thành cát, hóa nguy thành an. Sau tai nạn, em ông phát hiện trừ vùng lưng bị dao đâm sưng chút ít ra, còn lại toàn bộ đều không sao.

Lần thứ hai, em ông giúp bạn làm việc trên sân thượng, bắt cần chạm nhằm dây điện cao thế, xui là khi đó nó đi chân không, lúc tai nạn xảy ra nó chỉ hét to một tiếng rồi ngã nhào, té vào đồng sắt thép nằm đây bên dưới.

Lúc này ai nhìn thấy cũng cho là lành ít dữ nhiều, em ông không còn hi vọng gì. Nhưng sau khi đem nó đi cấp cứu, chỉ có chân và thân bên trái bị phỏng, tuy rất đau đớn, nhưng chữa trị bó thuốc độ một tháng thì đã nhanh chóng hồi phục. Do lúc đó nó đã đóng bảo hiểm, nên không tốn kém tiền viện phí.

Chuyện thứ ba là, trước đó không lâu, em ông cùng biểu đệ lái xe con đi từ Đài Nam đi đến Cương Sơn. Vừa xuống dốc ra giao lộ thì phát hiện một chiếc xe chở đất to dừng từ hướng bên phải lao nhanh tới tông thẳng vào họ. Lúc này trời đã tối, mà xe ủi đất không có đèn chiếu sáng, (sau đó điều tra mới biết tài xế xe nọ đang say rượu), khi hai xe đụng nhau vang lên tiếng “ầm” rất to, cư dân quanh đó vội chạy tới xem, thấy đầu xe con dập nát, còn bị xe ủi đất cắm

sâu vào khiến bên trong xe không còn chỗ trống nào, khiến hai em của ông bị kẹp, kẹt cứng đến không thể cựa quậy nhúc nhích gì, dân chung quanh phải dốc hết sức mới đem được họ ra, đưa đi cấp cứu. Khi cha mẹ và thân quyến vừa nhận được hung tin, họ tức tốc lao đến hiện trường, nhìn thấy đầu xe hơi bị cán nát bậy, là đủ biết tai nạn thảm khốc như thế nào, mọi người không kìm được, đều bật khóc to, ai cũng đau lòng thống thiết, căn cứ vào cảnh tượng trước mắt, xem như chẳng còn hi vọng gì.

Nhưng khi họ đến bệnh viện thăm, thấy hai anh em mười chết một sống này, không bao lâu đã tỉnh lại, em ông Dung ngoại trừ bắp đùi bị mảnh vỡ của kiếng xe đâm vào gây bị thương nhẹ ra, còn lại thấy đều không sao, cũng không bị chấn thương sọ não. Riêng tài xế bên xe ủi đất thì bị thương rất nặng.

Qua những chuyện lạ khó tin liên tiếp xảy ra này, ông Dung có cảm nhận sâu sắc rằng: Người nào thường ngày siêng năng hành thiện tích đức, trời cao chẳng để cho họ bị thiệt thòi, hơn nữa còn tặng cho phúc báo tốt đẹp.

Đây chính là lý do vì sao ta phải nỗ lực phụng hiến, dốc sức hành thiện.

PHÚC BÁO HÀNH THIỆN

Có lần chị bạn họ Trương dẫn một đồng nghiệp là chị Thi – đến thăm tôi, chị Thi thắc mắc vì sao in ấn kinh, sách bố thí... lại có hiệu quả hay đến vậy?

Chị Thi kể phụ thân chị (ngụ tại Gia Nghĩa) bốn năm trước bàn chân nổi vết loét nhỏ, dù trị đủ thuốc đông lẫn tây, vẫn không lành gì. Thậm chí bệnh ngày càng nặng, miệng vết loét ngày càng mở rộng, to bằng cái chén, nhìn rất đáng sợ.

Sau đó ông cụ đi đứng rất khó khăn, chị mỗi lần về thăm thấy chân phụ thân đau như vậy, trong lòng rất buồn, vì muốn trị hết bệnh cho cha, chị không nề lao nhọc đi khắp nơi tìm mua cao dán, thuốc hay. Nhưng đâu có đem về cho cha dùng thấy đều phí công vô ích. Chẳng có chút thuyên giảm, do vậy lòng chị rất lo.

Đang lúc vô kế khả thi, thì chị Trương bảo chị hãy thay phụ thân hành thiện thử, biết đâu có thể cải thiện được tình huống. Chị Thi nghe nói, mặc dù cảm thấy rất khó tin, vì chuyện này quá mơ hồ, phi thực tế. Nhưng vì lo cho bệnh tình của cha nên chị không ngại tạm thử một phen. Thế là chị âm thầm cho in một ngàn quyển sách khuyên người hành thiện hồi hướng phúc cho cha, nào ngờ một tuần sau về thăm nhà thấy bệnh ông đã chuyển biến rất tốt.

Hai tháng sau, chị ấn tặng thiện thư liên tục hai lần (mỗi tháng 1 lần). Sau đó về nhà thăm, thấy bệnh cha hầu như đã hoàn toàn hồi phục. Chuyện này thật khiến người ta

không dám tin là sự thật. Chị thắc mắc, vì sao bôi thuốc cao trực tiếp vào vết thương lại không nhằm gì, nhưng bố thí vài lần thì lại thu được kết quả tốt, thậm chí bệnh hoàn toàn khỏi hẳn.

Hiện tượng này tất nhiên là vô phương giải thích theo khoa học, nhưng đây là đạo lý gì? Chị tin rằng trong đây ắt hẳn có lý hay không thể nghĩ lường.

GIÁO VIÊN HỌ LÝ

Tôi có một chị bạn họ Lý dạy tiểu học, con trai đầu của chị năm ngoái tốt nghiệp xong, thiếu tự tin nên không dám mơ học tiếp lên cao, chị khuyến khích nó đi thi thử, nhưng nó một mực nói là không

Có chút hi vọng, song chị vẫn kiên quyết đốc thúc và tiến hành chuẩn bị.

Lúc đó còn hai tháng nữa là đến ngày thi vào Viện nghiên cứu. số người ghi tên dự thí là 150 vị, mà Viện nghiên cứu ra ấn định tuyển chỉ có bảy người. Do đó xem như con chị khó hi vọng...

Để hỗ trợ con mình thi thuận lợi, chị Lý âm thầm làm phúc cho nó, cho in ấn tổng 100 quyển kinh Phật.

Đúng là xưa nay Viện nghiên cứu chỉ tuyển 7 người. Nhưng lần này họ phá lệ quyết định nhận thêm một người nữa. Và thật bất ngờ, con trai chị đã hết sức may mắn, được là người cuối cùng trong danh sách tuyển vào. Giấc mơ của họ đã thành sự thực.

Có một độc giả ở Đài Bắc gọi điện cho tôi, kể rằng con trai độc nhất của ông mới đây bị chứng thận bạch đản, tiểu tiện toàn màu trắng đục, dù đi nhiều bệnh viện, uống đủ thuốc đông lân tây vẫn không có chút hiệu quả.

Hiện giờ lòng ông rất rối, không biết làm sao, tôi bảo ông ta cứ tiếp tục chữa trị cho con và khuyên ông nên hành thiện bố thí, hiệu quả sẽ lớn hơn.

Mấy ngày sau ông gọi điện tới báo tin, ông đã hành thiện, bố thí hồi hướng phúc cho con. Tiếp đến thì phải làm sao? Lúc này tâm linh máy động, tôi sực nhớ đến vị bác sĩ cực kỳ cao tay ở Gia Nghĩa, biết đâu có thể giúp được ông ta.

Thế là tôi gọi điện cho địa chỉ, bảo ông hãy dẫn con trai đến đó khám.

Một tuần sau độc giả này báo tin con trai ông bệnh đã chuyển tốt. Tôi chúc mừng và nhắc ông đừng quên tiếp tục hành thiện.

Một tháng sau, bác sĩ gọi điện đến báo cho tôi hay, rằng bệnh con ông ta trước đây tiểu tiện trắng đục, nay kiểm tra lại, đã hoàn toàn hồi phục bình thường.

Không những thế, chứng cao huyết áp và tim to của bà nội cháu cũng trị tốt hơn hồi xưa, phi thường tiến bộ.

Tôi nghe xong, cảm thấy mừng cho ông ta, lòng vô cùng hạnh phúc.

THOÁT NẠN XE

Một nữ hội viên của “Đội nhân tâm” mới đây gọi điện cho tôi, kể là hôm tết dương lịch, chị chạy xe đến một ngã tư, khi sắp băng qua đường, thì phát hiện bên phải mình có một chiếc xe đồ đang lao nhanh tới, nhắm thẳng vào chị. Sau đó xe này vì tránh người đi đường, đã tông vào trụ đèn giao thông. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, trụ đèn ngã xuống cách đầu chị hơn 30cm. Chị sợ mất hồn vía, nhưng trừ việc tưởng tượng mình bị thương thể thảm ra thì thực tế chị vẫn may mắn, kể cả một cọng tóc trên thân cũng không sao, thật là tạ ơn trời đất. Đến giờ nhớ lại tình huống kinh khủng lúc đó chị vẫn còn sợ. Sau việc này, chị tự hỏi vì sao mình may đến thế, do tình cờ chăng? Có lẽ là nhờ chị trường kỳ làm công tác từ thiện.

Trước đây không lâu, nữ giáo sư Thái là Đội trưởng “Đội từ thiện nhân tâm” đã kể tôi nghe là sau khi chị thành lập “Đội nhân tâm” rồi, dù công tác rất bận rộn, nhưng thấy các hội viên bất kể già, trẻ, gái, trai – dù theo đạo nào:

Phật, Tin Lành hay Thiên Chúa – ai cũng giàu lòng nhân ái khiến chị rất cảm động.

Mỗi lúc chị đi giúp các gia đình bất hạnh, tận mắt chứng kiến họ cơm chẳng đủ ăn, nghèo túng bịnh hoạn, có người bị tai nạn xe hoặc mồ côi mất cha mẹ, mất mảy ử đột, chung quanh chẳng có người thân, chị thấy rõ là các cô nhi này cần nương vào lòng hảo tâm của các nhân sĩ mới có thể sinh tồn. Vì vậy, đối với người bất hạnh, nhóm thiện nguyện của chị rất sẵn lòng trợ giúp tinh thần lẫn vật chất cho họ.

Chị kể vừa rồi xảy ra một việc rất thú vị.

Số là chị cùng một hội viên đến vùng xa xôi hẻo lánh để điều tra về một hộ nghèo nọ, do không rành đường nên chị hỏi thăm xe bán rau dạo. Ông này cho biết hộ nghèo đó ngụ cách đây rất xa, có lội bộ cũng mất mấy tiếng, vì gần đây không có xe buýt, cũng không có xe nào để đón. Nhưng sau khi ông biết rõ lý do bọn họ muốn đến đó rồi thì sốt sắng ngỏ ý sẽ cho họ quá giang xe chở rau tới đó. Trên đường, họ vừa đi vừa dừng (do phải bán rau). Khi đến nơi rồi thì ông bán rau hớn hỏ nói:

– Quái lạ, hôm nay không hiểu vì sao mà bán đắt quá chừng, mọi hôm bất kể là có chịu khó đi vòng vèo luôn lách khắp mấy thôn trang, hàng bán vẫn bị ế, còn thừa rất nhiều, vậy mà hôm nay mới bán một chốc đã hết nhẵn, thật nghĩ không ra.

Viết đến đây, tôi bỗng nhớ đến một chuyện tương tự. Có lần Chị Thái từng mách với tôi:

– Ông chủ tiệm quần áo ở phía đông chợ Gia Nghĩa từng nói với chị:

– Một người nếu siêng tạo phúc hành thiện, trời cao chẳng để họ thiệt thòi, mà còn bù đắp cho họ tương đương.

Chị Thái liền hỏi: – Vì sao ông nghĩ như thế?

Ông giải thích mấy năm gần đây, bản thân mình đã có kinh nghiệm này.

Ông kể hồi trước mỗi ngày mình buôn bán ở chợ, sau đó thì tham gia đoàn từ thiện, mỗi tuần đều cùng bạn đem dụng cụ xuống thôn dưới giúp xây cầu hoặc tu bổ đường xá... do bận rộn nên thì giờ dành cho việc buôn bán cũng bớt đi.

Nhưng sau đó ông phát hiện, dù mỗi ngày thời gian ông buôn bán không đều, (bữa có bữa không) nhưng việc làm ăn lại phát hơn xưa nhiều.

Mấy tuần gần đây sau khi tính sổ, ông thấy rằng kể từ lúc mình hành thiện, lợi nhuận kiếm được tăng hơn trước gấp bội. Do vậy, bây giờ ông chẳng sợ thời gian buôn bán bị công tác làm phúc choáng lấn, ngược lại còn nhiệt tâm tham gia các công tác từ thiện.

NHỮNG CHUYỆN KỲ DIỆU

Tôi có một học sinh ngụ tại bắc bộ, kể là do cô gặp nhiều chuyện kỳ diệu nên dần dần tin sâu nhân quả.

Cô nói cha mẹ mình rất tin Phật, thường ăn chay tịnh, nghiêm trì ngũ giới, siêng năng lễ bái, hay lấy danh nghĩa anh cô để làm phúc, bố thí hoặc đóng góp cho các hoạt động xây cầu sửa đường.

Mấy năm trước anh cô vào quân ngũ, khi về phép thường kể những việc đã xảy ra.

Có lần anh đang lái xe công tác thì bỗng nhiên xe bị lật, người lẫn xe đều rơi xuống dốc núi, may được các bụi tre bên đường cản lại, nhờ vậy binh lính trên xe đều không bị thương. Chập sau thì có một nông phu đi tới, luôn miệng khen họ thật là may mắn!

Ông ta giải thích hôm qua định chặt hết đám tre này đem bán, nhưng do bận chuyện nên hoãn lại, đến hôm nay mới ra tay.

Nếu như mà hôm qua ông chặt hết, thì khi xe lật nhào xuống sườn dốc, không gặp tre chặn lại, mà sẽ còn bị đầu nhọn của gốc tre đâm vào gây nguy hiểm nghiêm trọng, hậu quả khó lường. Vì vậy mà ông khen họ may mắn.

Lần thứ hai, anh cô ngồi xe ca chở lính, nhưng cả xe bị lật rơi thẳng xuống dưới cầu, trừ anh cô được an toàn ra, các binh sĩ khác đều bị thương nặng. Vì sao chỉ có duy nhất mình anh cô được may mắn thoát khỏi kiếp nạn như thế? Nhiều người lấy làm lạ bàn tán xôn xao, cũng vô phương giải thích.

Một lần khác, anh cô đang tập trận thì bỗng bị trật khớp xương, tình hình rất nghiêm trọng, anh gần như hôn mê, các đồng VỘI khiêng anh xuống núi để chữa trị, nhưng lúc đó không ai mang theo tiền, đi được nửa đường, mọi người đều rất lo, không biết sẽ cư xử thế nào với thầy thuốc, nếu như bị đòi tiền, quả tình không biết làm sao. Đang lo lắng bối rối, thì họ gặp một người lạ đi trên đường, lên tiếng hỏi vì họ sao vội vàng gấp rút hạ sơn? Họ liền giải thích lý do. Người lạ này sau khi nghe xong đã lập tức rút tiền ra biếu họ làm phí chẩn trị. Nhờ vậy mà anh cô chữa bệnh thuận lợi, thiết là tạ ơn trời Phật.

Do những may mắn này mà cha mẹ cô thường nhắc nhở mọi người, bình thường sống phải biết tu tâm dưỡng tính, tạo phúc, tích đức. Hễ có cơ hội thì lo mà bố thí phụng hiến thật nhiều, để tương lai nếu có xảy ra việc thì có thể tự bảo hộ mình. Cô cảm thấy những lời này không phải là vô lý.

Chuyển đổi vận mệnh trở trêu

Tôi có cô học sinh ngụ tại Phác Tử, tin Phật chí thành, ăn chay giữ ngũ giới, rất nhiệt tình với công tác hành thiện.

Cô là hội viên trường kỳ trong “Đội Xuân Phong Hoa Vũ”. Trong lần ghé thăm nhà tôi, cô kể ra những kinh nghiệm rất hay.

Năm trước, ngôi chùa gần nhà cô tổ chức Đại pháp hội sám hối lễ bái liên tục cả tuần, ngày nào cô cũng đến đó lễ, nhưng hôm cuối cùng, do trường có chuyện cần xử lý, nên cô không đến chùa.

Cô đến trường rồi, nhưng do quên đem đồ theo nên phải quay về lấy.

Cô cưỡi xe băng qua một giao lộ, thì bỗng thấy chiếc xe ca to ùng từ bên trái lao nhanh tới, cô cố gắng né tránh, nhưng không kịp. Kết quả: xe cô bị cuốn vào bánh xe lớn, bị nó lôi đi suốt 10 mét mới dừng. Lúc này khách đi đường nhìn thấy thấy đều kinh tâm khiếp vía, họ chỉ biết đứng chết lặng giương mắt ngó, âm thanh bánh xe kéo rít ken két trên mặt đường, nghe mà nổi da gà.

Sau sự cố, mọi người đồng bu lại xem, thấy chiếc xe máy bị cán nhep nát, ai cũng toát mồ hôi lo cho tính mạng người chạy xe, chắc là dữ nhiều lành ít rồi? Nếu không chết thì cũng bị trọng thương, khó thể bình an vô sự.

Nhưng thật không tưởng tượng được, cô tiểu thư bị xe tông kia, ngoại trừ đầu gối bị xây xát ra, còn lại thấy đều an toàn. Lần này cô bị một mẻ sợ đến hồn phi phách tán, mặt

trắng bệch, đứng chết sững bên lề đường, suốt cả buổi vẫn chưa nói được lời nào.

Nhìn cô an toàn giữa cảnh nạn tai ngàn cân treo sợi tóc, khác nào trong chết mà bỗng hồi sinh, gặp hung hóa cát, ai cũng ngạc nhiên lấy làm lạ. Mọi người nhao nhao hỏi cô:

– Lúc đó làm sao mà cô kịp thời nhảy thoát, có được phản ứng nhạy bén, nhanh lẹ, giỏi đến như vậy?

Cô thú thực là khi tai nạn kinh khủng xảy ra, cô sợ đến đờ mắt, á khẩu. Toàn thân cứng đờ, chỉ biết ngậy ra, nói gì đến chuyện ứng biến nhanh lẹ? Nhưng không hiểu tại sao ngay lúc đó bỗng có một sức mạnh vô hình khó diễn tả, đã nhanh chóng đem cô ra đến ven lộ an toàn, cứu cô thoát khỏi thảm nạn.

Có thể nói đây là một chuyện lạ ngoài sức tưởng tượng, khó hiểu, khó giải thích và suốt đời cô không thể nào quên.

Cô họ La

Một nữ hội viên họ La thuộc “Đội Xuân Phong Hoa Vũ” có người chị gái kết hôn chưa đầy năm. Anh rể cô làm tại hợp tác xã, vì đóng dấu bảo đảm cho nhiều người vay nợ, sau đó kẻ thiếu nợ trốn mất, sợ chủ nợ làm dữ, nên nửa đêm anh bỏ nhà trốn đi biệt tích.

Từ đó đến nay đã 8 năm. Con trai anh sinh ra cũng không biết mặt cha. Thấy đồ dùng đàn ông trong nhà, bé hiếu kỳ hỏi mẹ:

– Đây là đồ của ai, nếu là của ba, vì sao không về để gặp con?

Mẹ nó nghe rồi, chỉ biết thở dài. Để tránh phiền toái, khó xử, mỗi lần con hỏi, chị đều nói dối là cha nó ra nước ngoài làm việc, rất lâu mới có thể về nhà.

Nhưng thằng bé mỗi ngày một lớn, đối với những lời nói như thế nó chẳng còn tin, mẹ nó cũng cảm thấy càng lúc càng khó ứng phó, vì vậy lòng rất buồn.

Có lần, một thầy tướng từng phán như đinh đóng cột rằng số chị chỉ được một năm hôn nhân, sau đó cả đời sẽ sống cô quả. Chị nghe nói thế, càng thêm thương tâm thất vọng. Vì muốn chồng quay về đoàn tụ, chị không tiếc đi khắp nơi bái lạy khẩn cầu, xin cải số, song những cố gắng này hầu như vô hiệu.

La tiểu thư muốn giúp chị mình giải quyết nỗi ưu tư, để đưa cháu trai đáng thương sớm hưởng được niềm vui tình phụ tử, nên đã thay cháu làm việc thiện, trừ theo “Hành Thiện Đường” bố thí định kỳ cho cô nhi viện ra, cô La còn trường kỳ tham gia “Đội Xuân Phong Hoa Vũ” – xuất tiền mua sách thiện tặng cho các em nhi đồng nơi miền xa hẻo lánh

–

Sau khi cô La tham gia làm phúc được một năm, thì đứa cháu trai không những thành tích học tập tiến bộ hơn trước, mà một tối nọ chị cô còn nhận được tin của chồng. Anh đã gọi điện về nhà, khiến thân quyến đều mừng vì quá bất ngờ.

Rồi mấy tháng sau vị nam tử phiêu du nơi chân trời góc biển kia đã quay về đoàn tụ cùng vợ con.

Qua việc này, cô La phải thừa nhận, bình thường chịu khó làm phúc cho nhiều vào, cuối cùng sẽ sửa đổi được vận mệnh long đong, giúp cho một số ước nguyện có thể thành tựu.

Những kinh nghiệm kỳ diệu này, chỉ có người trong cuộc tự nếm, tự hiểu. Chính vì vậy mà có cảnh người tin, kẻ không. Đây cũng là tự nhiên thôi.

TÂM SỰ ANH KÝ GIẢ

Có lần ký giả X của một tờ báo lớn nổi danh, gọi điện cho tôi, anh nói tỉnh cờ mà gặp cuốn sách này, đọc rồi – lòng rất cảm động –

Anh bảo thời nay, hễ vừa mở báo ra xem, là thấy tùm lum chuyện: tham lam, bạo ác, đâm chém, cướp bóc, lừa dối, gieo vạ... toàn là những việc khiến người ta đau lòng. Các

bản tin tức luôn khiến người xem phải kinh tâm, thở dài mãi.

Nhưng đọc quyển nhân quả tôi viết rồi, ông cảm thấy rất an ủi. Vì xã hội chúng ta ngoài những khoảng tối hắc ám kia, vẫn còn có một mặt khác quang minh. Ngoài tà ác ra vẫn có một mặt khác thiện lương, nghĩa là thế gian hiện còn rất nhiều người âm thầm nhiệt tình hành thiện. Những nhân vật đáng kính này giống như những đóa sen thoát tục thanh tâm giữa cõi đời đầy bùn nhơ ô trọc, khiến ai biết tới phải phát sinh lòng kính phục ngưỡng mộ.

Anh nói vì muốn tận mắt nhìn rõ chân tướng, nên quyết định đi từ Đài Bắc đến Gia Nghĩa, ngoài việc gặp tôi ra, anh còn muốn thăm những nhân vật có thật trong sách nữa.

Hai ngày sau, ký giả X đến như đã hẹn. Gặp tôi rồi, ông trao đổi kiến giải và kể nhiều kinh nghiệm của mình.

Anh nói xưa nay anh chẳng hề tin ba cái thuyết nhân quả, nhưng nhờ mẫu thân anh luôn cảnh tỉnh nhắc nhở, thêm vào đó là những chứng kiến của tự thân. Nên hiện giờ anh không thể không tin. Phải thừa nhận là trên thế giới này thực sự có hiện tượng nhân quả báo ứng rất kỳ diệu.

Anh kể hồi nhỏ mình ngụ tại thôn Quyển, quen biết cả xóm. Nhờ chú ý quan sát tỉ mỉ, anh phát hiện ra rằng: Trong làng, hễ nhà nào ưa bài bạc, chẳng giữ khẩu đức, tiết tháo tồi tệ, tham lam phạm pháp, sống làm loạn đến gà chó

chẳng yên, thì sau này gia đình đó tan nát, khuynh gia bại sản, thậm chí không những họ thân bại danh liệt mà hàng con cháu cũng bị ảnh hưởng xấu lây.

Nghĩa là gia đình nào sống không đức hạnh thường rơi vào lụn bại và luôn có con cháu kém thông minh, thân tâm không kiện toàn, học biếng lười, dở dang. Bọn chúng nếu không lêu lổng ăn chơi thì cũng kết bè kết đảng, tiêm nhiễm thói du côn bất lương, bài bạc hút chích... cuối cùng đồng lao vào chỗ hiểm, đọa lạc lún sâu, vô phương tự cứu.

Còn nếu nhà nào có cha mẹ luôn biết giữ mình, hành theo chánh pháp, lấy đức dạy con, đem thân làm gương, bao dung hiền thiện, có nhân cách thanh liêm, phẩm hạnh tốt, hay tích đức làm phúc, âm thầm giúp người, nhiệt tâm phụng sự công ích... thì bảo đảm những gia đình này luôn có cha từ con hiếu, việc việc thuận lợi, đoản kết hài hòa, tận hưởng niềm vui gieo nhân hiền thiện. Hơn nữa con cháu họ hầu như đều xuất chúng, ưu việt hơn người, có thành tựu cực lớn.

Rồi anh kể về gia đình mình.

Màu thân anh rất tin Phật, bà ăn chay, siêng tụng kinh, thường nhắc nhở cả nhà mỗi khi hành xử phải nương vào thiện tâm, không được hại người lẫn vật. sống phải biết rộng lượng khoan thứ, giới nhân nhịn. Nhất là phải luôn luôn hành thiện, tích đức.

Nhờ vậy mà đến giờ các anh chị em trong nhà ông mới thu được quả lành. Sau khi tốt nghiệp đại học rồi, ai cũng tìm được việc làm tuyệt hảo. Đến khi ra riêng đều có thể mua được nhà tốt, kiếm được chỗ ở đắc địa, giao thông tiện lợi. Cư dân chung quanh nhìn thấy sự thành đạt của họ thấy đều hâm mộ.

Anh còn nói nếu mình mua, xài nhầm đồ bất nghĩa, (những loại do người chôm chĩa trộm cắp đem bán, hoặc kiếm lợi bằng hàng giả hàng gian) nếu không gặp cảnh của thiên trả địa, thì cũng lãnh lấy hậu quả bất lợi. Còn nếu như làm giàu bất chánh hay xài tiền không phải của mình, thì cũng gặp xui xẻo.

Có một việc khiến anh nhớ mãi, trọn đời khó quên, luôn lấy đó để răn mình. Chuyện như sau:

Lần nọ anh đi phỏng vấn thực tế và viết ra câu chuyện “Hiếu tâm đáng phục”. Sau khi bài đăng lên rồi, độc giả hưởng ứng nhiệt liệt, họ xúm nhau viết thư an ủi và gửi tiền tài trợ tới tấp cho gia đình hiếu tử là anh Sang. Khiến chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, anh Sang đã nhận được 80 vạn, sau đó tăng lên thành trăm vạn.

Gia đình anh Sang liền trích ra năm vạn đem biếu ký giả X để tỏ lòng tạ ân, xem như trả thù lao cho anh. Lúc đó ký giả cho rằng họ “phát” như vậy là nhờ công anh trợ giúp, nên cứ thản nhiên nhận tiền, chẳng chút áy náy xấu hổ.

Sau đó không lâu, ông Minh, một đồng nghiệp của ký giả cần tiền gấp, ký giả liền giới thiệu đến gia đình người con hiếu kia. Kết quả: ông Minh nhận được hai chục vạn.

Sau chuyện này không lâu, nhiều việc bất hạnh liên tiếp xảy đến với ký giả X, anh bị đả kích trầm trọng, suýt nữa thì mất việc.

Sau sự cố này, ký giả X hồi tưởng lại, tự kiểm điểm, cảm thấy vô cùng hối hận, anh hiểu là – rất có thể do trời cao đang khiển trách anh –

Trải qua bài học đó rồi, vị ký giả này thấm thía rằng: Bất kỳ ai cũng phải luôn cảnh giác cẩn thận, thường răn dè mình – ngàn vạn lần chớ nên làm điều thẹn với lương tâm, cũng đừng làm gì quá phận – Nếu không, sẽ có ngày chuốc lấy ác quả, nhận chịu báo ứng, tới chừng đó thì có hối cũng chẳng kịp.

NHÂN QUẢ THÚ VỊ

Trừ những câu chuyện tôi thấy nghe tường thuật lại, gần đây khi đọc sách, báo tôi cũng phát hiện nhiều điều thú vị về nhân quả.

Chẳng hạn như vào một tối tháng 6 năm 83, ở Texas nước Mỹ có một vị Trưởng tuần tra công lộ, tên Fobih (Phúc Tỷ),

thấy một xe hàng chạy phạm luật trên đường siêu tốc, ông liền lái mô tô đuổi theo, ai dè không cẩn thận nên ông gặp tai nạn, chân bị thương nặng, máu tuôn xối xả và ông ngất đi, nằm dài trên vũng máu.

Một tài xế thấy vậy liền dừng xe, giúp cầm máu cho ông, nếu như không băng bó kịp mà cứ chờ cho tới khi xe cứu hộ tới thì nạn nhân do bị mất máu quá nhiều e có thể tử vong.

Năm ngày sau, Fobih đã bình phục và ngay lúc đang tuần tra thì ông nhận được thông báo khẩn cấp, nói trên đường số 80 xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng.

Fobih vội đến hiện trường, thấy một người đang nằm hôn mê bất tỉnh trong xe. Do động mạch đùi phải bị đứt, máu tuôn không dứt. Fobih vội băng bó cầm máu cho nạn nhân. Sau đó nhìn kỹ, thì phát hiện người bị thương chính là ân nhân đã từng cứu ông mấy hôm trước. (Độc giả có thể xem trong “Đàm kỳ thuật dị” trang 63) để kiểm chứng).

Ngày 7 tháng 4 năm 1985, nhật báo “Dân Chúng” đăng một chuyện cảm động, ở Gia Nghĩa cô Lý tiên sinh hơn 10 năm nay âm thầm hành thiện. Mỗi lần thấy báo đăng tin những người bất hạnh, ông thường ẩn danh gửi tiền tài trợ. Có lần con cháu một gia đình láng giềng nghèo ở phía sau mặc dù có đạo đức và học vấn kiêm ưu, đã thi đậu vào trung học công lập Gia Nghĩa rồi nhưng không có tiền để học.

Lý tiên sinh biết được, sau đó liền ẩn danh tài trợ hằng tháng cho đến khi em ấy tốt nghiệp đại học. Sinh viên này sau đó được bộ giáo dục cấp học bổng qua Mỹ du học, cuối cùng vinh dự lấy bằng tiến sĩ Luật, hiện nay đã về nước phục vụ tại trường.

Lý tiên sinh không chỉ giúp một người mà giúp rất nhiều sinh viên bất hạnh. Những tài trợ âm thầm trường kỳ của Lý tiên sinh, đã hỗ trợ đào tạo nuôi dưỡng anh tài không ít, thật là công đức vô lượng.

Bình thường ông sống rất cần kiệm, có lần một người bạn ghé thăm nhằm lúc ông ăn tối, thấy thức ăn ông chỉ toàn là cơm rau đạm bạc, người bạn này bất giác rơi lệ. Không ai tin ông sống cực kỳ tiết kiệm, khắc khổ nhưng lại rộng tay trường kỳ cứu giúp người như thế.

Có lẽ nhờ Lý tiên sinh bình thường ưa tạo phúc bố thí, có nhân cách phẩm hạnh tốt, nên ba đứa con ông học vấn và nét hạnh rất ưu tú, tất cả đều đỗ đạt thành tài.

Đọc sử gần đây chúng ta thấy nhân quả báo ứng phi thường rõ rệt, thí như trăm năm trước người Anh đem một lượng nha phiến lớn vào nước Tàu, tàn hại sức khỏe đồng bào Trung quốc. Thì giờ đây, trăm năm sau, nhiều tập đoàn buôn lậu lại vận chuyển số lượng nha phiến lớn từ Á sang Anh, khiến dân nước họ gánh phải báo ứng. Đây gọi là công nghiệp nên bị lãnh chung.

Trước khi kết thúc, tôi xin kể cho độc giả nghe một câu chuyện có thực để thấy cuộc sống I-hê-m ý nghĩa

Câu chuyện bắt đầu từ một người nông dân nghèo tên Fleming ở Scotland.

Một ngày nọ ông đang làm việc để nuôi gia đình, thì bỗng nghe tiếng kêu cứu từ cái đầm lầy gần đó.

Ông vội chạy đến nơi thì nhìn thấy một cậu bé bị sa lầy trong ao, sinh ngạt đến đầu, cậu đang giãy giụa gào khóc.

Người nông dân liền cứu cậu bé.

Hôm sau, một cỗ xe sang trọng đi tới căn lều Fleming. Một quý ông ăn mặc sang trọng bước ra, tự giới thiệu mình là Randolph Henry Spencer Churchill, cha của cậu bé được cứu sống, ông ta nói:

-Tôi đến để cảm ân và hậu tạ anh đã cứu mạng con trai tôi!

Fleming đáp:

– Không có chi. Đây là chuyện nên làm và ông không cần phải hậu tạ, thưởng công. Tôi không nhận đâu!

Ngay lúc đó, cậu con trai khoảngio tuổi của Fleming bước vào.

Ông nhà giàu hỏi:

– Đây là con anh phải không?

– *Vâng, Fleming trả lời đầy tự hào.*

Vậy thì cho phép tôi đề nghị thế này. Hãy để tôi chu cấp việc học cho con trai anh hết như tôi đã lo cho con trai mình. Nếu con trai anh giống tính cha nó thì tôi tin rằng ngày sau cậu sẽ trở thành một người mà cả hai chúng ta đều hãnh diện.

Anh nông dân nghèo đồng ý.

Thế là từ đó cậu con trai của Fleming được theo học tại những trường danh tiếng và tốt nghiệp đại học y Sainte-Marie ở London.

Nhờ có hoài bão lớn lao, không ngừng phấn đấu. Cuối cùng tài năng của cậu được cả thế giới công nhận – Cậu chính là bác sĩ lừng danh Alexander Fleming. Vào năm 1927, đã chế ra thuốc kháng sinh Pénicilline

Vài năm sau, con trai của quý ông được cứu sống khỏi đăm lây ngày xưa bị bệnh viêm phổi, chính nhờ có thuốc pénicilline mà được cứu sống. Tên cậu là Winston Churchill, sau này là thủ tướng trứ danh nước Anh.

Điều thú vị là Ngài Winston Churchill và bác sĩ tài danh Alexander Fleming là đôi bạn rất thân của nhau trong suốt cuộc đời.

Bác sĩ Alexander Fleming mất năm 1955 tại London ở tuổi 74 và Thủ tướng Winston Churchill mất năm 1965 ở tuổi

91 tại London. Cả hai ông đều yên nghỉ trong cùng một nghĩa trang.

Điều này chứng minh rằng:

«Hành thiện sẽ gặp thiện báo. Tất cả những gì ta cho ra đều sẽ nhận lại». Vì vậy đừng quá coi trọng đồng tiền, mà hãy tô bồi phẩm hạnh, đạo đức, vi đức hạnh và lòng tốt của bạn sẽ tạo ra thiên đường cho chính bạn và người chung quanh.

Hãy gửi cuốn sách này đến tất cả bạn bè. Cầu mong cuộc sống tất cả chúng ta sẽ tốt đẹp, tươi sáng hơn.

Vân Hạc

Tự thuật của nhiều tác giả

TÂM THÀNH GỬI TRAO

Nhân quả báo ứng chân thật không dối, như bóng tùy hình, xin lấy chuyện của tôi làm gương cảnh tỉnh thế nhân

Tôi năm nay 33 tuổi, học phật pháp gần 6 năm nay, quay đầu nhìn lại thuở 30, tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Câu chuyện của tôi là như thế này, mười năm trước tôi công tác tại (Hải-lạp-nhĩ) Mông cổ, nơi đó là đại thảo

nguyên nổi danh. Tôi chưa hiểu đạo, rất ưa đi săn. Bây giờ nghĩ đến thật là tội lỗi.

Lúc đó nhà chúng tôi rất giàu có, thịnh vượng nhưng sau này dần dần suy vi. Bây giờ tôi mới hiểu ra nguyên nhân chính là do ác nghiệp sát sinh.

Những loài phi cầm điều thú chết dưới tay tôi nhiều không nhớ nổi. Tôi bắn rất chuẩn, hễ săn được mồi mà ăn không hết, thì tôi đem tặng cho bè bạn. Đến sau này tôi đi săn không phải vì muốn ăn thịt chúng, mà vì săn riết thành nghiện. Lúc đó tôi ác đến nỗi rất thèm nghe âm thanh viên đạn xuyên qua thân thể động vật... ôi! giờ nhớ lại cảm thấy mình thật tội lỗi!

Tháng 5/1997 tôi kết hôn, vợ tôi không được khỏe lắm. Năm đó nàng mang thai. Lúc sắp sinh vợ tôi đi bệnh viện khám, bác sĩ bảo thai nhi chín phần mười là dị dạng. Tin này đối với tôi như sấm nổ giữa trời quang, thật không chịu nổi. Tôi thậm trách trời cao sao đối với tôi bất công như thế? Trong khi các bạn đồng kết hôn như tôi ai cũng sinh con đáng yêu mạnh khỏe dễ dàng, vì sao chỉ riêng mình tôi gặp xui xẻo? Lúc đó tôi không hề biết đến chuyện nhân quả báo ứng.

Sau này do người thân làm áp lực, chúng tôi quyết định loại bỏ đứa bé ngay ngày nó sinh ra ... Khi đó vợ tôi nằm tại phòng sinh đau đớn rên la, (bây giờ âm thanh đó như vẫn còn vang rõ bên tai tôi), lúc ấy tâm tư tôi vô cùng thống

khô, tôi đi qua đi lại nơi hành lang bệnh viện, miêng luôn niệm: “Án ma ni bát di hồng!” Hồi đó tôi chỉ biết có mỗi một câu này liên quan đến Phật, trong tâm thầm nghĩ muốn siêu độ đứa bé đáng thương, tôi vẫn còn rất mê muội, không hề biết đây chính là sự trừng phạt báo ứng dành cho những tội ác của mình, tôi đi hết lầm lỗi này đến lầm lỗi khác, tội chồng thêm tội, khó tha thứ...

Đứa bé sắp sửa sinh ra đã bị đoạn mạng, tôi trong cơn bi thống vẫn còn an ủi là mình may mắn, vì nếu quái thai này sinh ra, thì tương lai của tôi rất thảm (may là để nó ra đi). Tôi nhớ hôm ấy là rằm tháng 7 âm lịch – ngày lễ cô hồn theo truyền thuyết nhân gian –

Sau này, cuộc sống chúng tôi không hề vì vậy mà cải thiện, công việc tôi làm ngày càng thất bại, bao toan tính đều hóa thành bọt sóng.

Tiền tôi đổ vào đầu tư chưa đầy mấy năm đã lỗ sạch, những khổ đau này đều là báo ứng trừng phạt tôi.

Một lần lên xe hỏa vào nam, tình cờ tôi gặp một phái đoàn đi dự đại lễ ở Cửu Hoa Sơn, nhờ họ mà tôi hiểu được Phật pháp. Các cư sĩ triều sơn này đối với tôi đặc biệt nhiệt tình, họ giảng giáo lý cơ bản cho tôi nghe, tặng tôi mấy cuốn sách Phật để tôi nghiên cứu cho thông. A Di Đà Phật! xin cảm tạ các thiện tri thức đó, giúp tôi trong biển khổ mê muội có được ngọn đuốc sáng soi đường. Xin chân

*thành.đảnh lễ Phật Pháp Tăng, đảnh lễ chư thiện tri thức...
Từ đó tôi bắt đầu nghiên cứu Phật pháp...*

Nhưng tôi chưa thực sự hiểu sâu, chỉ mới biết bề ngoài, học trên da cạo cọt, nên vẫn không hiểu hết sự khốc hại của nhân quả báo ứng, chưa cần thận khi gieo nhân.

Nhưng tốt một điều là hằng ngày tôi chịu kiên trì niệm Phật, có lẽ nhờ oai lực đức Phật từ bi, tôi gặp may mắn và cuộc sống bắt đầu đi lên. Đúng là “niệm một câu Phật tội diệt hà sa”. ^

Năm 2002, vợ tôi mang thai lần 2, vì ám ảnh chuyện xưa, hằng tháng vợ tôi đều đi bệnh viện kiểm tra, lần nào kết quả cũng bình thường.

Lúc đó tôi vui lắm, thậm nghĩ lần này mình thực sự được làm cha rồi. Lúc sắp sinh, vợ tôi đi kiểm tra lại thì... trời đất ơi! Kết quả giống như hồi xưa, định mệnh lại giáng cho tôi một đòn choáng váng, khi nghe bác sĩ chẩn đoán: – “Có thể thai nhi bị liệt não”... lòng tôi đau đớn nát tan, tim muốn vỡ. Ôi! Nhân quả oan nghiệt cứ đeo đẳng, chẳng dễ hóa giải.

Lần này tôi quyết định, bất kể đứa bé hình dạng thế nào, tôi vẫn cho sinh nó ra, có lẽ nhờ tôi Chơn thành sám hối và thấy tôi chẳng đành lòng phá, ý niệm này đã trấn an được tinh thần hoảng hốt của vợ tôi, giúp nàng đủ bình tĩnh đi tới bệnh viện lớn ở thành phố khám kiểm tra lần cuối. Trên

đường chúng tôi đều không nói gì, tôi âm thầm niệm thánh hiệu Quan Thế Âm Bồ-tát. Vào bệnh viện tỉnh, tôi vội tìm thẳng bạn thân cũng là bác sĩ giỏi đang đảm nhiệm giảng dạy trong bệnh viện, nhờ nó đích thân kiểm tra cho vợ tôi.

Ngồi tại phòng chờ trong lòng tôi thấp thỏm lo âu. Nửa tiếng trôi qua... thấy vợ mình từ phòng khám bước ra mỉm cười, tôi hiểu đó là điềm lành, nghĩa là đứa bé đã được Bồ-tát từ bi gia hộ (không hề chl rồi), tôi mừng đến muốn nhảy lên. Nhất định là Bồ-tát Quan Âm đã cứu giúp tôi. Nhưng tôi còn ngu si, vẫn đưa vợ đi ăn món thịt chó đại bổ có tên “Vương ký đại cốt đầu”, lúc đó tôi vẫn chưa ăn chay.

Đứa bé bình an sinh ra, người nhà mừng quá trời, tất cả cùng hân hoan đón chào cục cưng bé bỏng.

Tiệm buôn nhỏ của tôi công việc ngày càng phát tốt. Hằng ngày tôi kiên trì niệm Phật và niệm mãi. Tôi tụng Tâm Kinh, sao chép Tâm Kinh. Một hôm tôi bỗng nhận được điện thoại người mời lãnh công việc mới, được cấp trên sắp cho chỗ làm ngon, có địa vị. Chỗ làm này nhiều người khao khát nhưng không với tới được.

Thế là tôi rời nhà, hoàn cảnh thay đổi, bận rộn công tác. Dần dần tôi niệm Phật lơ là, do có công ăn việc làm quá tốt, vận số đang lên, tôi bắt đầu hưởng thụ, ngày ngày nhậu nhẹt say sưa đưa dân đến truy lạc.... tôi quen thêm một phụ nữ và cô này có thai. Tôi lại phạm tội sát sinh, bởi cô gái này vì tôi mà phải phá thai.

Sau đó nhiều người biết chuyện, họ mách ban lãnh đạo, tôi bị cách chức, đuổi việc. Do tôi không giữ gìn nhân cách làm khổ cô gái nọ, đồng thời cũng âm thầm làm tổn hại tâm tư vợ tôi, bây giờ kể ra tôi rất hối hận, vì không biết trân quý phúc báo hiện có.

Để tránh dư luận chê bai, tôi đem gia quyến đi xa, đến nơi khác mưu sinh. Tôi nghĩ sẽ làm lại từ đầu. Người ta nói: “Quay đầu là bờ”, nhưng thực tế đâu có dễ như vậy. Một khi đã tạo lỗi, thì tôi phải chịu trách nhiệm. Vợ tôi bề ngoài tỏ ra tha thứ, nhưng trong tâm vẫn còn chất chứa nhớ mãi.

Tôi biết, tất cả là do tôi làm tổn thương nàng, cho nên đối với cách hành xử, ngôn ngữ lạnh lùng của nàng, tôi một bề nhẫn nhịn. Đây chính là hậu quả của cuộc sống lỗi lầm thiếu tự chủ (chịu theo tâm xấu) của tôi, khi quả báo đến, tôi không thể trốn tránh mà chỉ có dũng cảm đón nhận, vì tất cả đều do tôi tạo ra. Lúc này tôi hiểu sự trừng phạt của nhân quả báo ứng là chơn thật bất hư, nên tâm lý có sự chuẩn bị tốt, chấp nhận mọi trừng phạt

Tôi quyết tâm sửa đổi, nguyện bước ra khỏi mê vọng, tôi nhớ lại Phật, Bồ-tát đã từ bi năm lần bảy lượt cứu giúp tôi, cho tôi nhiều cơ hội, nhưng ngày trước tôi quá u mê, chẳng biết hối cải, bây giờ có hối cũng muộn màng...

Để chuộc tội và giúp cho bao người đang dần co trong cảnh đời điên đảo u mê hiểu rõ uy lực nhân quả báo ứng, chịu lắng nghe Phật, Bồ-tát dạy dỗ và cảm được lòng từ bi

của các ngài, tôi đã lập một trang net phổ biến Phật pháp tên “Vĩnh hằng gia viên” Tôi cũng hằng cầu siêu cho những oan hồn “oán thân trái chủ” từ vô thủy kiếp tới nay đã chết vì tôi. Hi vọng họ có thể lắng nghe Phật pháp, hóa giải cừu hận, vãng sinh Tây phương. Trang web này nói kết rất nhiều mục, cùng đàm đạo trao đổi về mọi vấn đề liên quan Phật pháp với mọi người.

Có lẽ là mệnh vận an bài, trang Net này là đạo tràng tốt, nhờ đây mà tôi học thêm nhiều điều hay với bao người, cùng tuyên dương Phật pháp chánh tín. Cũng nhờ đó mà tôi gột dần mê muội u tối, hiểu biết Phật pháp sâu hơn. Toàn tâm toàn ý y giáo phụng hành, noi theo bản nguyện từ bi trí huệ của chư Phật Bồ-tát.

Tôi tuy niên kỷ không lớn, nhưng bệnh hoạn dầy dầy, bị chứng đau bụng thống thiết suốt 20 năm nay. Có thể nói là nửa đời trước của tôi luôn vật lộn với bệnh khổ. Hồi 6 tuổi, tôi chơi đùa không cẩn thận, bị té ngã trọng thương đến lá lách dập rách. Lúc đó điều kiện trị bệnh chưa đạt, phẫu thuật rất thiếu vệ sinh. Sau khi mổ còn di chứng tắc ruột, mỗi tháng tôi luôn bị lên cơn đau bụng, lúc bệnh phát thì đau tới một giọt nước cũng không thể nhấp môi, ăn gì cũng bị ói ra, ói đến mặt xanh. Cảm giác ấy thật là đau tận xương tủy, sống không bằng chết, chẳng khác gì chúng sinh thọ cực hình trong địa ngục.

Năm 14 tuổi, có lần tôi bệnh nặng, thôi thì đủ kiểu: bụng không thông, còn phải phẫu thuật để tách ruột kết dính.

Mồ xong, tưởng đã vượt qua cửa ải, ngỡ là từ đây mình có thể vui sống như bao người bình thường. Nào ngờ, sau khi mổ được mấy tháng thì một cơn đau chí tử lại xuất hiện, đi khám thì bác sĩ nói đây là di chứng khó tránh của hậu phẫu, bởi khoang bụng một khi bị mổ ra, ruột chẳng ổn định như xưa, bệnh trạng tôi cũng không chắc chắn trị khỏi.

Nhờ tụng kinh Địa Tạng, tôi hiểu lý nhân quả báo ứng và hoát nhiên tỉnh ngộ. Hèn gì mà hồi xưa, những lúc bị bệnh nặng, tôi thường mơ thấy mình là một sĩ quan, đang hăng hái xung phong vây hãm chiến trường thì đột nhiên bụng bị trúng đạn. Tuy là cảnh mộng nhưng cảm giác đau nơi bụng xuất hiện rất thật, khiến tôi đau đớn thống khổ tận cùng. Tôi biết chắc chắn kiếp trước mình là lính, tại chiến trường đã bắn giết rất nhiều người, cơn đau này chính là báo ứng, cộng thêm những tội sát sinh trong hiện tại, những đau đớn tôi đã gieo rắc cho loài vật, khiến thân thể tôi luôn bị bệnh đau dầy vò hành hạ, thống khổ triền miên, không bút mực nào kể hết.

Tôi bắt đầu trầm tư, nghiền ngẫm, tự kiểm tất cả lỗi của mình. Tôi nhớ đến chuyện ông Liễu Phàm(12) và hiểu rằng số mệnh có thể cải đổi, nếu mình chịu bỏ ác hành thiện, chịu tô bồi đức hạnh, tu sửa thân tâm. Và tôi quyết định thay đổi.

Ngày 15/7/2006 tôi khởi sự tu sửa, nguyện phát Bồ-đề tâm, ăn chay suốt đời, thành tâm ăn năn sám hối những tội ác dầy dầy mình đã tạo. Tinh tấn niệm Phật, tụng kinh, lễ vạn

Phật. Tôi biết tội mình khó tha thứ. Tôi nghĩ ngoài việc tu ra, không còn cách nào khác giúp tôi gột sạch tội lỗi.

Kể từ đó tôi ăn chay giữ giới, phóng sinh, tinh tiến niệm Phật, ngày qua ngày cứ như thế. Thật đáng kinh ngạc và vui mừng, nhờ nương⁶ vào uy lực Phật, Bồ-tát, các chứng bệnh của tôi dần khỏi hẳn.

Hồi xưa chỉ cần ăn muộn một chút, ăn rau cứng một chút, hoặc chân tôi bị lạnh một chút, thì cơn đau phát tác ngay. Tất cả chứng bệnh đau thống khổ hành thân triền miên từng ám ảnh tôi nặng nề suốt 20 năm qua, nay nhờ uy lực của chư Phật Bồ-tát từ bi gia hộ mà tan biến hết. Kết quả đáng mừng này chính là nhờ tôi biết tu hành, hối cải, sửa tâm thiện lành... Việc tu tâm sửa tánh của tôi cũng ảnh hưởng đến cả gia đình, khiến cuộc sống trong nhà trên dưới trở nên thuận hòa. Tôi luôn cẩn trọng gìn giữ đức hạnh, hành xử theo trí tuệ và lòng từ bi mà chư Phật Bồ-tát hằng khuyến dạy.

Ngày nào tôi cũng hồi hướng công đức tu đến các vong linh từng bị tôi giết hại, đến gia đình, đến thân quyến và tất cả chúng sinh. Vợ tôi mấy lần bệnh nặng suýt vong thân, lúc đó tôi trang trọng phát nguyện tụng 100 bộ Địa Tạng, 100 bộ Kim Cang cho vợ, nguyện nài thân thể khang kiện, cầu cho các oan thân trái chủ (từ vô số kiếp của nàng đến nay) sớm được vãng sinh Cực Lạc, viễn ly ác đạo.

Tôi nguyện cầu vợ tôi bình an và hứa sau khi nuôi dưỡng con cái thành nhân rồi, tôi sẽ xuất gia tu để trên thì báo đáp từ ân, dưới cứu ba cõi vĩnh viễn thoát khổ luân hồi.

Nhờ đạo tâm kiên cố và sự hành trì đầy niềm tin của tôi mà vợ tôi đã vượt qua mọi khổ nạn.

Tình thương của tôi đã chuyển hóa và đem lại ảnh hưởng tốt cho gia đình. Chư thánh nói: “Hành thiện to lớn nhất là chân thành ăn năn hối lỗi, dứt trừ điều ác, tu sửa bản thân”. Tôi đã thực hiện đúng như vậy và nếm quả hạnh phúc ngay trong hiện đời.

Tám lòng tri ân tôi dành cho Tam bảo thật chẳng biết nói sao cho xiết, vì những ngữ ngôn văn tự lúc này bỗng trở thành rỗng suông, vô nghĩa. Tôi chỉ biết dùng tâm mình xưng tán Phật, Bồ-tát, dùng miệng mình để khuyên lơn nhắc nhở bằng hữu, và kể ra câu chuyện bản thân để cảnh giác thế nhân về nhân quả báo ứng, hi vọng nó sẽ đem đến ích lợi cho nhiều người.

Tôi tin nhân quả báo ứng có thật không dối, như “bóng theo hình”. Câu nói: “Trên đầu ba thước có thần minh” quả rất hay. Vì từng lời, từng cử động, từng hành vi của bạn đều có một đôi nhãn quang vô hình đang nhìn thấu, đang ghi chép. Bạn có thể tránh được luật pháp, nhưng không tránh được báo ứng sát sao của nhân quả. Vì vậy tôi xin mọi người hãy tuyệt đối cẩn thận khi gieo nhân. Hãy lựa nhân tốt mà gieo, bởi một khi đã phạm lỗi tạo ác, thì

cuộc đời bạn sẽ không có được may mắn hạnh phúc. Hi vọng mọi người đều xem gương tôi mà hành thiện bỏ ác.

Những điều tôi kể ra là có thật. Hi vọng các bạn xem bài viết này, biết sửa lỗi, chân thành tu tỉnh. Dù là bạn tu pháp môn nào, chỉ cần bạn có lòng thành thì có thể chuyển khổ thành hạnh phúc. Tôi hi vọng câu chuyện này được chuyển tải đến cho mọi người cùng biết, đề cảnh giác thế nhân.

Cư sĩ Trí Thuận -9:51 tối 28 tháng chạp năm 2007

SĂN LINH DƯƠNG

Tôi rất thích đi săn. Hôm nọ chúng tôi tổ chức đi săn Linh dương. Linh dương hình dáng giống sơn dương nhưng chúng nhảy giỏi hơn. Một con Linh dương trưởng thành cân nặng khoảng 30 kg, tính rất hiền nên các tay thợ săn rất thích săn chúng.

Lần đó, phát hiện ra nơi có đàn linh dương đang cư trú, đội săn bắn của tôi âm thầm bao vây, ra sức dồn hơn 60 con linh dương đến bờ vực gần vách núi cao. Chúng tôi tính toán làm thế này sẽ khiến bầy linh dương không còn đường tháo lui, bắt buộc phải nhảy xuống vực chết, như vậy chúng tôi đi săn vừa thành công mà không tổn hao đạn, tên.

Thật ngoài sức tưởng tượng, 30 phút sau khi đám linh dương biết mình đã bị chúng tôi bao vây rồi, thì một con linh dương đực bỗng kêu to một tiếng, lập tức bầy linh dương tách ra thành hai: một nhóm già và một nhóm trẻ hẳn hoi.

Bối cảnh này làm chúng tôi ngạc nhiên, không hiểu sao chúng lại tự động chia nhóm ngộ như vậy?

Lúc đó, một con linh dương đực từ trong nhóm già đi ra, lông nó phủ dài xuống ngực, mặt hiện nhiều nếp nhăn ngang dọc, hai cái sừng đã bị mòn. Thoạt nhìn thôi cũng đủ biết con linh dương này già lắm rồi. Cụ linh dương này tự đi ra đứng đằng trước, phóng tia nhìn về nhóm trẻ, kêu một tiếng “be” oai vệ.

Một con linh dương trẻ liền đáp ứng, bước ra. Thế là cặp linh dương một già một trẻ này tiến thẳng về phía vực thẳm đoạn mệnh.

Chúng lui lại vài bước, rồi đột nhiên con linh dương trẻ chạy như bay về trước, cụ linh dương cũng chạy theo.

Con trẻ chạy đến sát bờ vực, nhún mình một cái nhảy lên cao để vượt qua, con già cũng nhún mình nhảy theo. Tuy thời gian chúng nhảy có trước sau, nhưng thế nhảy khác nhau. (Trẻ cao già thấp). Nhìn cảnh này tôi rất kinh ngạc, tự hỏi: “Lẽ nào khi chết chúng cũng rủ nhau ra đi từng đôi hay sao?” ... Nhưng xét độ rộng của vực thẳm, tôi nghĩ:

“Trừ phi có cánh chúng mới bay thoát qua khỏi để đáp xuống nơi bờ bên kia”.

Tôi nhìn lom lom vào đôi linh dương đầu tiên, con trẻ nhảy lên cao độ 5-6 mét thì rớt xuống, Tôi nghĩ: “Nhiều nhất là vài giây, nó sẽ rơi xuống vực thoi”. Nhưng con già, bằng kinh nghiệm và kỹ thuật điêu luyện, lúc nhún mình nó đã nhảy ở độ thấp hơn, rất hay và kịp thời gian đủ để đem lưng mình làm điểm đáp tạm cho con trẻ (khi rơi xuống nhờ có lưng con già làm nền con trẻ có thể chạm chân, nhấn vào đây để lấy đà nhảy lên, bay qua bờ bên kia vực an toàn). Con già đã canh thời gian thật chính xác đủ để giúp cứu mạng con trẻ.

Cứ thế, các con linh dương đi từng cặp đến cạnh bờ vực và chia nhau nhảy, bốn móng chân của các con trẻ lần lượt đập mạnh trên lưng của những con già, nhờ vào điểm tựa tạm thời này mà chúng nhún mình bay thẳng qua bờ bên kia. Các con linh dương già bị sức mạnh các con trẻ nhấn trên lưng làm chúng rơi nhanh xuống vực chết thảm thương. Còn các con trẻ nhờ nhấn vào lưng con già mà có thể nhảy lên lần hai, tuy độ xa không bằng cú nhảy đầu, độ cao cũng chỉ bằng phân nửa lần trước, nhưng đủ giúp chúng vượt qua bờ vực rộng hai mét.

Trong nháy mắt các con linh dương trẻ đã rơi xuống bên kia bờ vực, chúng mừng rỡ kêu lên một tiếng “be” và chạy trốn mất hút. Chúng đã nhảy lánh nạn thành công.

Nhưng nhìn cảnh tượng từng đôi linh dương một già một trẻ nhảy cứu nhau ngoạn mục, vẽ thành hình những đường cong trên không – Khi con trẻ đáp qua bờ an toàn là lúc con già rơi xuống thịt nát xương tan.

Chúng tôi không ngờ ngay giây phút đồng loại sắp tuyệt diệt thì đàn linh dương đã nghĩ ra cách bảo tồn nòi giống, những con già lại dũng cảm hy sinh tính mạng cho lớp trẻ được sinh tồn.

Chứng kiến cảnh này, tâm háo hức săn bắn của tôi nguội lạnh, thay vào đó là niềm xúc động cảm phục. Tôi không thể nào tưởng tượng được rằng trong thế giới loài vật lại có cảnh tượng này –

Những con linh dương già quá dũng cảm, quá anh hùng! Chúng cam tâm tình nguyện chọn lấy cái chết cho mình để mở ra đường sống cho thế hệ trẻ.

Từ đó, tôi bỏ hẳn thú săn bắn và thề không bao giờ sát sinh, vì khi tận mắt chứng kiến cảnh chết vô cùng bi tráng này, lòng tôi chấn động khôn xiết.

Đôi lúc tôi nghĩ nghĩ về cảnh này, chưa chắc con người đã hơn chúng. Lòng đầy hổ thẹn và xúc động, tôi thề không bao giờ sát hại một con vật nào, cho dù là một sinh mạng rất nhỏ. Ngược lại tôi nguyện sẽ hết lòng bảo vệ chúng. Phật nói: “Tất cả chúng sinh đều có Phật tính” quả không sai.

Và tôi đã phải nhỏ nước mắt khi chứng kiến đức hi sinh cao quý ẩn trong hình hài những con vật.

Cái chết anh hùng của đám linh dương già làm rung động tận nơi sâu thẳm trong lòng tôi. Giúp tôi có thể trường trai và giữ giới không sát sinh nghiêm ngặt...

TÂM SỰ NGƯỜI MẸ

Tôi kết hôn được mấy tháng thì có thai. Lúc đó do chưa hiểu Phật pháp, chẳng biết nguy hại của báo ứng nhân quả. Xét thấy kinh tế lúc này chưa đủ để nuôi con nên tôi đã phá thai.

Sau đó, công việc làm ăn dần phát, kinh tế khá khả, tôi lần lượt cho ba đứa con chào đời.

Tới khi mang thai đứa thứ tư, tôi hoàn toàn không vui vì bị vỡ kế hoạch, do đã ngừa nhưng lại có thai ngoài ý muốn, thế là tôi bèn đi phá thai, tạo thêm tội lần nữa!

Sau đó, bạn bè rủ tôi đi chùa, tôi được may mắn nghe giảng pháp, tôi phát tâm học Phật và tập tu, sám tụng theo thời khóa hằng ngày. Từ đó tôi nguyện hành thiện, dứt ác như lời Phật dạy. Sau khi tự kiểm, tôi thấy mình đã tạo tội nặng – Hai lần phá thai ngày xưa đem đến cho tôi nỗi ân hận không nguôi –

Bây giờ tôi đã ngoài 50. Năm ngoài đi khám bệnh bác sĩ nói tôi bị ung thư vú. Tôi biết đây là báo ứng, là ác quả đã tới do nhân giết hại bào thai, bây giờ tôi chỉ có bình thân thọ nhận. Tất cả công đức tu tôi xin hồi hướng cho các vong thai chết oan, vì chúng tạo mọi điều thiện, tôi cầu chúng được sinh vào cõi lành.

Chính nhờ học Phật pháp, nương vào sự gia bị của chư Phật Bồ-Tát, tuy tôi mắc bệnh ung thư nhưng không bị hành hạ đau đớn, cho đến lúc bị giải phẫu mổ xẻ, tôi cũng chẳng thấy đau. Hơn một năm nay, tôi sống an lạc. Có lẽ nhờ tôi biết ăn năn sám hối, tu bồi đức trí, nên dù bị trả quả vẫn không đau đớn. Tôi rất biết ân chư Phật Bồ-Tát!

Còn em gái tôi là Vy không được vậy. Chồng nó làm ở nước ngoài. Nó có công việc tốt, rất bận rộn nên không có thời gian chăm sóc con cái. Khi Vy chuyển bụng sanh đứa thứ hai, chồng nó vắng nhà, đứa bé sinh ra là trai. Do Vy không hiểu Phật pháp, nó không vui và cảm thấy đứa con này đem đến nhiều chướng ngại, nếu nuôi sẽ chuốc phiền rộn và choáng mắt thì giờ không ít. Thế là Vy chẳng thèm bàn tính với chồng, nó nói với bác sĩ là nó không muốn có đứa con này. Vị bác sĩ cũng rất dạn tay và bạo gan, ông đồng ý giúp nó hại chết hài nhi. Vì mê muội, Vy đã tạo trọng tội sát nhân. Đến lúc phúc hết thì họa tới, kết quả: vừa tròn 55 tuổi thì Vy bị ung thư vú. Tuy đã phẫu thuật, xạ trị hóa học, chạy chữa đủ cách, Vy vẫn qua đời. Ngoài tội phá thai, em gái tôi bình thường cư xử tốt với mọi người. Vì vậy khi nghe

nó bị ung thư, ai cũng ngạc nhiên. Nhưng nhân quả báo ứng luôn sát sao, nó đến không hề thiên vị ai!

Vì vậy, tôi muốn nhắn nhủ các chị em phụ nữ rằng, khi đã mang thai, xin đừng sợ phiền ngại nhọc, bạn phải có trách nhiệm sinh con cho đàng hoàng và hãy dốc sức nuôi dạy chúng chu đáo đến thành nhân. Cũng đừng lo kinh tế không đủ, vì mỗi đứa con đều mang theo phước báo riêng của chúng.

Còn nhỏ Ngọc Thu bạn thân tôi, nó có nghề nghiệp ổn định, tánh tình nhu mì ôn thuận. Do không biết đạo, chẳng hiểu Phật pháp. Thu đã phá thai rất nhiều lần, về sau nó bị chứng ung thư, khắp thân nổi đầy cục bướu, hành nó đau đớn khổ sở khôn xiết, bệnh ngày càng nặng, các bác sĩ đều bó tay, thu qua đời lúc 45 tuổi.

Sau khi học Phật pháp, hiểu rõ nhân quả, tôi mới biết phân biệt tà chánh đúng sai. Nếu tôi sớm biết Phật pháp, tôi đã không tạo tội và không để cho bạn bè, thân quyến mình tạo tội. Tôi thấy ăn chay rất có ích, giúp thân tâm trong sạch, dục niệm giảm. Còn ngược lại, ăn mặn thì dục niệm nặng, thân trược, tiết dục chẳng dễ. Tôi muốn nói với các bạn là khi có con, nghìn vạn lần chớ nên phá thai, bạn đã tạo ra chúng thì phải nhận lấy trách nhiệm.

Bởi vì chính sự ngu si của tôi đã cướp mất cơ hội được làm người của các con tôi! Bây giờ biết tu sửa, tôi hối hận và khổ đau không cùng. Tôi phát nguyện đời đời kiếp kiếp nếu

sinh ra sẽ xuất gia tu, không bao giờ vướng vào hôn nhân nữa, như thế tôi sẽ không phải tạo những tội ngu si như thế này. Tôi hy vọng hai chữ “Phá Thai” được bôi xóa vĩnh viễn khỏi trần gian, để mọi thai nhi có cơ hội làm người, gặp Phật pháp tu hành, là khổ được vui !

Tặng nữ sĩ

HÃY CHO CON TÌNH THƯƠNG

Tôi giờ đã 33 tuổi, hiện ngụ tại huyện Bình Đông xã Cửu Như, đang bán một tiệm mì chay nhỏ. Tôi kết hôn năm 1979, sau khi kết hôn sinh được hai con gái, khi mang thai lần ba, lần tư, rất sợ sinh con gái nên tôi bàn cùng chồng, quyết định phá bỏ. Mặc dù lúc đó chưa tin Phật, nhưng trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn, khó chịu.

Tháng 11 năm 1987, tôi có thai lần thứ năm. Mặc dù mẹ chồng và hai chúng tôi rất mong sinh con trai, nhưng lại sợ sẽ sinh gái nữa. Tôi lúc này do công việc bận rộn, càng không muốn sinh con, thai đã được mấy tuần tuổi, tôi bèn bàn với chồng là sẽ phá bỏ.

Tôi nhớ rất rõ, tới đó khi đã hội ý, ra quyết định dứt khoát rồi, sau khi dọn dẹp nhà, tắm rửa xong, tôi cảm thấy rất mệt, khoảng 20 giờ thì lên giường nằm nghỉ, tôi thiếp đi.

Tuy tôi nằm mơ mà không phải mơ, vì cảm giác rõ như thực.

Trong mộng, đầu tiên tôi thấy tôn tượng Đức Quan Thế Âm Bồ-tát mặc y phục trắng trang nghiêm, tiếp đến từ trên trời cao bỗng hiện một đạo hào quang trắng chiếu xuống, cảnh tượng nhìn rất tuyệt mỹ, thanh thoát, tôi sung sướng chiêm ngưỡng, không ngăn được tán thán: – ôi! Đẹp quá! Đẹp quá!

Lúc này đột nhiên tôi nghe tiếng một đứa bé vang bên tai: – Mẹ ơi, xin hãy giữ con lại, được không mẹ? Âm thanh rất dịu dàng dễ thương, nhưng tôi tuyệt không muốn nghe, liền buột miệng trả lời: – Không được! Lỡ sinh con gái nữa thì sao?

Lúc này bé lại tiếp tục cầu khẩn: – Mẹ ơi, xin hãy giữ con lại, con sẽ ngoan. Con hứa sẽ rất ngoan! Tôi vẫn cương quyết đáp: – Không được! Lỡ như sinh con gái thì sao? Tôi không nghe tiếng van cầu nữa và giật mình thức giấc.

Lúc đó tôi chưa có tin ngưỡng gì, cũng chẳng ý đến điềm mộng, đó chẳng phải là mê tín hay sao? Hằng ngày, tôi cứ theo lệ thường buôn bán rồi dọn hàng.

Nhưng kỳ quái là hễ tới đến, vừa nằm ngũ là tôi nằm mơ giống hệt đêm qua, có khác chẳng là Bồ-tát Quan Âm chẳng hiện ra nữa, tôi vẫn nhìn thấy ánh hào quang tuyệt đẹp từ trên cao chiếu xuống, tiếp theo là tiếng nói: “Mẹ ơi

xin hãy giữ con lại, con hứa sẽ rất ngoan!” – Âm thanh dịu dàng tha thiết, hướng tôi thành khẩn vang xin, nhưng tôi vẫn cứng rắn đáp: -Không được, lỡ như sinh con gái thì biết làm sao?

Cảnh mộng này liên tục xảy ra suốt một tuần, bé luôn cầu xin và không được đáp ứng. Tôi nằm mơ nghe rõ ràng tiếng hai bên trò chuyện, nhưng cảm giác giống như chính mình tự nói với mình vậy.

Đêm thứ bảy, tôi nằm mơ, bé lại đến, năn nỉ tôi hãy giữ bé lại. Nhưng tôi khẳng khái cự tuyệt. Lần này nó liên tục van xin, còn tôi thì không ngừng từ chối. Cuối cùng nó nói: – Mẹ ơi, xin hãy giữ con lại, con hứa sẽ ngoan, sẽ rất ngoan, con sẽ không giống như hai chị đâu!

Nói xong, không chờ tôi trả lời, cũng không thêm để ý đến phản ứng của tôi, bé biến mất. Tôi tỉnh dậy, đem chuyện này kể với mẹ chồng và thổ lộ rằng tôi đang rất băn khoăn, không biết nên lưu giữ hay phá bỏ cái thai.

Mẹ chồng tôi nói: -Tùy con thôi!

Tôi nghĩ đến lời bé nói lần cuối: – “Con sẽ không giống như hai chị đâu!” ... Như thế thì chắc là trai rồi? Lòng tôi lại nhen nhúm hi vọng, và tôi quyết định giữ bào thai lại, nhưng cũng nơm nớp lo âu, sợ sinh ra sẽ là con gái nữa.

Gần nhà tôi có ngôi miếu, bên trong thờ Bồ-tát Quan Âm. Tôi liền hướng ngài cầu xin: – “Nguyện con sinh nở dễ dàng, có được bé trai thông minh, ngoan tốt” ...

Suốt thời gian mang thai, tôi rất thích ăn chay, tính tình cũng thay đổi ôn nhu dịu dàng, bây giờ nhớ lại, tôi thấy rõ lúc đó chẳng phải là “mẫu giáo thai”, mà là “thai giáo mẫu”.

Cháu bé trong bụng tôi cử động mạnh mẽ, coi bộ rất khỏe, nên tôi cứ đinh ninh bé sẽ là trai. Thai nhi được 5 tháng là tôi nôn nóng đi siêu âm, lúc nghe bác sĩ bảo là con gái, trên đường về tôi cứ thở dài, không biết phải làm sao. Trong mộng rõ ràng đứa bé từng nói: - “Con sẽ không giống hai chị đâu!” Vì vậy tôi mới nghĩ nó là trai.

Tới tháng thứ bảy, tôi tìm bác sĩ quen siêu âm tiếp, hi vọng sẽ là bé trai. Nhưng ông bác sĩ dịu dàng bảo: – Đây là con gái!

về nhà tôi buồn vô kể, lệ rơi đầm đìa. Tôi hướng vào bào thai giận dữ nói: – Mi muốn gạt mẹ ư? Tại sao lại nói là “không giống hai chị” ... chứ hả?

Khi đó mẹ chồng tôi về, thấy cảnh này liền an ủi tôi:- Gái hay trai gì cũng tốt mà, không sao đâu! Sinh xong đứa này thì thôi, không sinh nữa!

Nghe mẹ chồng an ủi, lòng tôi dịu bớt. Nhưng lúc đó tôi nghĩ: “Sinh ra xong sẽ đem bé cho vợ chồng em gái tôi nuôi, vì tụi nó kết hôn đã lâu mà chưa có con.

Lúc thai nhi đủ tháng, tôi nhập viện chờ sinh. Bác sĩ khám, chích thuốc thúc sinh xong, thông thường thì độ 3 tiếng là sinh thuận lợi, nhưng lần này không thấy phản ứng gì. Do vậy bác sĩ liền chích thuốc thúc sinh lần hai. Bốn-năm tiếng trôi qua, cũng chưa sinh được, tôi mệt lả. Đã nhìn thấy đầu tóc thai nhi hiện rõ, nhưng bé vẫn không ra. Bác sĩ nói tim thai nhi đập yếu, nếu mà sinh không được thì bắt buộc phải mổ lấy thai ra. Nghe nói mổ tôi điếng hồn, kinh hoàng. Trong lúc chờ sinh tôi có oán thầm đũa bé lừa dối mình, ngầm dự tính là sinh xong sẽ đem cho ngay. Rồi đột nhiên tôi nhớ lại lúc mang thai từng nằm mộng thấy Bồ-tát Quan Âm, lòng tôi sực tĩnh và xúc động, tôi vừa niệm danh Bồ-tát, vừa thệ hứa là: “Bất kể sinh ra là bé trai hay gái, tôi đều không đem cho, sẽ tự mình nuôi dưỡng. Đồng thời tôi cũng phát nguyện sẽ ăn chay trọn đời, cầu cho thai nhi sớm sinh ra”.

Tôi vừa hứa, phát nguyện xong: niệm Quan Âm chưa được mấy tiếng, thì sinh bé ra dễ dàng. Lúc này tôi rất mừng, bảo bác sĩ: – Thật may quá!

Đến giờ nhớ lại, tôi hiểu mọi chuyện xảy ra như ngầm nhắc, đũa bé này tương lai sẽ độ tôi học Phật, không được đem cho nó!

Sau này nhiều chuyện lạ xảy ra, tôi cảm thấy đũa bé này cùng Phật, Bồ-tát rất có túc duyên. Xin lược kể như sau:

Lúc bé 2 tuổi, khi đó gia đình tôi kinh tế suy, gặp nhiều phiền lo, tôi lâm vào cảnh bế tắc, lòng hết sức khó chịu, cảm thấy cuộc đời toàn là đau khổ, chỉ muốn quyên sinh. Mặt mày rầu rĩ, nước mắt đầm đìa. Bé nhìn thấy bèn nắm tay tôi như an ủi, còn tay kia đưa cho tôi bức hình tam Thánh Tây Phương, tôi liền bảo nó:

– Ôn rồi, mẹ sẽ dẫn con đi chùa!

Đến Đông Phương Tự tôi vào chánh điện lễ Phật, tủi thân khóc kể đủ điều, lệ tuôn như mưa. Sư trụ trì nhìn thấy liền mời tôi dùng nước và giảng pháp an ủi tôi, còn tặng cho một mớ kinh sách, băng đĩa giảng.

về nhà, tôi lần lượt xem kinh sách, nghe băng, đĩa giảng, tâm tư chấn động. Không ngờ là trên đời lại có diệu pháp hay đến thế này! Tôi nghe tới nghe lui, không những tâm được mở sáng mà còn phát sinh niềm hoan hỉ không cùng.

Tôi đã có được tín tâm kiên định, thái độ tích cực, siêng năng nghiên cứu tìm hiểu Phật pháp và có chí hướng muốn vượt thoát sinh tử luân hồi. Muốn thành Phật đạo vô thượng, nên phát tâm thế nguyện đến với đạo pháp.

Những chuyện này, nói đúng ra là phải cảm tạ con gái tôi.

Khi bé sinh được hai tháng, do bận nên tôi nhờ bà nội nó chăm sóc, mẹ chồng tôi cưng quý con bé vô cùng. Mãi đến khi tôi thu xếp xong việc nhà, mới đem cháu về lại chỗ mình. Sau đó bé thường qua lại hai nhà, rất được cưng yêu.

Ngày 30 tết năm 1991, thấy mẹ chồng tôi cùng các vị tộc trưởng lo giết gà vịt chuẩn bị đón năm mới, bé liền hỏi: - Bà ơi, bà làm gì vậy?

Bà nội nó âu yếm bảo: – Bà giết gà, cúng xong rồi sẽ chọn con lớn nhất cho cháu ăn nhé!

Không ngờ bé nghe xong, liền nói: – Bà sát sinh, sau này gà sẽ tìm bà “tính sổ” đó!

Từ đó trở đi, mẹ chồng tôi thường mách rằng bé hay nói những lời lạ lùng tương tự thế này rất nhiều lần, tôi thật kinh ngạc. Bởi vì tuổi bé còn quá nhỏ, làm sao có thể hiểu rành nhân quả như vậy?

Năm ngoái, cả nhà đang xem truyền hình chiếu cảnh bên Đại Lục, tới đoạn nói về ẩm thực Quảng Đông nổi tiếng chế biến các món thịt chó, chồng tôi xem xong rất thèm, bởi ông vốn mê xơi thịt chó. Ông bèn phát biểu sẽ đưa chúng tôi qua Đại Lục chơi, sẵn đến Quảng Đông thưởng thức thịt chó luôn!

Con gái tôi lúc đó ở cạnh bên, nghe cha nói xong, nó giầy nẩy, mặt đỏ gay lớn tiếng phản kháng: – Ba mà ăn thịt chó, sau này chó sẽ ăn lại ba đó!

Tôi nói:

– Về điểm này thì con bé nói không sai!

Chồng tôi rất mực cưng chiều con bé ông chẳng nói gì, nhưng thật không ngờ, kể từ đó ông bỏ hẳn, không bao giờ ăn thịt chó nữa.

Bình thường khi được người lớn cho tiền, bé ưa cất để dành, nên tôi mua cho bé con heo đất. Bé cất tiền riết gần đầy con heo. Ngày 17/7/1993, ở Cao Hùng tổ chức pháp hội cúng đường Tam bảo, tôi nghĩ lần này có dịp gieo duyên tạo phúc, rủ bé tham gia cũng tốt, liền hỏi nó: -Muội muội (tên con bé) à! Tiền trong bụng heo đất con có thể biếu cho Sư phụ mua sách, mua y phục, giày dép hay thức ăn không?

Nghe tôi hỏi, bé không chút do dự, đáp liền:

– Dạ được, được mà, con sẽ moi bụng heo đưa mẹ cúng đường...

Những chuyện tương tự thế này xảy ra nhiều, tôi chỉ kể sơ thôi. Là đệ tử Phật, tôi luôn nhìn bé bằng con mắt khách quan, nhưng phải nhìn nhận rằng bé cùng Phật môn có duyên rất sâu. Thân là mẹ, tôi cũng muốn hoàn thành cho bé. Vì vậy tôi lập nguyện, đợi bé lớn lên sẽ cho xuất gia.

*Có lần tôi tắm cho bé (lúc đó chỉ 4 tuổi) đột nhiên nó nói:
– Mẹ mà đi xuất gia, hãy cho con cùng xuất gia nhé. Con
sẽ không giống hai chị đem gả cho người khác đâu!*

*Thiên chức làm mẹ có bốn phận sinh con và nuôi dưỡng
chúng theo tự nhiên. Đồng thời đối với công lao nuôi con
gian khổ (của những bà mẹ có trái tim yêu thương không
đòi đáp trả) sẽ được đền bù xứng đáng, là có được đứa con
trân quý, món quà thù thắng nhất thiên hạ.*

*Con nhờ vào tình thương của cha mẹ mà lớn, đồng thời
chính ái tâm này cũng giúp các bà mẹ trưởng thành, vĩ đại.
Nếu như có thể mở rộng lòng yêu thương, ban phát vô tư
bình đẳng đến mọi người thì đó chính là khai triển hạnh từ
bi hỉ xả.*

*Ngày xưa do tôi ngu si thiếu hiểu biết, cứ chấp vào điều
kiện sinh sống, vào kinh tế và ảnh hưởng của phong hóa,
môi trường... mà mê lầm ra quyết định phá thai. Làm vậy
không những tôi vô tình bóp chết mạng sống quý giá, đồng
thời cũng chôn VUI cơ hội tuyệt tốt giúp mình trưởng
thành. Thực sự tôi đã quá phụ ân sự ưu đãi dành cho người
mẹ.*

*Vì vậy, trước khi gác bút, tôi muốn bày tỏ sự ăn năn sám
hối sâu sắc của mình. Tôi khẩn thiết kêu gọi các bà mẹ
trong thiên hạ, đặc biệt là các chị em đang mang thai, xin
quý vị hãy tôn trọng, hãy yêu thương từng sinh mệnh quý
giá đó, đừng để cho các thai nhi lâm vào cảnh bất hạnh*

không có chỗ để cầu cứu, hãy hiểu là khi quý vị vừa khởi ý niệm muốn phá thai, bé luôn muốn la to một cách bất lực rằng: – “Mẹ ơi! Xin hãy giữ con lại!”...

Xin cảm tạ ánh sáng chói lọi của Bồ-tát Quán Thế Âm đại từ đại bi, đã chiếu soi quét sạch mọi u tối trong lòng con. cầu uy thần Bồ-tát luôn gia hộ chở che cho mọi gia đình hằng an lạc và cầu cho các thai nhi luôn được ba mẹ thương yêu đón nhận, không còn ai có ý muốn phá bỏ chúng.

Chú thích: Vào tháng 7 năm 1993 tôi nghe nói công ty “Nhật Tâm Viên” đã cho phát hành các băng đĩa giảng “Hoa Khai Kiến Phật” của Hòa Thượng Giám Nhân, người mà tôi hết lòng ngưỡng mộ tôn kính. Và thật may mắn, cuối tháng 8 tôi hội đủ duyên được quy y VỚI ngài.

Khi sư phụ nghe các Phật tử kể chuyện mộng giữa tôi và con gái, ngài đã lệnh cho tôi hãy viết chuyện này ra làm tư liệu. Tôi đã cung kính vâng lời, do vậy mà câu chuyện này được ghi lại chia sẻ cùng quý độc giả.

Phật tử Lâm Mỹ Huệ kính ghi và chân thành đánh lễ Tam bảo.

PHẢN ẢNH CỦA BẠN BÈ BIẾT CHUYỆN

HÃY CHO CON RA ĐỜI

Tôi là Nữ giáo viên giảng dạy lớp sơ cấp Phật học. Có lần tôi cùng các phụ huynh thảo luận về đề tài “Không sát sinh”.

Khi tôi nói: “Phá thai cũng là sát sinh, bởi vì hành động này giống như ta giết hại một mầm sống, một mạng người đang khỏe mạnh”. Nhiều bà mẹ trẻ không đồng ý.

Lúc đó một phụ huynh là Bà Lâm liền kể ra câu chuyện thai nhi báo mộng van xin bà đừng phá, cho chúng tôi nghe.

Bà vốn dự tính chỉ sinh hai con thôi, vì có nhiều con thì rất cực, nên khi có thai ngoài ý muốn bà được chồng đồng ý, đã quyết định sẽ đem cái thai được mấy tuần tuổi đó đi nạo bỏ.

Ngay đêm hôm ấy bà nằm mộng thấy một đứa bé có giọng nói rất dễ thương đến van cầu: “Mẹ ơi ! Xin đừng bỏ con, con sẽ rất ngoan!”. Bà không đành nhẫn tâm phá bỏ bào thai nên đã sinh ra một cô bé.

Tôi gặp cô bé này khi bé đã đượ c 3 tuổi, trông rất khả ái, ngoan hiền và cực kỳ dễ thương. Bé rất ưa giúp mẹ làm việc, lau chùi phòng vệ sinh.

Câu chuyện của bà Lâm đã khẳng định rằng phá thai là sát sinh. Kẻ bị giết chẳng ai xa lạ:- chính là đứa con ruột thịt của mình!

Tục ngữ có câu “Mau tử tương thông”, chẳng phải đợi con sanh ra đời mới có sự nối liền giữa con và mẹ, một khi thọ thai thì hai mẹ con tâm đã tương quan với nhau rồi. Mẹ nghĩ điều gì trong lòng, con trẻ nhận biết hết. Cho nên mới có phương pháp “Thai Giáo”.

Hãy tưởng tượng hoàn cảnh đáng thương khủng hoảng của thai nhi khi biết được ý mẹ mình đang rất muốn giết bỏ chúng đi. Lúc đó trong lòng nó rất khổ đau nhưng lại vô phương cầu cứu. Không phải bé nào cũng có phước đức, có đủ khả năng cầu cứu như con bà Lâm.

Cuối cùng, một khi bé bị giết rồi, thì tâm sẽ chuyển sang phần uất và oán hận. tùy theo nghiệp duyên và phúc của mẹ mà chúng báo oán đời này hay đời sau.

Làm mẹ, xin quý vị đừng nhẫn tâm giết con! Lòng nào đành phá bỏ thai nhi, cho dù chúng mới tượng hình! Xin hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động! Xin hãy yêu con bằng trái tim người mẹ. Hãy cho phép con được sinh ra và nuôi dạy chúng thành người có ích cho nhân loại.

Tạ Quả Hương

TÂM SỰ NGƯỜI CHA

Hồi xưa, ở nước tôi luật trường rất nghiêm, không cho sinh viên để tóc dài và cấm nam nữ quan hệ tình cảm trong sân trường, các sinh viên cũng không được phép vào vũ trường. Đến năm 1987, chính phủ Đài Loan ban hành luật mới, nhà trường bắt đầu dễ dãi, cho chúng tôi được tự do nhiều hơn.

Sau khi luật mới có hiệu lực, các cặp tình nhân học sinh, sinh viên đã dám tụ họp ở sân trường, vào ngày lễ, học trò thoải mái đi khiêu vũ với bạn bè thâu đêm.

Và chuyện của tôi xảy ra từ đây. Tôi quen cô bạn X trong lúc khiêu vũ, sau khi hẹn hò với nhau một thời gian, X có thai và quyết định sẽ phá ngay lập tức. Tôi cảm thấy phá thai là không đúng, nên đã lên tiếng chống đối. Tuy nhiên, X vẫn giữ vững lập trường, cuối cùng tôi đành nhượng bộ và cùng đi với X đến bệnh viện.

Ngồi trong phòng đợi, tôi cảm thấy lòng đau đớn như bị dao đâm. Tôi cảm thấy thật hổ thẹn và có lỗi khi để một sinh mạng bị tước đoạt quyền sống. Chỉ trong nửa giờ, bào thai đã giải quyết xong.

Việc này xảy ra vào tháng tư năm 1989. Lúc đó tôi chỉ là một sinh viên chưa đầy hai mươi tuổi. Tôi đã hành động thiếu suy nghĩ, bỗng bặt mang một sự sống vào đời rồi ngu si tước đoạt quyền sống đó!

Sáu ngày sau khi đưa X đi phá thai, tôi nằm mơ thấy một bé trai. Nó nhìn tôi trờ trờ, cảm hận, tay cầm một con

dao. Thành linh, nó cứa dao vào cổ tôi, để lại một vết cắt rất sâu. Trong mơ, tôi vội lấy tay bịt vết thương và giật mình tỉnh giấc, nhưng cảm giác đau ở cổ hiện rất rõ.

Tận đáy lòng, tôi hiểu đó là đứa bé bị phá thai tìm đến trả thù! Từ đêm đó trở đi, tôi thường thức giấc vào khoảng bốn giờ sáng vì đau bụng và sức khỏe của tôi cũng bắt đầu suy yếu.

Tôi bỗng thay đổi, tính tình ngày càng nóng nảy, thậm chí nhiều lần tôi muốn đánh bạn gái X, có thể đứa con vẫn ngậm theo bào, gieo rắc những niếm thù hận bực tức và không ngừng đem khổ đau xào xáo đến cho chúng tôi. Sau này hiểu Phật pháp, biết tu, tôi mới cảm nhận rõ điều này. Chứ hồi đó, tôi không hiểu tại sao mình lại thay đổi kỳ cục như thế.

Nhưng đến khi tôi quy y với Hòa Thượng Tuyên Hóa, được ngài chỉ dạy và giải thích, tôi hiểu thông suốt hết và mới biết phá thai là tội ác kinh khủng như thế nào. Tôi cố hết sức để sám hối, lạy Phật, tụng Kinh, trì chú... không ngừng tạo phúc tích đức, cải thiện bản thân, chỉ mong là đứa bé sẽ tha thứ cho tôi.

Mười năm trước, báo ứng đã đến với tôi – khi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói tôi bị bệnh ung thư. Họ tìm thấy một mầm ung thư ác tính dài 4cm ở cổ tôi, chỗ mà ngày xưa trong mơ đứa bé đã gây ra thương tích cho tôi. X cũng không hơn gì, cô ấy bị ung bướu ác tính và trả quả thê thảm hơn tôi

nhieu, bởi hồi xưa, X là người khăng khăng quyết định loại bỏ đứa bé trước nhất. Do không biết Phật pháp, nên X không biết ăn năn chuộc lỗi. Tại sao lúc đó tôi không bị bệnh liên? – Vì lúc đó là giai đoạn tôi còn được hưởng phước, nên báo ứng trừng phạt chưa thể tới (có người phải kiếp sau, kiếp sau nữa mới đến tội), nhưng tôi thì được trả báo ngay trong hiện đời. Nhờ tôi biết ăn năn, tu tập theo Phật pháp, nên dù có bị giải phẫu, tôi không bị đau đớn hành và hầu như bệnh được chữa lành. Sau đó tôi tiếp tục tu cần mẫn và luôn hồi hướng công đức cho đứa bé, hy vọng làm vậy có thể cứu chuộc lỗi lầm to lớn của mình.

Hồi đó khi phá thai, hai chúng tôi đều còn rất trẻ và khờ. Có lẽ chúng tôi sẽ không vấp phải những lầm lỗi như thế nếu thanh quy nhà trường nghiêm túc, nếu luật cấm sinh viên nhảy đầm không bị tháo dỡ, và quan trọng nhất là – nếu chúng tôi được giáo dục kỹ từ nhỏ, có được ý thức, đạo đức tốt, biết hành xử trong vòng lễ giáo –

Thực ra, trong giao tế nam nữ, không nên đổ thừa phân tích lỗi nằm ở ai. Quan trọng nhất vẫn là biết giữ mình, gìn nhân cách. Giữa nam nữ, chỉ cần một trong hai người quyết giữ gìn sự trong trắng thì lầm lỗi sẽ không xảy ra.

Thật là đáng miêng khi thố lộ những lỗi lầm của mình, nhưng tôi vẫn phải nói ra, chia sẻ kinh nghiệm buồn đau này với mọi người (bằng tất cả lòng thương mến). Tôi khẩn thiết nhắc nhở hai phái nam nữ hãy ráng giữ gìn, bảo tồn đạo đức, đừng quan hệ trước hôn nhân, Vì sống buông thả

theo tà hạnh sẽ dẫn đến tạo nghiệp sát sinh. Tôi mong các vị trẻ tuổi hãy lưu tâm kiểm soát, làm chủ tình cảm, cố gắng tập trung tư tưởng vào việc học, xem trọng những lời cảnh cáo của thầy cô, các bậc trưởng bối và cả chính tôi, người đã từng phạm lỗi.

Tất nhiên có thể các bạn trẻ sẽ cho những lời nhắc nhở này là nhạt nhẽo tầm thường, nghe rất chán và không thêm để ý tới! Có thể các bạn tự cho rằng bản thân mình dư sức lèo lái mọi chuyện. Nhưng, nếu không cẩn trọng, các bạn có thể vấp phải sai lầm lớn, và một khi đã phạm lỗi, rất khó mà cứu vãn. Xin đừng trở thành một người như tôi, dù bây giờ đã là tôi đã thành đạt, có danh tiếng; nhưng tôi luôn mang theo mặc cảm và niềm xấu hổ suốt cả cuộc đời, bởi nỗi đau dĩ vãng luôn ám ảnh, không thể xóa nhòa.

Tuổi các bạn còn trẻ, tương lai và đường đi còn dài. Đừng hấp tấp muốn thụ hưởng, hãy bình tĩnh làm chủ mình khi thấy những dục vọng bất hảo đột nhiên nảy sinh. Hãy biết tôn trọng và gìn giữ cho bạn gái mình.

Xin đừng nghĩ rằng phá thai chỉ là lỗi riêng của phái nữ. Người đàn ông cũng có trách nhiệm và vẫn bị trả báo.

Kể chuyện mình, tôi mong sẽ đem đến cho các bạn trẻ những bài học tốt cũng như mong rằng xã hội và nhà trường sẽ hỗ trợ, tặng cho các bạn nền giáo dục ưu mỹ để giúp đỡ các bạn được nhiều hơn.

Một lần nữa, tôi khẩn thiết xin các bạn trẻ hãy thận trọng, hãy chú ý giữ gìn bảo tồn đạo đức, kiên trì xây dựng phẩm hạnh tốt cho bản thân. Hãy đem theo hành trang thật lý tưởng để vào đời, mong rằng những lầm lỗi giống như tôi không còn xảy ra nữa!

Vương Sĩ Minh

NGUYÊN NHÂN CÓ NHỮNG BỆNH LẠ

Do không tin nhân quả, nam nữ giao tiếp quan hệ phóng túng buông thả dẫn đến có thai và phá thai. Điều này đã khiến người ta tạo nên ác nghiệp sát sinh, là nhân tố làm gia tăng lòng oán hận của vong thai, tạo nên một chuỗi bất hạnh cho cuộc sống các bậc cha mẹ từng phá bỏ con. Điều này giải thích vì sao trên thế giới người ta bị mắc nhiều bệnh lạ.

Bây giờ, ngoài ung thư ra, còn có những bệnh nan y khác rất khó chữa hoặc bất trị. Năm giới của đức Phật: Không (sát sinh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu) giúp bảo vệ tốt con người, duy trì phúc lành vô cùng cho xã hội đất nước. Vào thuở xa xưa, khi mà những bậc Thánh Vương cai trị thế gian – các ngài thường yêu cầu nhân dân nghiêm giữ năm giới, hành mười điều thiện và ăn chay – Cho nên thời đó, không hề có thiên tai, con người được hưởng rất

nhiều phước báo, thậm chí nhiều người còn có thân thông, mở mắt tuệ.

Thời nay thì ngược lại, do đạo đức ngày càng suy đồi, phạm cách con người tuột dốc kéo cả thế giới suy đồi theo.

Tại sao có quá nhiều người bị ung thư? Chính là do nghiệp sát sanh mà ra. Khi phá thai, người ta đã hủy diệt hẳn mầm sống ngay trước khi chúng có thể chào đời. Điều này kích khởi niềm phẫn nộ nơi vong thai, và đến lúc chúng báo oán thì rất là kinh khủng. Nói chung, thế giới và con người ngày càng gặp nạn nhiều, phần lớn là do ác nghiệp sát sinh.

Nếu tin sâu nhân quả báo ứng, chúng ta nên cẩn trọng gieo nhân, góp phần làm giảm nghiệp xấu trên thế giới. Khi con người chịu sống thiện lành, thế giới sẽ giảm thiểu thiên tai, nhân loại sẽ bớt khổ, và bệnh tật cũng vơi đi.

Có nên lưu giữ bào thai dị tật?

– Nếu như sau khi siêu âm phát hiện thai nhi trong bụng có tật bẩm sinh, liệt não, đần độn, chậm phát triển... thì có thể phá thai hay không?

– Phá thai là phạm tội sát nhân (hại một mạng người). Nếu như tình cờ bị sảy thai, hoặc tự nhiên thai chết thì không sao. Còn cố ý phá thai, dù vin vào bất cứ lý do gì, vẫn là phạm giới sát, tạo ác nghiệp.

Việc phá thai sẽ khiến bậc cha mẹ lâm vào cảnh oan trái. Còn vô tình biến thành người đem oán báo ân, nếu như sinh linh đến nhập thai trong tiền kiếp từng là ân nhân của cha mẹ. Do không biết nên cha mẹ dùng đủ cách để hại con chết, khiến vong thai bị bức tử không cam lòng, ân kia biến thành oán, hình thành ác duyên oan nghiệt giữa đôi bên.

– Nhưng nếu cha mẹ phải nuôi đứa con tàn tật bẩm sinh đó thì suốt một đời đành cam chịu cực khổ hay sao ?

– Dĩ nhiên là rất khổ. Nhưng mọi sự đều có nguyên nhân của báo ứng nhân quả. Khi đứa con khuyết tật đến đầu thai, là do nó có duyên với cha mẹ. “Vợ chồng cũng thuộc tiền duyên: thiện duyên lẫn ác duyên (nếu không duyên thì chẳng gặp). Còn con cái cũng là túc nợ đời trước (đến đời nợ, hoặc trả nợ), nợ ân nghĩa, hoặc nợ tài vật – không nợ thì chẳng đến – khi một đứa con đến đầu thai, phải hội đủ ba duyên mới thành là: duyên cha, duyên mẹ, và duyên của con. Đứa bé và cha mẹ có cùng nhân duyên, cộng nghiệp nên tìm đến.

Khi ta sinh ra làm người, thì thức thứ tám đến trước tiên. Lúc chết đi thì thức thứ tám ra đi sau cùng. Hễ thân thức vừa rời, là thân thể liền lạnh; nếu thân thức chưa đi, thân vẫn còn ấm. Thân thức luôn đến đầu tiên và rời đi cuối cùng. Con người sau khi chết cho đến lúc đầu thai (chờ mang thân mới) thì giai đoạn này thân thức được gọi là “Thân Trung Ấm” còn có tên khác là “Thân Trung Hữu”. Lúc này Thân Trung Ấm nhìn mọi vật đều thấy tối đen, nói

đúng ra là chẳng nhìn thấy gì. Nhưng nếu có duyên với người cha, người mẹ nào, gọi là nghiệp báo tương ứng thu hút nhau. Thì lúc đó – dù ở cùng trời cuối đất, cách xa vô cùng – nhưng hễ khi cha mẹ gần gũi, lập tức Thân Trung Âm sẽ nhìn thấy ánh sáng phát ra từ cha mẹ, và nó lao đến để nhập thai! Điều này Kinh Lăng Nghiêm có giải rõ.

Sau khi mẹ thụ thai thì tuần thứ nhất thai là một “khối tròn đục như sữa đặc”. Tuần thứ hai mới hiện thành hình thai rồi phát triển dần.

Trong “Mười Hai Nhân Duyên” nói rõ Vô minh duyên hành – vô minh tức là hai bên nam nữ phát sinh tình ý yêu thương, dẫn đến gần gũi quan hệ giữa hai giới. “Hành duyên thức”, ngay lúc đó, thu hút thân thức (Thân Trung Âm) đến đầu thai, thành là sinh mạng. Phải hiểu là giữa con cái và cha mẹ có nhân duyên rất mạnh, rất sâu. Cho nên, dẫu con mang bệnh hay có dị tật gì, cũng đều là nghiệp duyên chung, bắt buộc cha mẹ phải nhận lấy. Nếu cha mẹ nhất quyết phá bỏ, có tránh được đời này thì đời sau vẫn phải trả báo, và ác quả phải gánh chịu sẽ nặng nề hơn gấp bội.

Hồi xưa không có máy siêu âm, không có phương thức ngừa hay phá thai. Con người cũng thật thà chân chất, hễ thọ thai thì sinh ra. Bây giờ có máy siêu âm nên khi phát hiện thai bị ngu đần, dị tật thì lập tức người ta phá bỏ ngay, ai cũng tưởng làm vậy là tránh được phiền não về sau.

Nhưng không biết sau này khổ đau họ phải nhận chịu còn thế thảm hơn nhiều

Nói thực ra, thông thường những nhân duyên con dị tật chẳng phải duyên lành, mà là quả báo cha mẹ phải nhận lấy, họ có trách nhiệm gánh vác công nghiệp này. Nếu cha mẹ chẳng cảm thông cho bào thai, nhất quyết muốn trốn tránh nghiệp quả bằng cách hủy diệt con, thì hành vi này chỉ làm tăng thêm ác duyên. Và mối quan hệ ác duyên này, tới đời sau lại càng bành trướng khủng khiếp. Trong “Kinh Lăng Nghiêm” miêu tả mười hai loại sinh, kể có một loại chúng sinh gọi là “Phi Vô Tướng”, loài này chẳng phải là không có tư tưởng, mà là tư tưởng rất khác thường. Giống như loài chim cú sau khi sanh ra sẽ ăn thịt mẹ, dùng máu thịt mẹ để nuôi thân mình. Khoa học cũng phát hiện ra có một loài bọ hung chuyên ăn thịt mẹ nó.

Vì sao nó ăn thịt mẹ? Bởi vì trong quá khứ, họ từng có mối thù rất sâu.

-Trường hợp cô gái do bị cưỡng hiếp mà có thai, thì có thể phá chẳng?

-Đây là hoàn cảnh đáng thương. Nhưng nếu vì vậy mà phá thai thì vẫn là gieo nhân giết một sinh mạng. Thế nên, dù lâm vào tình huống bất hạnh nào, thì người mẹ hãy sinh hài nhi ra đời, không nên phá. Dù biết rằng cuộc đời cô gái nạn nhân này gặp phải nhiều đau khổ. Nhưng nếu giải thích theo luật nhân quả, gieo nhân thiện sẽ gặt quả thiện.

Những ác quả ta gieo, sẽ phải lãnh báo không thể trốn tránh. Vì vậy con người chỉ có thể tự bảo vệ mình bằng cách gieo nhân thiện mà thôi.

Một nam cư sĩ đã kể tôi nghe một thời gian dài trước khi mẹ của ông sắp mất, hành vi của bà biến đổi đa trạng thái, giống như có ba người khác nhau. Lúc hành xử như một bé trai, lúc thì biểu hiện giống một bé gái cứ theo ông nhõng nhẽo, rồi chốc lát trở lại là con người thật của bà.

Nguyên nhân là mẹ của ông thuở xưa từng phá thai hai lần, một nam và một nữ. Giờ đây hai vong thai này đến tìm mẹ, gá vào xác người mẹ. Hiện tại, người ta chỉ nhìn thấy rõ quả trở chứ không thấu được nhân gieo.

Con cái đối với cha mẹ, thông thường sau khi sinh ra đời, được mẹ cha cưng quý. Nhưng đứa con do duyên thiện mà tìm đến nhập thai lại bị cha mẹ hủy mạng ngay từ trứng nước, thì thiện duyên kia sẽ hóa thành ác duyên, kết nên thù hận, vong thai sẽ trở thành “quỷ tí hon” có mối oán cừu khó giải với song thân.

Luật nhân quả báo ứng rất công bằng, không hề sai lầm. Nếu con người thiếu nợ mạng sống thì oan oan tương báo kết mãi chẳng ngừng. Trừ phi kẻ có lỗi hiểu pháp Phật, phát tâm tu, hoặc gặp Phật ra đời thuyết giảng giúp họ giác ngộ giải trừ nghiệp tội. Chỉ khi đôi bên mở lòng thiện không kết oán, ngưng tạo ác nghiệp, thì nợ xưa mới được hóa giải chấm dứt.

Nếu người ta cứ phá thai bừa bãi, biến thai nhi thành hồn oan, khắp nơi đầy đầy tiểu quỷ đòi mạng, chúng sẽ khiến tâm thần cha mẹ bấn loạn, hoặc gây ác bệnh cho họ. Con người sống trên thế gian, nếu phạm lỗi sát sinh này thì tâm luôn bị bất an, đời sống hay gặp bất hạnh. Như thế thì xã hội làm sao mà ổn được? – Oán hận trong lòng những vong thai bị phá rất khó giải! Chỉ khi người phạm lỗi biết tu, biết tạo phúc hồi hướng cho chúng, oán hận mới tiêu. Nhưng con người không biết điều đó, cho nên thế gian đầy đầy rối loạn đau khổ. Những oan hồn vong thai này có thể làm cho mẹ điên khùng, hành cha bệnh nặng, gia đình mất hạnh phúc. Nó có thể làm cho cuộc sống cha mẹ không an, gia đình xào xáo. Mà nền tảng gia đình không ổn, thì xã hội làm sao phát tốt?

Có một nữ Phật tử dẫn ông bác sĩ phụ khoa đến chùa, ông mắc bệnh ung thư, chỉ mong nương vào từ lực của chư Phật Bồ-Tát cứu giúp.

Ông kể rằng ông rất chăm lo giữ gìn sức khỏe, mỗi ngày siêng năng tập thể dục thể thao, vậy mà chẳng hiểu tại sao lại có thể vướng ác bệnh?

Thật ra, mọi người đều không tin, không hề biết là trong xã hội ngày nay do phong trào phá thai bành trướng, do người ta không ngần ngại hủy diệt vong thai quá nhiều, và các bác sĩ phụ sản thường đứng ra thực hiện việc này, do đó mà tự thân họ đã chiêu lấy vô số oán thù mà họ không hề hay biết.

Bổn phận bác sĩ là “cứu người”, là nêu cao “Y đức” chứ không phải làm việc hại người; trong khi phá thai là hành vi “sát nhân”. Nếu cố tình phạm lỗi làm sai thì sẽ tự chiêu lấy oan nghiệt. Bởi “gieo nhân gì, gặt quả nấy”.

Nên nhớ rằng quý vị làm gì, lành hay dữ đều tạo ra “nghiệp”. Vị bác sĩ sản khoa này thường phá thai cho người nên bản thân ông đã tích chứa rất nhiều ác “nghiệp” và có thể lãnh báo bất cứ lúc nào, một khi phúc hết. Quả báo nhẹ đầu tiên dành cho ông trong cõi nhân gian này là các chứng bệnh nan y, hiểm nghèo. Nhưng, không ai đề ý và chịu tin điều này!

NÊN LƯU TÂM GIÁO DỤC CON TRẺ

Ngày nay con người có thêm mạng (internet), nhưng mạng này cũng giống như con dao hai lưỡi. Sẽ biến thành nguy hại nếu người ta dùng để truy cập điều xấu, thu nhiễm tính xấu. Do cha mẹ thiếu quan tâm giáo dục con nên đã bỏ mặc chúng lạm dụng tin học, tiếp nhận ảnh hưởng xấu từ những trang web đen, khiến chúng khó giữ thân, tâm, không biết cách bảo vệ mình trong sạch vô nhiễm.

Mục đích giáo dục là dạy người sống tốt, hành thiện, tu thân tích đức. Nhưng nếu trẻ em không được quan tâm giáo dục kỹ, ngay từ bé nếu chúng không được giáo dục về đạo

đức, nhân phẩm cao thượng cần có, thì chúng sẽ sống giống như cây không rễ, dễ bị cuồng lưu xấu cuốn trôi, nhân chim và chúng sẽ đánh mất tất cả những phẩm chất tốt đẹp cần có của con người. Đó là lý do phát sinh những tội ác khiến mọi người đau lòng.

Hiện nay, các mạng internet không được kiểm soát, tự do đăng tải quá nhiều điều ác xấu. Người lớn không quan tâm giáo dục con em, bỏ mặc chúng huân tập nhận thức sai lầm, dẫn đến lối sống buông thả phóng túng, trẻ không biết khắc chế, tu bồi nhân phẩm, mặc tình dung túng chiu theo sự đòi hỏi của bản năng nên khổ đau và tệ hại không ngừng phát sinh trên cõi đời, phát sinh đủ thứ lỗi lầm không đáng có.

Mỗi căm hận sâu thẳm trên thế giới phát từ nghiệp ác sát sinh. “Nợ mạng trả mạng, nợ tiền trả tiền.” Nếu quý vị giết cha, anh người, thì thân quyến của quý vị sẽ bị người giết. Con người cứ tìm nhau báo thù, luân phiên tàn sát không bao giờ chấm dứt. Vì sát sinh quá nhiều, nên khi quả báo chín mùi, sẽ ập tới vào lúc bản thân ta hết phúc. Cho nên có người ta trả quả ngay trong đời này, có người phải tới đời sau hoặc đời sau nữa.”

Phá thai, là tội rất nghiêm trọng. Khi phá thai, quý vị đã bóp chết một sinh mạng trước khi cơ thể đứa bé được thành hình đầy đủ! Khiến vong thai phát khởi lòng thù hận thâm sâu, và lòng oán hận này có uy lực mãnh liệt, độc hại còn hơn bom nguyên tử, chắn chắn chúng sẽ báo thù!

Giết một bào thai chưa chào đời, quả báo chiêu lấy rất nặng. Tôi vẫn phải nói ra điều này cho dù quý vị có chịu nghe hay không, cho dù quý vị có chịu tin hay không. Rằng tuy thai nhi bị phá bỏ chỉ là một vong linh nhỏ bé, nhưng vong thai này dữ dằn hơn vong người lớn rất nhiều!

Ngày nay bệnh ung thư xuất hiện đầy trong xã hội chúng ta, một phần là do sự phá thai. Càng có nhiều trường hợp phá thai, số vong nhỏ bị bức tử càng gia tăng, chúng sẽ rải độc tố khắp nơi làm kẻ giết chúng gặp họa. Chúng luôn quan niệm rằng: “Các người đã giết tôi từ trứng nước thì tôi không cũng không để các người sống an. Tôi sẽ báo thù!”.

Với tình trạng phá thai phổ biến hiện nay, những vong thai uổng tử này hiện diện khắp nơi, số lượng chúng vượt xa số vong người lớn trên cõi trần. Nhiều người không biết tại sao họ vướng bịnh quái ác? Thật ra họ bị bệnh vì đã gây ra quá nhiều mối oán thù cho người lẫn loài vật. Trong những gia đình hoặc những người hay sát sinh, luôn có tai họa rình rập. Thân thể họ không bao giờ được an mà luôn vướng ác bịnh. Nói trắng ra, hầu hết các trường hợp người ta mắc bệnh ung thư, bệnh nan y hiểm nghèo, đa phần là do ác nghiệp sát sinh, vì họ đã giết hại nhiều mạng của người hay loài vật... Do không giải được oán cừu đối với các chúng sinh bị họ giết, nên những kẻ tạo ác phải mang lấy bệnh nan y. Trừ phi họ biết tu tỉnh, tạo phúc, tích đức

hôi hương cho kẻ bị hại, nguyện dứt ác làm lành, mới hi vọng giải oán kết, tiêu bệnh.

Tóm lại chỉ cần ta không gieo nhân ác thì sẽ không gặt quả ác.

“Không có điều thiện nào lớn hơn việc tự tu thân, biết sửa đổi lỗi lầm của mình”

Chúng ta không được coi thường bất cứ mạng sống nào, dù là của người hay con vật.

Các bậc cha mẹ phải trân quý mỗi nhân duyên giữa họ và các bào thai chưa sanh ra. Không phải chỉ sinh con ra là đủ, cha mẹ phải chú tâm giáo dục con về luân lý và đạo đức; hướng dẫn thế hệ trẻ đi vào con đường sáng, đúng đắn.

Cha mẹ nên làm gương cho con bằng phẩm hạnh tốt, nhân cách cao thượng của mình. Đừng nghĩ kiếm tiền là điều quan trọng nhất rồi bỏ mặc con làm bạn với ti vi, máy tính. Cha mẹ nên lưu tâm giáo dục con, theo sát hướng dẫn chúng tu bồi đức hạnh. Phải xem sự giáo dục con cái là trách nhiệm quan trọng nhất của mình.

Lược dịch từ của H. T. Tuyên Hóa

QUẢ BÁO CỦA SÁT SINH

Chúng ta đa số thích sát sinh, không tôn trọng sự sống và rất thờ ơ với việc phóng sinh. Khi quý vị giết vật, con vật ấy cũng khởi niệm oán muốn giết quý vị. Chính niệm báo thù đầy ta luân hồi tái sinh mãi vào đời ngũ trược ác thế. Và cảnh báo oán nhau chẳng có ngày chấm dứt. Có câu rằng:

*Thiên bách niên lai oán lý canh,
Oán thâm tự hải hận nan bình,
Dục tri thế thương đao binh kiếp,
Thí thức thỉnh đồ môn dạ bán thỉnh.*

dịch:

*“Trăm ngàn năm nay trong bát canh,
Oán sâu như biển hận khó nguôi.
Muốn hiểu chiến tranh trên cõi thế,
Lắng nghe lò mổ lúc nửa đêm*

Trăm ngàn năm nay, vẫn còn bát canh thịt. Quý vị và tôi đều từng có ăn qua. Trong bát canh này, chứa đựng niệm oán hận sâu hơn biển, rất khó giải trừ. Quý vị muốn biết tại sao trên thế giới có thiên tai, lụt lội, hạn hán dịch bệnh không? Vì sao phát sinh chiến tranh đau khổ, giết chóc, thảm sát đổ máu? Tại sao người ta hay gây hấn, giết chóc tròng phạt nhau?

Vì con người đã gieo nghiệp sát quá nặng, ở lò sát sinh, đêm đêm đều có tiếng kêu thét bi thống của súc vật. Chúng luôn van xin: “Hãy tha mạng cho tôi!” Nhưng con người không lý đến lời kêu than này và cứ thản nhiên giết mổ. Quý vị không biết rằng khi vừa ra tay giết vật thì niệm sân hận trong lòng chúng đã bộc phát, và chính niệm này dẫn chúng đi tìm người giết mình để báo thù trong tương lai. Tạo thành thảm trạng chiến tranh tai ương, tử vong trên thế giới, tất cả đều do hành động sát hại sinh mạng chiêu cảm nên.

Hòa Thượng Tuyên Hóa

Vụ án tại ôn Châu

Cố Tích Trù làm phó tướng tại ôn Châu, sau khi bị Hạ Quân Nghiêu giết, đã nhập vào thuộc hạ Trương Diệu Đỉnh, nói:

-Tôi đời trước từng giết một con rắn, nay rắn đó đầu thai làm Hạ Quân Nghiêu, ngày 16 tháng 6 y đã giết tôi ở giữa sông, đây là nhân quả báo ứng, xin ông hãy kể cho hai con trai tôi nghe, dặn chúng không được báo thù.

Trương nghe xong bán tín bán nghi, vội dẫn quân đến ôn Châu điều tra, mới biết vào ngày 15 tháng 6, Thái thương

Ngô Quốc Kiệt tại ôn châu, có mở tiệc đãi Cố Tích Trù ở chùa Giang Tâm. Sáng ra thì nghe tin cố Tích Trù bị hại. Ngô có sai người tìm thầy, nhưng không thấy.

Tối đó Ngô Quốc Kiệt mơ thấy cố Tích Trù đứng trong nước kể lể: “Tôi đời trước từng đập chết một con rắn, nay phải đền mạng cho nó. ông hãy đến chỗ nước xoáy tìm, thì sẽ thấy thầy tôi. Ngô làm y lời, quả nhiên mò vớt được thầy.

*Qua chuyện này chúng ta thấy thấy rõ hiện tượng nhân quả báo ứng bình đẳng. Tuy chúng ta cho là mạng con rắn không bằng người, nhưng tới lúc trả quả vẫn là **mạng đền mạng**.*

Chuyện tướng quân họ Chu

Lưu Tích Huyền người Tô Châu, năm Canh Tuất đi thuyền đến Tô Châu thì dừng lại nghỉ qua đêm. Tối đó ông mơ thấy một đại hán cao lớn mặt dài bảo:

-Tôi họ Chu, kiếp xưa là tướng quân đánh trận.

Do tôi vây thành Giang Châu đã lâu mà không công phá được, đến lúc phá được thành thì ra lệnh giết sạch người trong thành.

Từ đó đến nay, tôi đời đời đầu thai làm heo, bị người giết thảm. Nay ông đi ngang qua dừng lại nghỉ ở đây, chính là chỗ tôi sắp bị giết. Xin ông nán lại đợi một chút, sẽ thấy kẻ bị giết chính là tôi. Tội nghiệp của tôi nặng, mà tính chất

loài thú vốn ngu xuẩn, vì sao tôi muốn ứng mộng lại ứng được ngay? Chính là nhờ trong một kiếp làm người vào đời Đường, có lần tôi đi qua một ngôi chùa, nhìn thấy pháp sư giảng kinh, tôi phát tâm cúng dường và vào nghe kinh cả buổi, nhờ phước nghe giảng kinh nên trí tuệ được khai mở.

Lưu Công hỏi: – Những con thú lúc sắp bị giết nên làm gì để giúp chúng vui khổ? ”.

Đại hán đáp: – Chỉ có được nghe tiếng niệm Phật mới thoát khỏi thống khổ, cho nên mỗi khi nhìn thấy loài vật bị giết xin hãy niệm Phật giùm cho nó, không những giải trừ được khổ não mà còn có thể giúp nó thoát đọa lạc.

Hai ta có duyên tương ngộ, mong ông hãy thương xót, ra tay cứu mạng tôi giùm.

Nói xong đại hán rơi lệ chấp tay vái từ.

Lưu công giật mình thức giấc, ngồi bật dậy, kêu kẻ hầu xem phía trước mặt thuộc vùng nào, quả nhiên thấy đầu thuyền là nhà đồ tể, có con heo sắp bị giết.

Lưu công liền bỏ tiền ra mua con heo, đặt nó lên thuyền, đem tới Tây Viên phóng sinh. Sau đó ông ghi lại chuyện này trong “Kiềm chi ngẫu tồn tập”.

Trích dịch từ “Kiềm chi ngẫu tồn tập hiện quả lục”

Làm thầy không xứng

Tổng Bán Đường làm quan ở huyện Ngân. Ông kể ở huyện Ngân có một thư sinh rất giỏi văn, nhưng đường quan lộ liên tục gặp gian nan, công danh không thành.

Sau, thư sinh đó bị bệnh nặng, mộng thấy mình tới một nha môn. Thoạt nhìn, biết ngay đây là âm phủ.

Lúc đó, thấy một người mặc quan phục đi tới trước mặt. Thư sinh vừa nhìn, nhận ra đây là một cụ già trước kia anh từng quen biết, liền hỏi thăm: – Tôi đang bị bệnh phải chăng số mình sắp chết?

Vị lão quan ở âm phủ nói: “Tuổi thọ của anh chưa tận, nhưng mà lộc đã tận, e rằng chẳng bao lâu nữa anh cũng phải xuống đây thôi”.

Thư sinh nói:- “Kiếp này tôi toàn mở lớp dạy học kiếm sống qua ngày, chưa từng làm những việc ác đức, nhân tâm, vì sao lộc lại hết?”.

Âm quan thở dài bảo:

“Chính vì anh dạy học chỉ biết thọ nhận lương bổng, nhưng lại bỏ mặc không quan tâm đến nhân phẩm và đức hạnh của học trò. Anh làm thầy mà vô trách nhiệm, không tròn bổn phận nên chẳng xứng với danh vị. nếu anh có quan lộ, ắt sẽ bị cắt chức quan. Do anh không có quan chức, nhất định sẽ bị khấu trừ bổng lộc tương ứng để bồi đền với số lương đã nhận. Do vậy mà tuổi thọ anh dù chưa hết nhưng phúc lộc đã cạn rồi.

Anh làm thầy người ta, ở vị trí hưởng vinh dự cao, ngoài dạy học vấn, anh còn phải dạy trò về đức hạnh, dẫn dắt người hướng thiện.

Nhưng anh chỉ biết thu học phí, dạy vô lương tâm, vô trách nhiệm, làm hại học trò, nên mới bị khiển trách nghiêm.

Người đời không hiểu, mỗi khi nhìn thấy một vị trí thức uyên bác hay một bậc thầy Nho có cuộc

Sống khốn cùng hay yếu mạng, thì than oán, trách là Đạo Trời bất công. Họ đâu biết rằng gieo nhân xấu thì gặt quả xấu. Những vị thầy này chính là do họ tự làm hại đời mình, nên mới lâm vào cảnh trạng như thế.

Phải hiểu rằng một niệm bất chính dù rất nhỏ vừa dấy lên trong lòng, thì trời đất đều thấy biết rất rõ. Đúng như cổ ngữ nói: ‘Trên đầu 3 thước có Thần linh’. Luật nhân quả báo ứng không sai cho dù con người ta có tin hay không, sống, người ta cần thuận theo Thiên Lý, lưu tâm hành thiện, sửa đức – đây là điều quan trọng nhất của con người, có vậy cuộc sống mới hạnh phúc, hưởng được nhiều điều kỳ diệu và có tương lai sáng đẹp.

Thư sinh kia trước khi mất đã kể chuyện này cho Tống Bán Đường nghe, nên ông mới biết mà thuật lại.

Trích Nhân Quả lục

GIỮ Ý TRONG TÙNG GIẤY

Hòa thượng Tịnh Không kể

Chúng ta tu bị nhiều chướng ngại, gặp nạn nhiều là vì ác nghiệp. Do từng sát sinh ăn thịt loài vật hoặc sát hại mạng người. Chính nguyên nhân này kết thành oán hận rất sâu.

Hiện nay trên thế giới, ở bất cứ nước nào, ta vẫn gặp cảnh người bị hồn oan, ma quỷ nhập vào thân. Tại sao họ đến phá anh A mà không nhập vào anh B? – Là vì họ có thù với anh A nên tìm đến báo oán.

Xin kể một câu chuyện có thật để cảnh giác như sau:

Sư Đàm Hư (đệ tử sư Đệ Nhàn) kể là mình có người sư huynh tên X rất thích học thiền nên Sư phụ Đệ Nhàn đã gửi huynh X đến một ngôi đạo tràng thiền tông đệ nhất, là “Giang Thiên Tự” ở Trấn Giang để tham học. Chùa này còn có tên là Kim Sơn Tự nằm trên hòn đảo thuộc sông Trường Giang, chung quanh toàn nước. Đây là ngôi đạo tràng Thiền Tông hưng thịnh bậc nhất vào năm đầu Dân Quốc.

Sư X tu thiền ở đây mười mấy năm, công phu rất đặc lực, được hoà thượng trụ trì xem trọng ngợi khen và tín nhiệm, giao cho chức Phó trụ trì, địa vị chỉ ở dưới Phương trượng mà thôi.

Tâm danh lợi nổi lên, thần hộ pháp đi mất.

Từ khi có danh chức cao, sư X phát sinh nhiều chướng duyên gây phiền lụy cho mình. Do ông nổi tiếng, đồ đệ đến quy y đông, vật cúng dường nhiều, tâm danh lợi nổi dậy, định lực chưa đủ lại bị tâm ngã mạn phát sinh, Sư X ý quyền cậy thế, thái độ hách dịch ngày càng lớn, điều này thật nguy cho ông, vì vô tình tạo dịp cho oan gia trái chủ có cơ hội báo oán.

Quý vị nên biết, một người tu chân chính, khi công phu đắc lực sẽ được thần hộ pháp bảo vệ, bất luận là người xuất gia hay tại gia, chỉ cần bạn tu hành Chơn chánh là thần hộ pháp luôn theo bảo vệ. Nhưng khi tâm quý vị không tương ưng, khởi niệm hoặc có hành vi trái đạo, thì thần hộ pháp sẽ bỏ đi. Vì chưa là Thánh, nên tất cả chúng ta đều có lỗi lầm, đều mang theo ác nghiệp của kiếp quá khứ. Cho nên quý vị phải cẩn thận giữ tâm ý luôn hợp đạo. Thần hộ pháp khi thấy bạn đổi tính theo hướng xấu, thì sẽ than: – Người này đã thay lòng, đã thôi chuyển rồi! Và họ bỏ đi!

Một khi thần hộ pháp bỏ đi, thì oan gia chủ nợ lập tức tìm đến, điều này giải thích tại sao Sư X hành động bất thường, vì ông bị ma ám, nhập vào xúi bậy.

Ma ám như thế nào? – Khi không có người, sư X liền nhảy xuống sông tự tử. Lần đầu, có người bắt gặp, kịp cứu sống ông ta đem lên.

Vài ngày sau đó sư X lại tiếp tục nhẩy sông. May có người thấy kịp, lại vớt ông ta đem lên.

Hoà thượng trụ trì thấy vậy hoảng kinh, vì Phó trụ trì của chùa tài giỏi, nổi tiếng vậy mà giờ lại nhẩy sông tự tử, như thế sẽ khiến cho toàn thể đạo tràng bị tai tiếng, không những gieo ảnh hưởng xấu, gây hoang mang cho mọi người mà còn khiến cho việc tu của các vị khác cũng bị trở ngại lây.

Do vậy bất đắc dĩ chùa phải thông báo cho Sư phụ Đệ Nhàn hay đề ngài đem đồ đệ mình (là sư X) về. Lúc này Đệ Nhàn đang ở núi Thiên Thai Phong Châu tỉnh Triết Giang. Vừa nhận được tin chẳng lành, ông lật đật tới Trấn Giang, đem sư X về quê. Nhờ uy đức hoà thượng Đệ Nhàn hộ trì, suốt lộ trình cả hai đi bình an vì con quỷ báo oán không dám nhập vào.

về đến núi Thiên Thai, do sư X từng là Phó trụ trì, là người có địa vị nổi tiếng trong Phật môn nên chùa vẫn kính nể, sắp cho ông một căn phòng riêng, ông vẫn được ưu ái đãi ngộ. Tới giờ công phu sáng, ông không lên điện tụng kinh cũng không ai nói gì.

Được mấy ngày, một sáng nọ, khi dùng điểm tâm, chúng chẳng thấy ông đến dự. Hoà thượng trụ trì nghĩ là ông biếng lười, ngủ nướng, nên rất phật ý, VỘI sai thị giả đến gõ cửa phòng ông. Gõ hoài mà không thấy động tĩnh gì, thị giả bèn xô cửa bước vào thì thấy phòng trống trơn, nhìn

quanh thấy cửa sổ phòng đang mở, nghi là ông X đã nhảy cửa sổ ra ngoài, thị giả liền quay về trình với hoà thượng.

Vừa nghe báo tin, hoà thượng vội la lên:

– Không xong rồi!

Sát cạnh núi Thiên Thai có con sông nhỏ, tuy không lớn bằng sông Trường Giang nhưng độ sâu đủ dìm chết người.

Hoà thượng lập tức sai người ra sông tìm kiếm và báo: – E đã xảy ra chuyện lớn rồi!

Mọi người đi tìm hơn nửa dặm thì phát hiện sư X đã chết, thi thể nổi lên. Rốt cuộc không tránh được, ông X cũng chết vì nhảy sông tự tử.

Mọi chuyện dần sáng tỏ, người ta hiểu ra. Trước khi xuất gia sư X từng kết hôn, có một đứa con gái.

Khi ông X nghiên cứu Phật pháp, nhất quyết đòi xuất gia, bà vợ không đồng ý, ông vẫn lạnh lùng vô tình, không thêm giải thích và cư xử rất có lỗi, khiến vợ đem lòng oán hận nhảy sông tự sát.

Lúc đó con gái ông còn nhỏ. Cha đi xuất gia, mẹ thì nhảy sông chết, cô bé được bà con nhận nuôi cho đến trưởng thành, giờ đã lập gia đình.

Con quý theo ám ông chính là bà vợ. Lúc đầu mới xuất gia, sơ tâm mạnh, ông tu hành tinh tấn, có công phu đặc lực,

nên được thân hộ pháp theo hộ, oan hồn không cách chi nhập vào báo oán.

Đến khi tu lâu, cỏ chức vị, có tiếng tăm, lòng kiêu ngạo nổi dậy, đạo tâm tiêu mất, thân hộ pháp cũng bỏ đi nên bà vợ được dịp tìm đến báo oán. Cho nên hai lần nhảy sông, chẳng phải là ý của ông, mà là của con quỷ. Do ông bị quỷ ám, xúi bậy.

*Khi hay tin ông chết, con gái ông đến chùa khóc lóc, kể là:
– Đêm qua con nằm mơ, thấy cha con nói hôm nay đi nhận sở làm.*

Sư Đế Nhân bồng hiểu, buột miệng nói:

– À, thi ra ông ta đi làm thổ địa.

Vì cách chùa họ không xa có miếu thổ địa mới lập. Bên trong vừa đúc tượng thổ địa xong, thì ra đây là chỗ ông đến.

Hoà thượng than:

Tu phật cả đời, tham thiên mấy mươi năm, cuối cùng lại bị đoạ làm thần thổ địa.

(Thổ địa cũng là một loại thần trong quỷ đạo, là Lý trưởng trong quỷ đạo).

Đây là chuyện có thật của sư huynh ngài Đàm Hư. Vì vậy tôi thường nhắc quý vị: tu hành phải hết sức cẩn thận, giữ

tâm như giữ thành. Đừng để tâm xấu nổi lên điều khiến sai sử mình là hồng bét, dẫn đến đọa lạc, suy sụp đáng sợ.

Muốn tu giải thoát, xin quý vị nhớ hồi hướng công đức cho oan gia trái chủ.

TÔI TÊN A-THỆ-DỤNG

Tại Đông Bắc quê tôi, có nông dân X làm ăn chăm chỉ, trong nhà tương đối giàu có. Mùa thu hoạch năm đó, ông X chất nông sản lên xe, chở ra chợ bán. Bán xong, Ôm tiền quay về. Đúng ngay lúc này, phía trước cách chỗ ông chừng ba dặm có rất đông thổ phỉ đang đánh cướp, ông X lo sợ nghĩ thầm: – “Trước mặt có cướp làm sao đây? Trốn ư?” Dưới sự truy đuổi của thổ phỉ thì có trốn cũng chẳng thoát được! Nhưng nếu không trốn, ông sẽ bị cướp!...

Trong lúc cùng đường bí lối, ông X sực nhớ, vội tung chú Đại Bi và điềm nhiên đánh xe tiến lên. Lúc ông gần đến chỗ bọn thổ phỉ, thì bỗng thấy từ trong đám cướp có một người tiến ra, đến trước đầu xe ông ra lệnh: “Hãy đưa roi cho tôi, tôi sẽ đánh xe giùm cho”

Ông ngoan ngoãn nghe theo, thế là người này liền vụt roi thúc ngựa chạy qua khỏi đám thổ phỉ, mà lạ! Đám thổ phỉ lúc đó tự hồ như không thấy không nghe gì, cho nên chúng không đuổi theo đánh cướp. Đợi đến khi chẳng còn nhìn

thấy đám cướp nữa, người đánh xe liền trả roi lại cho ông X và nói:

– Giờ ông hãy mau về đi! Không sao rồi.

Vị tài chủ thấy người đánh xe từ trong đám thổ phỉ chạy ra... thì đoán ông ta chắc cũng là tên cướp, bèn bảo:

-Thưa tiên sinh, hôm nay ngài tốt bụng cứu tôi, nhờ vậy mà tôi không bị cướp. Vậy xin hỏi cao danh của ngài là chi? Hiện cư ngụ ở đâu, xin cho biết để sau này tôi còn tìm đến quý phủ mà đáp tạ.

Ông ta trả lời: -Tôi tên A Thệ Dụng.

Lúc đó ông X suy nghĩ: – Ô! Sao lại tên A Thệ Dụng nhỉ? Là ai vậy ta? Lúc này ông quên mất, quên bém “A Thệ Dụng” chính là một câu thường đọc trong bài chú Đại Bi, cũng chính là tên một vị hộ pháp.

Mãi đến khi vị AThệ Dụng đi rồi, không còn nhìn thấy tăm tích nữa, ông X mới sực nhớ: – Ái chà chà! không phải là trong chú Đại Bi có vị hộ pháp tên A Thệ Dụng sao?

Thế là ông vội đi tìm AThệ Dụng, nhưng tìm không được, chẳng biết A Thệ Dụng đi đâu rồi?

Vì thế, trong chú Đại Bi có cảnh giới rất bất tư nghị. Giả như vị tài chủ này nghĩ: “Tôi tụng chú Đại Bi linh hay không?” thì A Thệ Dụng cũng sẽ không đến cứu đâu. Bởi

do ông không có tâm muốn thử thách, lúc đó trong lòng chỉ thuần một niềm tin mạnh mẽ: Tôi niệm chú Đại Bi thì có thể gặp hung hóa lành, gặp nạn hóa an” cho nên kết quả mới được tùy tâm mãn nguyện, không bị thổ phỉ đánh cướp.

Hòa thượng Tuyên Hóa kể

CẢM ỨNG NHIỆM MẪU

Đường muội của tôi ngụ tại nhà số 5 hẻm 198 khu phố Hải Dương đường Tế Ninh, ngày 18 tháng 5 năm nay, nhà láng giềng phát sinh hỏa tai. Lửa bốc từ nhà số 2 cháy lan đến nhà số 3, số 4... có nghĩa là nhà em tôi (số 5) sẽ bị hủy trong khoảnh khắc...

Nhưng thật không thể ngờ, lửa lại nhảy qua khỏi nhà số 5, tiếp tục thiêu rụi nhà số 6, 7, 8... và cứ thế thiêu rụi hết...

Khách đi đường nhìn thấy tro trọi một mình nhà Đường muội còn nguyên giữa hiện trường, không ai là không kinh ngạc. Thấy đều tấm tắc khen em là người có phúc đức, được Bồ-tát che chở.

Đường muội tâm địa vốn rất thiện lương, đối với tôi giao tình rất thân. Em mới theo tôi tập tu, tuy thờ Phật không lâu, nhưng hết sức chí thành, tin tưởng thâm sâu. Em ăn chay trường, giữ ngũ giới nghiêm ngặt. Hằng ngày em

chuyên tụng chú Đại Bi, niệm danh Bồ-tát Quan Âm miên mật tha thiết. Nhờ tâm thành chuyên nhất, cảm được Bồ-tát từ bi cứu nạn, thật là hay vô lượng vô biên.

Trích từ “Quan Âm Bồ Tát bốn tích cảm ứng”

Hồng Lữ kể (1986)

GIÚP MẸ GIẢI NẠN

Lý Thân là cư dân Hương Cảng, một lòng kính tin Tam bảo, hằng ngày tụng kinh Kim Cang và chú Đại Bi.

Chiều tối năm 1984, anh đang ngồi tĩnh tọa, đột nhiên cảm thấy tim đập dữ, cảm giác khó thở như có điềm chẳng lành, anh đoán chắc mẹ mình đang bị nạn.

Vì trước đây hệ mẫu thân xảy ra chuyện là Lý Thân đều có linh cảm này, thế là anh lập tức đến lễ trước tượng Quan Âm Bồ Tát, tụng to chú Đại Bi, cầu ngài che chở cho mẹ. Tụng được mười biến, cảm thấy lồng ngực nhẹ nhàng, Lý Thân mới dừng.

Tối đó mẫu thân trở về, bà kể vào lúc hoàng hôn, tại nơi bến đò, đã bị 4 tên cướp truy đuổi, chúng hét to bảo rằng nếu bà không bỏ bóp tiền lại, thì sẽ ra tay không nương tình. Đang trong lúc nguy cấp, bà lách mình trốn được vào

cái hốc của một tòa cao ốc, mây tên đại hán chạy ngang qua chẳng phát giác ra chỗ ẩn nấp của bà, cứ như thể bà đang tàng hình vậy.

Lý Thân nói chính là nhờ đức Quan Âm Bồ Tát che chở, nên bà mới tránh được hiểm nạn. Bởi gì lúc bọn gian truy đuổi bà, chính là lúc Lý Thân lớn tiếng tụng chú Đại Bi.

Từ đó về sau, mẹ Lý Thân càng nhiệt thành thực hành Phật pháp,

Trích “Quan Âm kinh chú phụ lục người thật việc thật Hương Cảng”

CỬA ĐỘNG GIỮA TRỜI

Năm ngoái, ông Vương Nguyên Phong muốn tráng nhựa con đường từ Đài Bắc đến Hoàng Sơn dài khoảng 4-5 km. Công việc tính ra phải mất 2-3 ngày mới xong. Mà tôi là một trong những tài xế lái xe vận tải dầu hắc, mỗi ngày chỉ có thể chạy tối đa 2 chuyến.

Khi tôi chuyên chở lần hai thì sự tình phát sinh. Hôm đó tôi là chiếc xe phải hành sự cuối cùng, thời gian làm việc chỉ trong vòng 5 giờ, nhưng tôi mới hành sự được 60 phút, thì dây sên của máy rải nhựa kêu một tiếng “két”, rồi đứt khúc.

Vì xe không thể chuyển động, nên không thể thi công. Lúc này trời đã tối, không còn ánh sáng nên chẳng thấy rõ mức độ hư hỏng của máy móc.

Tài xế xe rải nhựa đành yêu cầu công nhân, đem dầu trên xe xuống, chuẩn bị dùng sức người làm.

Còn mấy tiếng nữa mới đến phiên tôi, thế là tôi về xe mình tận dụng cơ hội tung chú Đại Bi, tung mãi... Tôi tung được một lát thì công sở phái ông A là giám công tới, có thể do ngồi trên xe tôi buồn chán nên ông A thuận miệng hỏi: – Này, anh đã xem tiểu thuyết Hoàng sắc⁷ chưa? Vị giám công này quan niệm rằng các tài xế đa số đều rất “hoàng” (thuộc loại ăn chơi như nhau), không có ai thật thà đứng đắn. Vì vậy tôi nghiêm trang đáp: – Đừng có nói giỡn nha, tôi đang tung chú Đại Bi, biết đâu nhờ tôi nhất tâm tung, mà máy sẽ hết hư đó.

Tôi chỉ nói thế, nhưng độ 15 phút sau thì xe tôi khởi động được. Có thể tiếp tục thi công. Lúc này tôi bảo ông A: – Anh xem, linh nghiệm quá chừng!

Nhưng vị giám công nói: – Có thể là trùng hợp thôi. Biết đâu máy chẳng hề hư, chỉ tại mấy tên tài xế kia phán đoán lầm.

Lúc đó tôi không nói gì, mười phút sau đến lượt tôi thi công, sau khi hoàn tất, tôi lái máy rải nhựa đến ven lộ dừng nghỉ.

Kết thúc công việc, viên phụ trách cho rằng máy xe không hư hỏng gì, nên chẳng thông báo cho công xưởng dầu hắc, cũng không trình với chủ công ty.

Hôm sau, cũng như thường lệ tôi đến đó bắt đầu thi công, lần này, tôi được sắp vào ban thứ ba, xe ké. Độ 30 phút nữa mới đến phiên tôi làm, vì vậy tôi đứng cạnh xe rải nhựa, chờ đợi và quan sát bạn bè làm.

Bây giờ tôi mới ngạc nhiên! Té ra dây xích xe trái nhựa của tôi đã đứt lìa hai ba khúc, trục bánh xe đã tiêu, căn bản là không thể hoạt động. Lúc này tôi mới nhớ tới chuyện đêm qua, tôi lái chuyến rải dầu hắc cuối cùng, dây xích đứt như vậy làm sao có thể hành nghề được?

Tôi vội đi tìm tiên sinh giám công thuật rõ mọi sự, lúc này ông ta bật ngửa, chỉ nói một câu: – Kỳ diệu quá, thật không thể nghĩ lường!

Còn một chuyện khác nữa (xảy ra cách đây độ nửa năm), số là trong thành phố Đài Bắc, đối diện với trạm xăng có một khu đất trống cần san bằng để làm bãi đậu xe Container. Chủ nhân là Lại tiên sinh, người phụ trách công ty xe vận tải chúng tôi.

Hôm đó tôi không lái xe, tài xế lái thay tôi. Cả hiện trường chỉ có một xe ủi đất và máy cán đường. Tính ra phải mấy ngày mới làm xong công trình. Nhưng mới làm đến 3-4 giờ chiều thì thấy mây đen bao phủ dày mịn, báo hiệu một trận

mưa lớn đáng lo. Lúc đó tôi nghĩ thầm: “Nếu mắc mưa thì phải dừng công trình, sẽ tốn thêm mấy ngày công nữa, chắc chắn tôi sẽ bị lỗ vốn” ... Thế là tôi liền tụng chú Đại Bi. Lúc này tôi đã thuộc lâu chú Đại Bi. Tôi cứ khẩn thiết tụng mãi...

Nói ra cũng lạ, kết quả trong vòng phạm vi tôi thi công không hề có mưa, nhưng ngoài phạm vi này thì mưa đang trút xuống tầm tã. Tôi quan sát bầu trời, thấy trên không (chỗ tôi làm) có một vòng tròn quang đãng nằm giữa rùng mây đen, trông giống hệt hình dáng một hang động giữa trời, ngoài vòng tròn đó mưa vẫn tiếp nối thi nhau rơi.

về nhà, tôi kể cho cha mẹ vợ con nghe, ai cũng cho là chuyện lạ.

Hai kinh nghiệm kể trên là ngàn thật muôn thật. Sự linh nghiệm của bài chú đức Quan Âm thật quá kỳ diệu, quả là không thể dùng khoa học để giải thích đánh giá.

Tạ Gia Khánh kể Đài Loan ngày 18 tháng 9 năm 2003

THUẦN PHỤC CHÓ DỮ

Khoảng 20 năm trước, “Hải Triều Tịnh Uyển” ở Đôn Môn tổ chức pháp hội Cung thiên. Lễ bắt đầu lúc 3 giờ sáng, nên Trịnh cư sĩ đã thức dậy từ 2 giờ khuya, lái ô tô đi Đôn

Môn cho kịp tham dự lễ. Đến bãi xe, còn phải lội bộ một quãng nữa mới đến được “Hải Triều Tịnh Uyển”. Nhưng khi bà Trịnh vừa mở cửa xe bước xuống thì thấy có 7-8 con chó nhào tới sủa dữ, đáng vẻ cực kỳ hung tợn.

Giữa đêm khuya mà gặp thế này, bà Trịnh hoảng hồn, vội quay vào xe ngồi chịu trận.

Nhưng bà nghĩ: “Nếu vì đám chó dữ này mà không thể vào pháp hội, thì xem như uổng công thức khuya lặn lội đường dài đến đây!” ...

Không cam lòng, bà Trịnh liền tỉnh tọa trong xe, chỉ thành tụng chú Đại Bi. Tụng chừng 15 phút, bà Trịnh nghĩ thầm: “Cho dù bị chó dữ sủa nò, ta nhất quyết phải đi tới pháp hội”. Thế là, bà mở cửa xe bước xuống.

Thật lạ, đám chó vẫn còn ở đó, nhưng chúng không còn sủa nò làm dữ mà lại gục đầu, vẫy đuôi đi trước bà, giống như đang dẫn đường cho bà vậy. Bà Trịnh cảm thấy quá thật kỳ diệu vô cùng.

Hương Cảng, ngày 28 tháng 9 năm 2003

BỀ QUAN TU XUẤT QUAN TRÍ TUỆ TỎA SÁNG

CÓ vị tăng ở Tân Chú Am, tính hung dữ lại ngu si, thường hay cãi rủa với người. Do vậy sắp bị chùa trục xuất.

Khuya đêm đó ông ngẫm nghĩ, thâm hối hận, tự nhủ chỉ còn cách chuộc lỗi là xin đóng cửa tu hành.

Sáng ra, ông xin gia sư cho phép ông bế quan thanh tu. Vị thầy liền đáp ứng.

Vị tăng này trong thời gian bế quan, nhất tâm tu hành, quyết sửa đổi, cải thiện mình, ông nguyện giữ khẩu nghiệp thanh tịnh, chuyên trì chú Đại Bi. Tinh tấn Niệm Quan Âm, lễ Quan Âm.

Sau ba năm ông ra thất, đắc đại trí huệ. ông có thể giảng mọi diệu lý trong kinh điển, cả tứ thư ngũ kinh thế gian, không gì mà không am hiểu.

So với ngày xưa ông không biết một chữ, tính hung tợn hay cãi hay gây, thì giờ hoàn toàn trái ngược, giống như là hai người khác nhau.

Qua đây có thể thấy niệm thánh hiệu Quan Âm có thể phá ngu si, khai mở trí huệ.

Trích “Bảo Tịnh pháp sư” (năm 1936)

GẶP NẠN NGUY CẤP TỤNG LIỀN LINH NGHIỆM

Triều thanh, Thái Tư Tương phụng lệnh đi công tác vận lương, ngụ trong một ngôi nhà mát làm việc công, bốn bên không có vách, sát gần các nhà dân. Bỗng nhiên nhà cạnh ông bị bốc cháy, các hộ đều sang cứu hỏa, chỉ có Thái ngồi an trụ bất động, kẻ hầu mấy lần thỉnh ông đi lánh nạn, ông đều không lý tới. Lửa cháy đến gần thì vượt qua chỗ Thái cư ngụ, thiêu rụi thêm mấy nhà nữa mới tắt.

Sau việc này, mọi người xúm nhau hỏi Thái có phép thuật gì mà chỗ ông ở không bị cháy? Thái đáp: -Tôi chẳng có phép lạ gì cả, tất cả nhờ tôi thành tâm tụng chú Đại Bi mà thôi.

Mọi người bảo: – Thân chú này tuy có linh nghiệm thực, nhưng lẽ như ông tụng chẳng linh thì chẳng phải là sẽ bị toi mạng oan uổng hay sao?

Thái nói: -Từ đời tổ tiên tôi truyền lại đến nay, các thế hệ con cháu đều vâng theo, hết lòng thực hành tin sâu và biết uy lực chú Đại Bi có thể giúp tiêu trừ đao binh, các nạn nguy cấp thủy, hỏa... hay không kể xiết. Lấy bản thân tôi mà nói: -Tôi chuyên trì tụng chú đã 20 năm nay, mỗi lần gặp nạn nguy cấp đều tụng và thấy thấy đều linh nghiệm.

Rồi Thái kể tiếp:

– Giữa năm Càn Long, tôi ngụ tại Bắc Kinh, thấy nhà phía nam bốc cháy, có gió mạnh kèm theo nên thế lửa rất mạnh.

Tôi chẳng kịp di dời, đành tụng chú Đại Bi, tụng chưa xong một biến thì thấy gió lập tức đổi chiều, quay thổi ngược lại, nhờ vậy mà ngôi nhà tôi ngụ được an toàn.

Qua đây có thể thấy, thần chú này được cộng đồng chư Phật Bồ-tát thủ hộ, thực sự có thể giúp chuyển nguy thành an. Giả sử lòng tin của tôi chẳng chân thành, tha thiết, thì làm sao dám liều không lo cho sinh mạng mà ở lì trong chỗ hiểm như thế?

Có được diệu dụng này, bình nhật nhất định phải sám hối các tội đã tạo trong quá khứ, nỗ lực hành thiện, hằng ngày sớm tối thành tâm tụng từ 5 đến 7 biến, miên mật không thôi tâm, chân thành như thế thì các sở cầu có gì mà không như ý?

Trích “Tin tâm lục” “Quan Âm Bồ Tát bốn tích cảm ứng”

PHÁP PHẬT CỨU HÔN NHÂN GIA ĐÌNH HẠNH PHÚC

Bà Trần Mộ cầm, năm nay 83 tuổi, nhà ở tại Huệ Viên Lâu, Hương Cảng.

Bà là một phụ nữ Trung Quốc điển hình, có đủ nét thiện lương thuần phác. Giỏi chịu khổ, nhẫn nại, luôn sẵn lòng

giúp người, cư xử hòa thuận với láng giềng tính, tính hào hiệp.

Năm 29 tuổi chồng mất, bà một mình gian khổ nuôi con, nếm đủ mùi phong sương.

Cả đời bà chí thành kính tin Bồ-tát Quán Âm, được chiêu cảm tốt. Bà cũng noi theo tinh thần đại từ đại bi của Ngài, phát tâm phụng sự chúng sinh bền bỉ, cho dù vận mệnh long đong, luôn giữ lòng trong sáng.

Do cuộc sống gặp nhiều gian khổ, bà biết rèn luyện thân tâm khang kiện đề ứng phó, sống luôn lạc quan tri túc.

Sau khi nghỉ hưu, hằng ngày mỗi sáng bà đều đến công viên dạy Thiếu Lâm quyền miễn phí cho người, cùng cộng đồng học sinh chia hưởng ích lợi rèn thân mạnh khỏe sống an. Học sinh của bà có đủ già trẻ. Dưới sự chỉ dạy hết lòng của bà, thân thể họ nhanh chóng cường tráng. Để đáp tạ bà, mọi người thường mua quà đến biếu, nhưng bà luôn từ chối, còn tuyên bố: – Hi vọng mọi người đối với nhau thân ái, thật tâm, sau này nếu ai còn mua quà biếu nữa thì tôi sẽ tuyệt giao!

Bà rất thành tâm thiện ý, muốn đem công phu Thiếu Lâm truyền cho người, đồng thời còn dạy họ tụng chú Đại Bi, khuyên họ hành thiện, tu tâm tính, bà dốc sức hóa độ người có duyên.

Không những bà dạy võ Thiếu Lâm mà còn quan tâm đến sinh hoạt từng môn đồ. Tâm Bồ-tát của bà giống như vàng dương soi sáng khắp, các học sinh thường tâm sự về mọi vấn đề trong cuộc sống, thổ lộ mọi phiền muộn nhờ bà tháo gỡ.

Đặng nữ sĩ năm ngoài bị chồng đánh gãy tay. Bình nhật ông chồng này đối với vợ tay đánh chân đá là chuyện thường, ông đánh tới toàn thân cô Đặng bầm tím, mỗi lần đánh xong ông còn dọa sẽ ném cô từ trên lầu xuống đường. Cô Đặng nghe bà dạy Thiếu Lâm quyền, bèn đến bái sư, hi vọng sau khi học thành tài cô có thể thắng “địch” và tự hộ thân giỏi, không còn bị chồng bắt nạt.

Bà Trần biết ý của cô Đặng, chỉ mỉm cười bảo: – Công phu này tôi dạy với mục đích giúp quý vị rèn thân khang kiện, không phải dùng bạo lực để đánh nhau. Huống nữa là “oán thù nên giải không nên kết”, dùng bạo lực chống kháng là hạ sách, không hay. Rồi bà dạy cô Đặng tụng chú Đại Bi, Cầu Bồ-tát Quan Âm đại từ bi cảm ứng, hóa giải hành vi bạo ác của chồng cô.

*Cô Đặng nghe bà Trần thiết tha khuyên bảo, ngoan ngoãn làm theo. Từ đó sáng tối cô đều chí thành tụng chú Đại Bi, **chưa có một ngày gián đoạn**. Do cô không biết chữ, nên bà Trần phải dạy từ từ, mỗi ngày cô học thuộc một câu.*

Được một năm, kỳ tích xuất hiện, chồng cô Đặng hoàn toàn biến thành một người khác, ông đối xử rất ôn hòa, hỏi han

quan tâm vợ đủ kiểu, thậm chí còn phụ cô làm giúp việc nhà, hơn nữa lại bỏ hẳn tật hút thuốc, ông đã thay đổi hoàn toàn, không còn là một ông chồng vũ phu bạo hành nữa.

Thậm chí hễ cô Đặng vừa bệnh một chút là ông chồng quýnh quáng đưa cô đến bệnh viện khám, còn thân tình thủ thỉ: – Em không được chết trước nhé, nếu em bỏ mình tôi ở lại cõi đời này, thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa đâu!

Bây giờ, cô Đặng rất vui, cô xúc động tâm sự với bà Trần, vô cùng cảm tạ Bồ-tát Quan Âm đã cảm ứng.

Chú Đại Bi quả thật linh nghiệm không thể nghĩ lường, đã giải cứu hôn nhân thâm cảm của cô, giúp cho gia đình có được hạnh phúc mỹ mãn.

Trích “Hương Cảng Trung Hoa Đạo Đức Học Hội Cương”

NHỮNG CHUYỆN NHÂN QUẢ Ở VIỆT NAM

Huệ (pháp danh Diệu Ân), ở Biên Hòa Đồng Nai đã kể cho tôi nghe câu chuyện thế này:

Vợ chồng Liên là bạn thân Diệu Ân, theo đạo công giáo, họ đã có một cháu trai. Ngày nọ Liên thấy mình ngày càng mập ra, vòng bụng cứ to dần, đầu óc bần thần hay choáng.

Liên đi khám bệnh thì bác sĩ cho uống thuốc tâm thần. Một hôm hết chịu nổi cô lên bệnh viện tỉnh kiểm tra tổng quát. Vì Liên hay buồn nôn nên bác sĩ cho là bộ tiêu hóa có vấn đề, ông cẩn thận chẩn khám rất kỹ, cuối cùng phát hiện ra Liên đã có thai bốn tháng.

Nghe kể đến đây tôi không kìm được, ngạc nhiên hỏi:

– Lạ vậy, Liên đã từng sinh con, vì sao có thai lại không biết?

Diệu ân cười đáp:

– Vậy mới nói...! Bởi vì chu kỳ Phụ nữ của Liên vẫn xảy ra đều đặn bình thường nên Liên không thể nghĩ là mình có thai. Bác sĩ nói thai đã bốn tháng, không thể phá. Và do ảnh hưởng thuốc Liên dùng trước đây liên quan đến não nên thai nhi sẽ bị dị tật, không bình thường.

Liên rất lo, nhất là khi siêu âm, bác sĩ quả quyết đứa bé sinh ra sẽ dị dạng... Liên rất buồn, quyết định bỏ con. Cô nói với Diệu Ân: – Nhà em kinh tế không khá, để thêm đứa nữa lấy gì mà nuôi? Đã vậy đứa bé còn mang dị tật, có khả năng bị liệt rất cao. Làm sao em dám giữ bé lại?

Diệu Ân vốn là phật tử thuần thành, có niềm tin rất sâu với đạo nên trấn an bạn:

Em cứ niệm danh hiệu Bồ-tát Quan Âm và lễ bái đức Phật Dược Sư cầu cho bé. Đức Quan Âm rất linh, còn Phật

Dược Sư vốn từ bi, có đại nguyện chữa lành bệnh cho chúng sinh, không những vậy, ai chịu tụng niệm, lễ bái Ngài thì đời sau sẽ có dung mạo xinh đẹp. Em cứ làm như chị khuyên, an tâm đẻ con bình thường. Nếu cháu bé sinh ra mà bị dị tật chị hứa sẽ nuôi dùm cho!

Nghe vậy Liên yên lòng, anh chồng là công giáo, nhưng thấy tình trạng thai nhi như vậy, đành để vợ tùy ý thực hiện theo lời Diệu Ân khuyên thử. Thế là suốt năm tháng trời, Liên ngày đêm khẩn thiết niệm Quan Âm và lễ sám Dược Sư.

Kết quả, tới ngày khai hoa nở nhụy, một bé trai khôi ngô tuấn tú chào đời. Chẳng những dung mạo xinh đẹp mà mỗi ngày một lớn, bé rất thông minh, vượt xa hẳn anh mình về sắc vóc lẫn trí tuệ.

Chồng Liên sau biến cố này, anh liền đi thỉnh tượng Phật Dược Sư về thờ. Còn Liên thì luôn bảo với thằng bé:

– Này con, phải biết ân má Huệ, nhờ có má Huệ mà con được sinh ra đây nhé!

Diệu Ân còn kể thêm một chuyện khác nữa:

Có cặp vợ chồng nọ chuyên bán cá ở chợ Biên Hòa, mỗi ngày giết hàng trăm con cá lóc. Bà vợ còn sáng chế ra thanh kẹp sắt để giết cá cho nhanh gọn, chỉ cần kẹp vào đầu cá lóc tập thể, đập một vài cú là cá chết hàng loạt, không phải tốn nhiều công sức.

Diệu Ân rất tội họ tạo nhiều ác nghiệp nên lo tìm lục mớ sách, đĩa VCD (nói về quả báo sát sinh, kể chuyện địa ngục...) đưa cho họ xem.

(Nghe kể đến đây tôi thật phục tâm đạo của Diệu Ân. Bản thân tôi chắc chắn không can đảm làm vậy, thứ nhất – vì cặp vợ chồng kia đạo Công giáo, thứ hai – mấy loại sách nói về nhân quả, địa ngục thường bị người cười chê là mê tín, là chỉ để lừa gạt giới bình dân kẻ nhẹ dạ cả tin, nên chắc chắn họ sẽ không thèm xem và ai dám truyền truyền có thể sẽ vấp phải phản ứng miệt thị gay gắt).

Đúng như tôi dự đoán, họ có chịu khó xem sơ qua, xong rồi dè bĩu: – Ba cái sách, đĩa nói tầm ruồng như thế này, ai mà thèm tin? Đẹp đi!

Vài ngày sau, bà vợ nằm mơ, thấy mình đập đầu hai con cá lóc. Hai con cá trong mơ rất to lớn, nhưng kỳ lạ là thân thể mang hình cá nhưng cái đầu lại là hai bà già. Do bị đập nên máu me phun đầy, họ kêu rống khóc than thảm thiết.

Bà vợ giật mình tỉnh vậy, sợ toát mồ hôi. Tâm thần hoảng loạn. Kể từ đó bà không dám giết cá nữa. bà vẫn bán cá, nhưng bán cho người mua phóng sinh.

Còn nhỏ H là hàng xóm ở sát cốc tôi. Một hôm nó nằm mộng thấy mình đi mua thịt heo. Ra chợ gặp miếng thịt heo tái xanh, nó lật qua lật lại, đang thắc mắc thăm thì bỗng

thấy hình ảnh một ông già hiện ra buồn bã nói: – Tôi bị bệnh nên màu thịt mới thế này!

H kinh sợ thức giấc, tỉnh dậy nó không dám mua thịt heo ăn nữa.

Có thể bạn đọc sẽ cho việc nằm mơ này là do ảnh hưởng thể trạng không tốt nên mộng mị bâng quơ. Vậy thì tôi xin kể một chuyện nữa, có thật 100% của chị Thoa, hiện cư ngụ tại Mỹ.

Gia đình chị Thoa mẹ đạo Phật, ba đạo Công giáo nên cả nhà phải theo đạo Công giáo. Nhưng khi Thoa ở tuổi xế chiều, ba mẹ đều qua đời, chị lại thích nghiên cứu đạo Phật, ưa viếng chùa.

Một Ni Sư (được chị kính tin quý trọng) khuyên chị nên trì chú Đại Bi cho tiêu nghiệp. Chị vâng lời. Sau khi Thoa trì chú Đại Bi được một tuần thì gặp ngày Lễ Tạ Ân ở Mỹ. Cô bạn thân bèn làm thịt gà tây mời Thoa qua dự tiệc và còn biếu cho nửa con gà để đem về nhà ăn.

Thoa đem thịt gà để vào tủ lạnh, tối đó chị nằm mơ. Thấy trong tủ lạnh chỗ mình cất thịt gà tây, lại là xác chết của một ông Mỹ đen, trông rất thảm thương, cũng có đầu minh, một bắp đùi... hết như phần thân con gà cất trong tủ. Chị hoảng hồn thức dậy, việc đầu tiên là mở tủ lấy bao thịt gà ra xem, người chị run bắn... Sáng ra, chị vội vàng đem thịt

con gà tây biểu cho nhà hàng xóm. Từ đó, chị bỏ sát sinh, phát nguyện ăn chay mãi mãi.

Bà chủ nhà hàng

Diệu Ân có nhỏ em tên Phương. Phương đi khám bệnh gặp một bà ngồi cạnh tên Lan, bị bệnh ung bướu rất nặng.

Bà Lan tâm sự, bà theo đạo công giáo, là chủ một nhà hàng rất đắt khách, nổi danh nhờ tài chế biến món ốc tuyệt ngon. Mỗi sáng bà luộc 200kg ốc, một ngày tiền lời thu vào đến 5-7 triệu, kinh tế rất phát.

Nhưng dạo gần đây, bà bị bệnh nặng. Bà có cảm giác như lúc nào cũng có hàng ngàn con ốc đeo bám vào thân, rứt rĩa từng mảng thịt khiến toàn thân bà đau đớn nhức nhối không kể xiết. Sau khi siêu âm, bác sĩ nói dưới mỗi tế bào của bà đều có dòi. Nghĩa là toàn thân bà dòi ản lúc nhúc, lúc nào bà cũng rên siết oằn oại.

Phương chỉ im lặng nhìn không biết nói gì. Theo nhà Phật thì đây là ác báo của nghiệp sát sinh, nhưng hiếm ai chịu tin. Đúng là bây giờ bà giàu có, mỗi ngày lời 5-7 triệu nhưng tiền đó không đủ chữa bệnh, không mang lại hạnh phúc cho bà.

ở Biên Hòa còn có một Nhà hàng khác nữa tên T.H. nổi danh với món hột vịt lộn. công nhân vào làm, nội ngồi tuyển lựa hột vịt đẹp không thôi cũng đủ lãnh lương bạc triệu. Nhà hàng này rất đắt khách, Hột vịt dọn ra luôn to tròn

đều nhau, hương vị rất vừa miệng thu hút, nên tiếng đồn lan rộng, khách phương xa nườm nượp đổ về đây thưởng thức món ăn này.

Nhưng mới gần đây, người ta đồn rầm rĩ về chuyện nhà hàng T.H. sinh ra cháu bé thân mình mọc đầy lông. Chẳng những thế, các con họ sinh ra đều rất xấu xí.

Betty

Đứa con gái đầu của Diệu Ân là Betty rất xinh đẹp, nhưng cháu bị vướng căn bệnh lạ, khắp người nổi ghẻ, da sần đỏ sưng nhức giống như chứng bệnh vẩy nến. Trị đủ thuốc mà không thuyên giảm. Betty rất khổ tâm. Betty và mẹ thường tụng kinh sám, bố thí cúng dường để cầu mau hết bệnh. Chứng bệnh này kéo dài suốt mấy năm, tôi cho rằng đây có thể là bệnh nghiệp (chưa thể trị dứt liền, có lẽ là do thời gian trả ác báo chưa hết).

Dạo gần đây, bệnh Betty đã thuyên giảm nhiều, đang dần khỏi hẳn. Một hôm, dì Phương của Betty nằm mơ thấy ông ngoại bé vốn là một cư sĩ (mất đã lâu) giờ hiện thân đến với hình dáng một tu sĩ cao lớn, trang nghiêm, ông nhắc nhở thế này: – Betty bị bệnh như vậy là do đời trước nó hay ăn ốc. Bảo nó phải cử sát sinh và không được ăn ốc nữa!

Tỉnh dậy, Phương kể chuyện mộng cho chị mình nghe. Diệu Ân giật mình nhớ lại đúng là Betty rất thích ăn ốc, nó mê món này đến nỗi thường cầu nhàu mẹ: - “Con thích ăn ốc

mà mẹ cứ cầm cản hoài, cứ cho con ăn đi, được ăn thỏa thuê rồi thì dù con có... chết cũng cam!”

Hóa ra là vậy. Diệu Ân bảo tôi mỗi lần nhìn thấy Betty ngồi gỡ các vảy mài ghè trên mình, giống hệt cảnh hồi xưa nó ngồi gỡ mài ốc.

Hóa ra bệnh nghiệp của Betty là đây. Tôi chợt nhớ tới các giai nhân, người mẫu... thường tuyên bố họ thích ăn món ốc nhất. Chuyện này có thể cảnh giác chút nào chăng? Betty rất đẹp, tôi thậm nghĩ nếu không bị chứng bệnh kia thì nó cũng thuộc hàng hoa hậu hoa khôi. Nhớ tới câu nó nói: “Cho con ăn rồi con... chết cũng được!”... mà tôi buồn cười. Nói thì dễ, tưởng tượng chết cũng dễ, nhưng một khi vướng chứng bệnh lạ khiến giai nhân phải chết... cả lòng thi quả không sung sướng chút nào.

Sát sinh chính là đang tạo ác nghiệp, chẳng riêng gì loài ốc. Viết tới đây tôi bỗng nhớ tới chuyện cô N ở bên Mỹ. N là Phật tử thuần thành, rất siêng trì kinh niệm Phật, chuyên sang băng đĩa giảng kinh tặng biếu cho người.

Có lần N than với tôi cô hay bị nhức đầu, nhức và đau như búa nện.

Tôi ngạc nhiên vì thấy bình thường N “tu” dữ lắm. vậy thì nguyên nhân gì khiến N hay bị nhức đầu? Tính N dịu hiền, rất hi sinh lo cho gia đình. Chồng N rất hiền thiện, tốt tính; ngày tối chăm chỉ làm việc nuôi vợ con. Gia đình họ sống

cực kỳ hòa thuận hạnh phúc, đến nỗi họ nguyện đời đời kiếp kiếp xin được sống bên nhau. Cho dù gặp thời buổi nhiều người kiếm việc khó khăn, họ vẫn ung dung thọ hưởng phúc báu thiện lành của mình, không phải bươn chải nhọc nhằn mà cuộc sống vẫn rất sung túc, nhàn hạ, muốn gì có đó. Đặc biệt là cả nhà đều rất mộ đạo, vậy thì then chốt bịnh nhưc đầu của N nằm ở đâu?

Suy nghĩ mãi, có lần tôi hỏi N: – Vậy N có hay... đập đầu cá không?

N cười đáp: – Dạ con không có sát sinh. Bên Mỹ này cái gì họ cũng bán sẵn làm sẵn hết, còn cá thì...

– Thì sao?

N từ tốn kể: – Hai cậu quý tử nhà con rất thích ăn cá tươi. Nhất là cá lóc. Con ra chợ cứ việc chỉ con cá nào mình ưng ý, rồi ung dung bỏ đi mua hàng – một lát quay lại – thì mấy thằng Mẽ đã làm sẵn hết cho mình, nên con không nhìn thấy cảnh giết chóc.

Thế thì, dù N không giết, nhưng chọn cá sống để cho người giết, thì tội cũng giống như mình làm. Trong giới cấm sát sinh – Phật không cho tự giết hay bảo người giết, và nếu nghi người giết vật đó vì mình thì cũng không được phép ăn. N không nhớ hay sao?

– Dạ... nhưng mà các cháu Hòa, Hiệp, hễ thức ăn không ngon thì chúng không nói gì, nhưng chẳng động đũa tới,

con sợ chúng óm gầy rồi sinh bệnh... mà ăn cá chết mùi vị của nó nhạt nhẽo lắm, không có ngon như cá tươi sống... a.

– Vâng! Bây giờ cô nóng ruột vì con trai ăn không được tươi ngon nên đành để người đập đầu cá cho nó ăn, sau này khi mấy con cá tìm đến... báo oán theo đúng luật nhân quả – Chừng đó các con cô sẽ lãnh phải đau đớn tổn thương tương tự... cô có kham nổi không? Thà là bây giờ chịu cho chúng ăn dở một chút mà ngày sau không bị ác báo (vẫn là giải pháp hộ vệ mình tốt nhất). Cô không thấy gương thân quyến Phật: cả giòng họ Phật Thích Ca trong tiền kiếp xa xưa (từng là dân chài) vì giết một con cá lớn ăn thịt mà sau này đến khi con cá đầu thai làm người, (là vua Tỳ Lưu Ly) nó đã truy sát giết cả dòng tộc Ngài hay sao?

– Dạ con hiểu rồi, con sẽ không làm vậy nữa.

Vài tháng sau, N phone cho tôi, kể rõ tự sự:

-Thưa cô bây giờ thì con chưa sát sinh thực rồi. Hồi trước con hứa với cô mà còn lưỡng lự vì quá thương gia đình, muốn chồng và con được ăn ngon. Nhưng tuần rồi, con ra chợ vừa chỉ vào con cá mình ưng ý xong, ngay lúc con quay lưng đi thì thằng Mẽ đập đầu con cá một cái “bốp”, con ở cách đó chừng vài bước, nhưng đầu con lập tức nhức bung bung và con quy xuống, ngoái lại nhìn hàng cá, con hiểu hết. Con biết vì sao mình thường bị nhức đầu rồi. Cô nói

đúng. Con xin sám hối và nguyện từ rày bỏ hẳn sát sinh, con đã tỉnh ngộ và hiểu rồi cô ạ.

SỰ KỶ DIỆU CỦA SÁM HỐI

Thầy Kiến Châu (thân phụ tôi) cứ kể mãi câu chuyện này và hỏi tại sao tôi không đăng lên báo để mọi người cùng được ích lợi? Lúc nghe thầy kể tôi rất hoài nghi, dù thầy nói câu chuyện này có thật trăm phần trăm. Nhưng sau này, khi đã dịch nhiều tác phẩm, thậm chí các câu chuyện trong đó, tôi nghĩ rằng, cũng nên viết ra câu chuyện thầy Châu kể (do chính người trong cuộc thuật lại cho thầy nghe):

“Thời thiếu nữ bà Thu là hoa khôi trong xóm. Rất nhiều chàng theo đuổi cầu hôn. Nhà nghèo, bà xin vào làm cho một hãng sữa ngoại và giữ chức thủ quỹ. Nhờ ngày ngày khéo xén bớt tiền hãng giấu làm của riêng, bà để dành được tới hai lon guigoz vàng lạng.

Từ đó cuộc đời bà phát lên, kinh tế khá giả, sau một hồi kén cá chọn canh, bà sánh duyên cùng với một bạch mã hoàng tử và sinh được ba trai, sống sung túc ở thành phố.

Bạn bè trang lứa nhìn vào phải phát ghen với hạnh phúc của bà – đã đẹp lại giàu, sinh con như ý, lấy chồng xứng đôi... trời cao dường như quá ưu đãi bà.

Nhưng hạnh phúc ấy cũng mong manh như sương. Chồng bà dần dần đổi tánh, không còn siêng năng làm ăn, tối ngày say xỉn. Đi nhậu xong khi về lại thẳng tay đánh đập bà. Bà phải bán nhà để cung cấp tiền cho chồng tiêu xài. Chưa hết, lại còn phải nuôi hai đứa con ghiền sì ke. Chẳng bao lâu thì chúng bị Sida chết.

Tài sản khánh tận, giờ bà đã trở thành nghèo cùng, song ông chồng vẫn nhậu nhẹt như xưa. Ngày ngày bà phải đi lượm ve chai bán để nuôi chồng và đứa con trai.

Gia đình suy sụp nhưng chồng bà vẫn chưa tỉnh ngộ, mỗi lần nhậu xong ông thường đánh đập bà tàn nhẫn, nhất là khi nào bà nộp tiền không đủ cho Ông tiêu xài thì ông đánh không nương tay. Sau đó ông bỏ đi ở riêng chỗ khác, nhưng mỗi ngày đều ghé qua hạch tiền, không có thì tiếp tục hành hạ bà.

Ông tác tệ đến mức lẳng nhục bà đủ kiêu, bắt bà lau dọn vệ sinh, rửa chân, quỳ lạy, hầu hạ ông ... ông mới tha. ông có tính hay ghen nên đòn roi không ngừng trút xuống bà, bà sống trong chuỗi ngày cực cùng đau khổ, chỉ muốn quyên sinh...

Sau đó bà đi chùa. Nghe bà kể chuyện, thầy Kiến Châu khuyên bà đừng chán nản và cũng không nên tự vận, bởi nghiệp báo trả chưa xong mà trốn, thì đời sau lại phải trả gấp đôi, khổ càng nhiều hơn.

Thầy làm lễ quy y cho bà, khuyên bà về nhà lạy Phật sám hối tất cả tội đã tạo từ trước đến nay và khẩn thiết phát nguyện dứt ác làm lành, dóc lòng sửa sai, cầu nghiệp ác được tiêu trừ. Thầy giải thích:

-Tiểu sám hối là 80 ngày, trung sám hối 100 ngày, đại sám hối 120 ngày. Nhất định bà phải sám hối mới có thể bớt khổ.

Vâng lời Thầy Kiến Châu khuyên, bà về nhà lễ sám, khẩn thiết phát lộ lỗi trộm cắp ngày xưa, niệm thánh hiệu đức Quan Âm, thành tâm ăn năn, nguyện từ đây sống đời liêm khiết thẳng ngay, cầu cho chồng hồi tâm, sửa tính – con cái ngoan, gia đình bình an...

Bà sám hối được trăm ngày thì nằm mơ, trong mơ cũng thấy mình là một nữ thư ký trẻ, cũng sống dối gian, tham lam bòn rút của chủ. Lại thay, ông chủ trong mơ lại là chồng bà... Tỉnh dậy, lòng bà rất hoang mang, ngổn ngang trăm mối.

Lúc này bà không còn oán chồng mà chỉ có nỗi ân hận day dứt không nguôi về những hành động xấu xa mình từng làm trong quá khứ. Bà chỉ biết khóc và sám hối, cầu điều lành cho chồng, cầu cho những người từng bị bà xâm phạm tài sản tha thứ cho bà...

Sau đó không lâu, chồng bà kiếm được việc làm. Điều bất ngờ là ông hoàn toàn thay đổi, tử tế với bà ngoài sức tưởng,

khiến bà ngỡ mình nằm mơ... Ông ân cần bảo bà từ rày cứ ở nhà nấu cơm, niệm Phật lễ sám, để ông đi làm vườn nuôi. Trong cái xiết tay của ông, bà cảm nhận được lòng yêu thương, cảm nhận được sự tha thứ vô hình. Từ đó bà không còn dám gian tham, ngược lại còn rộng tay bố thí, cúng dường... chân thành hồi hướng đến những người bả từng có lỗi với họ, mong chuộc lại tội xưa.

Hiện tại bà không còn lao tâm khổ trí vì gia đình nữa, đưa con trai út của bà giờ đã biết kính tin Phật pháp, lúc nào bà cũng giảng về nhân quả cho nó nghe. Bà không muốn con bước vào vết xe đổ như bà. Còn đối với chồng, bà nghĩ ông hoàn toàn có quyền cư xử độc ác, nhưng ông lại thay đổi, biết tu tỉnh chí thú làm ăn, hiền lành tốt bụng đến không ngờ. Kỳ lạ là, thấy bà tụng kinh tụng Phật nhiều, ông không hề la lối bất bình, ngược lại còn rất vui.

Bà âm thầm tri ân Phật pháp nhiệm màu, hối tiếc vì mình biết đạo muộn.

Nếu ngày xưa bà sinh trong nhà biết Phật pháp, được nghe giảng và hiểu về luật nhân quả, nhất định bà sẽ không bòn rút biển lận của người.

Do không hiểu đạo nên bà đã tích góp của phi nghĩa và phải chiêu lấy một cuộc sống đầy bão táp. Dù bà sinh toàn con trai, song hai đứa đầu lại phá của, nghiện hút và chết vì Sida. Còn ông chồng thì không ngừng giáng đòn trừng

phạt cho đến khi bà hồi tâm sám hối, mọi việc mới thay đổi theo chiều hướng lành.

Sau đó nhờ có phúc duyên được nghe quý sư giảng về nhân quả, bà tỉnh ngộ, quyết tâm sám hối, làm lại từ đầu... Không ngờ kết quả thật kỳ diệu. Đối với Phật bà chỉ có niềm tri ân vô bờ. Đêm đêm bà luôn cầu nguyện mọi người đều biết đến Phật pháp để không gieo nhân làm lạc, sẽ không phải khổ như bà trước đây. Bà ước mong bài học về cuộc đời mình sẽ giúp người tránh được lầm lỗi”.

Bình:

Người phật tử cho dù không xuất gia, vẫn có thể áp dụng pháp phật vào đời sống: làm những điều tốt thay chỗ cho những điều xấu. Phật là bậc nhân cách đã hoàn hảo. Đệ tử phật cũng phải học theo gương Ngài, chỉnh sửa những gì còn khiếm khuyết để tự hoàn thiện mình. Điều này không hạn cuộc xuất gia hay tại gia, cũng không đợi đến cuối đời ta mới hưởng được ích lợi, bởi phút giây nào ta hành theo Pháp phật, phút giây đó ta được an lạc./.

